

Ác chất lão công

Contents

Ác chất lão công	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	5
3. Chương 02 Part 1	9
4. Chương 02 Part 2	14
5. Chương 03 Part 1	17
6. Chương 03 Part 2	21
7. Chương 04 Part 1	24
8. Chương 04 Part 2	30
9. Chương 05	32
10. Chương 06 Part 1	39
11. Chương 06 Part 2	45
12. Chương 07 Part 1	47
13. Chương 07 Part 2	52
14. Chương 08 Part 1	56
15. Chương 08 Part 2	62
16. Chương 09 Part 1	63
17. Chương 09 Part 2	68
18. Chương 10[Hoàn Chính Văn]	72

Ác chất lão công

Giới thiệu

Thân là CEO tập đoàn Lục thị, gần nhất vừa mới tân hôn, Người hấn lấy chính là mỹ thiếu nữ xinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-chat-lao-cong>

1. Chương 01 Part 1

Bên cửa sổ hiện lên kiều nhan thoát nhìn bi thảm tuyệt vọng, dáng vẻ này không giống như là tân nương ngày mai xuất giá lấy chồng?

Đúng vậy, ngày mai là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời nữ nhân – mặc áo cưới trắng bước trên thảm hồng, nhưng giờ khắc chuẩn bị thành ” phụ nữ có chồng” của cô tại sao cô lại cảm thấy có gì đó không minh bạch, cô không hiểu sao cô lại thành tân nương của người ta, trí nhớ của cô vẫn rất tốt mà.

Nhớ lại ba tháng trước, ở câu lạc bộ “Câu lạc bộ ông trời tác hợp Hôn Hữu”

- Cái gì?

Đây là lần đầu tiên Khương Minh Hi giống như một đứa trẻ lên ba ngã từ trên ghế xuống.

Có cần thiết phải ngạc nhiên thế không? Nếu như một ngày nào đó bạn trở thành nhân vật chính của một buổi tiệc nhưng chỉ được biết trước 1h đồng hồ, tin chắc chắn rằng phản ứng của bạn sẽ không khác cô ấy là mấy.

- Cẩn thận một chút! Mặt mày cũng đừng quá hốc hác như thế.

Trần Mai nhanh chóng dùng thị giác kiểm tra dung nhan như búp bê trắng men sứ của cô, lúc này đây giống như một bà mối đang dò xét.

Chật vật ngồi trên chiếc nệm, lúc này cô không dám xếp bằng mà nghiêm chỉnh ngồi kiêu quỳ gối, nhìn bên trái một tí, lại liếc bên phải, một bên là em họ – Trần Mai, một bên dì em mẹ – Trương Mẫn Kinh, cô vốn tốt nghiệp đại học, sau ra hang ổ này làm trâu ngựa, bọn họ sao có thể biến cô thành “Tê phẩm” như thế này?”

- Không đùa nữa, cháu là nhân viên của câu lạc bộ Hôn Hữu, không phải hội viên.

- Nước phù sa không rơi ruộng người ngoài, Lục thị là tập đoàn tài chính lớn trong nước, mà Lục Hạo Doãn là người thừa kế duy nhất Lục gia, không biết bao giờ chị mới có cơ hội được gặp một người chồng quý như rùa vàng này đâu.

Trần Mai lấy được một ông chồng siêu cấp tài giỏi, từ đó bon chen vào giới thượng lưu, bởi vì yêu thích làm mai mối nhưng mà bất thành nhiều lần nên tự mình mở câu lạc bộ Hôn Hữu, nơi này có mục đích giúp những người nam nữ độc thân ghép đôi lại với nhau.

- Cái này còn phải xem cháu có hợp với yêu cầu của đối phương không đã.

Trương Mẫn Kinh bổ ngay một câu.

- Nhưng, đối với nhà giàu cháu không có hứng thú.

Cô thật sự không nghĩ tới việc chim sẻ hóa phượng hoàng sao? Có, đây từng là giấc mơ của bất kỳ cô thiếu nữ nào – bao gồm cả cô, nhưng sau hai năm làm việc ở đây, xem qua nhiều kẻ có tiền ghé tới, cô cho rằng phải giữ khoảng cách với đám người nọ mới có thể không bị thương tổn, giảm bớt tuổi thọ.

- Không được! Buổi tối hôm nay chúng ta chính là ông trời tác hợp cho con.

Hai mẹ con Trương gia đồng thời lộ ra nụ cười gian xảo, không để ý tới sự giãy giụa của cô, mạnh mẽ áp chế cô tới phòng thay đồ, sau đó áp giải cô tới khách sạn Diêm Lệ Viên đã định sẵn.

Nếu đã đến thì cứ yên lòng, dù sao “Xem mặt” và “Kết hôn” cũng không phải vì một cái là được, đêm nay hãy cứ từ từ mà hưởng thụ đồ ăn ngon, việc duy nhất cô cần làm là đem sự dịu dàng ôn nhu phát huy cao điểm, đây là di cô đã ân cần dạy bảo, luôn luôn dặn dò cô phải giữ lịch sự khi nói chuyện.

Nhưng là, tại sao dì không có cảnh cáo cô, nam nhân tuần tú này không có thiện lương? Hơn nữa khí chất tao nhã, làn gió mát từ má lúm đồng tiền khiến người ta chết mê chết mệt.

Nếu sinh ra ở cổ đại, hẳn thực sự là bạch diện thư sinh, so với nữ nhân hẳn còn tú lệ xinh đẹp hơn vài phần, duy chỉ có đôi mày rậm kia, khiến cho “sắc đẹp” nữ nhân của hắn giảm vài phần, nhưng tựu chung về mặt “xinh đẹp” mà không hề mất đi anh khí nam nhân.

Nam nhân này tựa như quý tộc châu Âu vậy, mãi mê nhìn ngắm, không may bị hấn bắt gặp mình đang nhìn trộm

- Chúng ta kết hôn đi!

Hả? Cô chỉ là nhìn trộm hấn một cái, hấn cần thiết dọa cô thế sao?

Hoàn hảo, biểu hiện lúc này của cô khiến cô hao tổn không ít tâm tư khi học, bằng không, lúc này không phải cô đang nuốt nước trái cây trong miệng xuống họng mà đã nhằm thẳng mặt hấn phun tới.

- Tôi tin tưởng rằng cô có thể trở thành một người vợ đảm, một người mẹ hiền, còn tôi, sẽ trở thành một người chồng tốt, người cha giỏi.

- Chúng ta là hai người xa lạ.

Cô hảo tâm nhắc nhở hấn, tuy rằng thoát nhìn cô rất có tố chất thành hiền thê lương mẫu nhưng ngàn vạn lần đừng xem mặt mà bắt hình dong, nếu không báo chí sao có thể ngày nào cũng có scandal như thế.

- Sau khi kết hôn, chúng ta còn nhiều thời gian để tìm hiểu lẫn nhau.

- Anh không biết tìm hiểu trước hôn nhân rất quan trọng sao?

- Tôi đã tìm hiểu rõ hoàn cảnh của em, em chính là người vợ mà tôi tìm kiếm!

Nếu nam nhân này đến khi cô còn trong độ tuổi thiếu nữ, có lẽ tâm hồn ngây thơ khi ấy đã rung lên, nhưng lúc này cô chỉ có cảm giác như trời đổ rầm trên đầu.

Không được, cô không phải là bà xã hấn kiếm tìm, nhưng đối mặt với hấn – với vẻ anh tuấn mê người kia, cổ họng cô như bị khóa lại, không thể mở miệng ra nói lại một lời nào.

Thật sự là không xong! Cô đối với vật xinh đẹp từ trước tới nay vô phương chống đỡ, không bao giờ chịu nổi một kích, nhất lại là mỹ nam như hấn.

Kết cục, việc đại sự đời người của cô cứ thế được định đoạt, cuộc sống của cô tiến vào thời kì rối loạn, cầu hôn, lựa chọn ngày lành, chụp ảnh cưới, đính hôn, cuối cùng là ngày mai: hôn lễ diễn ra, ba tháng qua, tình trạng cô và Lục Hạo Doãn vẫn chỉ dừng lại ở ấn tượng lần đầu ra mắt, nói cách khác, giữa bọn họ không hề có chút tiến triển.

Tuy rằng đâm lao phải theo lao, nhưng, cô thật sự phải gả cho nam nhân kia sao?

- Sáng mai còn phải làm làm cô dâu xinh đẹp, không ngủ đi?

Trương Mẫn Kinh ulla vào phòng cô như một trận cuồng phong, Khương Minh Hi ngồi bên cửa sổ, để lại giấy tờ bừa bãi trên bàn.

Tầm mắt chuyển từ cửa sổ tới bên cạnh, Mẫn Kinh lắc đầu buồn bực, hại cháu gái lâm vào cảnh này.

- Tại di không thể nào tính hết được.

Bắt đầu vào đại học, cô trọ ở nhà của dì, bởi vì thế nên không mất chút tiền thuê nhà nào, sống khá thoải mái, tuy không bằng ở một mình, lâu dần quen, nơi này là ngôi nhà thứ hai của cô. Ngày mai, đáng nhẽ cô phải từ quê nhà Chương Hóa làm cô dâu nhưng cuối cùng lại ở trong ngôi nhà này.

- Di không ngủ được, cháu định tính chạy trốn cuộc hôn nhân này ư, đừng quên rằng còn đang thiếu họ 600 vạn nhé.

Trương Mẫn Kinh lạnh lẽo nói.

Đúng rồi, 600 vạn, đây là số tiền Lục gia đưa cho ba mẹ, hai người dùng số tiền kia mua một tòa nhà ba tầng, tầng một để bán hàng, một xu cũng không thừa ra, mà số tiền tiết kiệm cô để dành được không bằng một phần mười số nợ kia, chính vì thế cô càng lúc càng lún sâu, hoàn toàn không có đường thối lui.

- Đây đều là lỗi của dì, nếu như không phải tại dì trước mặt ba mẹ con châm ngòi thổi gió, bọn họ cũng sẽ không mở miệng yêu cầu 600 vạn a...

Nhắc tới chuyện này, cô cảm thấy như phát hỏa, vốn mong chờ ba mẹ phản đối hôn sự này, dù sao bọn họ cũng đã từng hi vọng cô được gả cho một viên chức, cuộc sống yên ổn là tốt rồi, từ xưa đến nay bọn họ không mấy tin tưởng vào những người giàu có, nhưng không ngờ, lần này hai người họ không cưỡng lại được sự hấp dẫn của đồng tiền, gật đầu đáp ứng.

- Sáu trăm vạn mà Lục gia đưa ra là có ý a, dì nói mãi ba mẹ con mới nhận đó chứ, còn nữa, gả cho Lục Hạo Doãn này có khác gì gả cho Bạch Mã Vương Tử, cháu nên toe toét mà cười chứ?

- Cháu làm sao mà cười được đây, sao dì không tự để cử mình chứ?

Cô đương nhiên biết, chuyện này đối với dì mình chính là việc công, công và tư không thể nhập làm một, nhưng thái độ của mẹ con dì thật làm người ta tức giận, giống như chuyện cô có thể gả cho nam nhân là chuyện làm rạn vỡ tổ tông sao.

- Làm giả bát tự lương tâm ta thật có lỗi.

Nếu Lục Hạo Doãn biến thành nam tử hùng tráng uy vũ, Trương Mẫn Kinh còn có thể để mắt tới, thể mà da hắc còn trắng trẻo hơn so với cô, nên cô thật không muốn cả đời này phải buộc cùng một chỗ cả đời cùng loại nam nhân này.

Khương Minh Hi hừ một tiếng, có lương tâm mà sao lại tàn nhẫn biến cô thành hàng hóa đẩy ra nước ngoài tiêu thụ? Ông trời tác hợp cho nhiều hội viên như vậy, tại sao mà cô mãi không tìm được một đối tượng phù hợp, hai mẹ con này căn bản muốn lợi dụng cô làm đối tượng thí nghiệm đây mà.

- Sự đã tới nước này, xem ra cháu không còn đường lui, dì thấy xong rồi li hôn còn dễ hơn là đào hôn đó.

Đúng vậy, ít nhất li hôn cũng không cần phải trả lại thù lao – 600 vạn kia.

- Chần chừ làm gì cho thêm phiền não?

Trương Mẫn Kinh gõ gõ đầu của cô. – Tài trí của cháu còn không thể thu phục được Lục Hạo Doãn sao, hắc rồi sẽ ăn cơm cháu nấu trường kỳ, chỉ cần cháu thực tâm săn sóc, chẳng những có thể làm một quý phu nhân, khéo còn có cơ hội tác oai tác quái ở Lục gia.

- Cám ơn đề nghị của dì.

Cô không thích tác oai tác quái, có thể sống yên ổn là nguyện vọng lớn nhất đời này của cô, kết hôn xong, cô nguyện ý coi việc chăm sóc lão công là người quan trọng nhất đời mình, nhưng là, Lục gia là dòng dõi quý tộc, một đồng quy củ rồi sẽ áp lên đầu mình, làm sao cô có thể tự do sống thoải mái? Nghĩ đến việc cả đời này sẽ phải làm bộ làm tịch, cô liền thấy tương lai mờ mịt.

- Dì tin khả năng của cháu, hẳn là loại hào hoa phong nhã, tuyệt đối không phải là đối thủ của cháu.

Sai, sai, sai rồi! Cô chỉnh sửa lại lời lẽ của dì mình, loại này, thoát nhìn bên ngoài là hào hoa phong nhã, nhưng là, trong lòng không biết đang che giấu điều gì.

Nghe vậy, Trương Mẫn Kinh tuôn ra một trận cuồng phong, dì thật khiến kẻ khác cam bái hạ phong a.

- Chẳng lẽ cháu cho rằng hẳn sẽ cầm roi để “giáo dục” cháu ư? Dì biết nha đầu này đầu óc không đơn giản, nhưng có cần phải khoa trương thế không.

Da gà nổi dựng lên, Khương Minh Hi cười không nổi, có lẽ hẳn không biết cầm roi, nhưng mà sẽ bức hại cô vì tính hiếu sắc của hẳn.

- Không phải hai đứa dự định tuần trăng mật năm ngày bốn đêm ở suối nước nóng thuộc hệ thống khách sạn Diêm Lệ Viên sao? Ở đây hẳn chắc sẽ cố gắng kiềm chế, không để cho cháu chịu thiệt đâu, cho nên đêm tân hôn của cháu chắc chắn sẽ không có chuyện đáng sợ phát sinh.

Khóe môi khẽ giật, bà dì này nói ba cái chuyện này hừ cô làm chi? Được rồi, cô thừa nhận, điều làm cô sợ hãi lo lắng nhất chính là đêm động phòng hoa chúc, hai người xa lạ cởi sạch quần áo làm chuyện thân mật như vậy... Chỉ cần tưởng tượng đến đây dạ dày cô lại nhói lên, thần kinh căng thẳng.

Khẽ vỗ vỗ vai cô cháu gái, Trương Mẫn Kinh ngáp ngáp, đã đến giờ đi ngủ.

- Tốt nhất là cháu nên đi ngủ, ngày mai mới có sức để đối phó với ông xã của cháu.

Đây rõ ràng là đe dọa, cô làm sao mà ngủ được chứ?

Không được, cô không cần roi, không cần chuyện ấy, cô nhất định phải nghĩ biện pháp cản trở đêm động phòng hoa chúc ngày mai!

Khương Minh Hi đến tận cùng có hay không chống cự được đêm động phòng hoa chúc?

Chú rể xuất hiện tại biệt thự của Lôi Tân Dương, đáp án được công bố.

- Đêm tân hôn lại để tân nương một mình ở khách sạn, Lục thiếu gia nhà chúng ta làm sao vậy?

Đang ôm ấp vợ mình, bị chú rể đang hưởng tuần trăng mật gọi điện bắt đi uống rượu cùng, Lôi Tân Dương nóng nảy nói.

- Tôi biết rõ cậu đối với bạn cùng giường rất hay bắt bẻ, nhưng hôm nay uống nhiều rượu, chấp nhận một chút có lẽ không thành vấn đề.

Thật ra mấy người này từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, Diêm Nhược Thiên đương nhiên không tránh khỏi việc có mặt ở đây, hướng hồ biệt thự nhà hắn lại kề bên biệt thự Lôi gia, cho dù hắn ngủ trễ, nửa đêm chạy ra ngoài cũng sẽ không kinh động đến lão bà đang say mộng đẹp.

- Bọn tôi còn chưa tiến đến giai đoạn gần gũi da thịt, không nghĩ là tôi dọa cô ấy hết hồn.

Ôn nhu chính là mặt nạ của Lục Hạo Doãn, là vũ khí tối thượng của hắn khiến người ngoài không nhìn được tâm tư của hắn, không ngờ, giờ phút này bộ mặt ôn nhu ấy lại đang vô cùng uể oải.

Hồi tưởng lại tình cảnh phát sinh ở khách sạn, lần đầu tiên hắn khắc sâu mấy chữ “Bó tay không biện pháp.”

Thật sự không hiểu, hắn từ khi nào trở nên đáng sợ như thế? Tắm rửa xong, hắn chẳng qua nói một câu: “Mệt mỏi quá, hôm nay chúng ta nghỉ thôi.” Khương Minh Hi nghe xong khiếp sợ lui lại một góc giường, run cầm cập, giống như hắn là ác ma sắp hãm hại cô, nên như hắn cố ý kéo cô ngủ cùng, không chừng lập tức mấy từ “Cứu mạng, “Cường bạo” đã từ miệng cô phun ra cả.

Hắn đối với bản thân từ trước tới nay luôn tự tin, điều này như một lẽ đương nhiên, từ nhỏ tới giờ, hắn được huấn luyện để trở thành một Bạch Mã Vương Tử không tì vết, bất luận khí chất, cách nói năng, học thức, nữ nhân nào cũng mê luyến hắn, chưa từng sợ hắn, hôm nay, hắn không ngờ trước mặt vợ mình lại biến thành người mặt thú tính cách hiếu sắc?

Tình huống này xảy ra, nếu như hắn không rời đi, cho dù hắn đảm bảo không chạm vào một sợi tóc của cô, cô cũng không thể ngủ ngon được, bất đắc dĩ, hắn đành bỏ đi — “Hôm nay, tôi sẽ qua nhà bạn ngủ, ngày mai tầm trưa sẽ đón em đi dùng cơm.” Sau đó để cô ở lại còn mình rời đi.

Tình huống như này thế nào lại phát sinh với hắn? Tuy rằng nam nữ hoan ái đêm tân hôn là chuyện bình thường, nhưng mà hắn chưa bao giờ được giáo dục rằng nên ép buộc một nữ nhân...

Hắn đột nhiên có một thứ cảm giác, cô là người ngoài dự đoán của hắn.

- Nghe như nói giỡn nhỉ, công tử ôn nhu tao nhã Lục Hạo Doãn của chúng ta hình như tìm được nữ nhân đích thực rồi.

Lôi Tân Dương đã ngủ được mùi vị lý thú.

2. Chương 01 Part 2

- Vợ cậu thực bé nhỏ, dễ xấu hổ.

Ấn tượng của Diêm Nhược Thiên với Khương Minh Hi.

Trong mắt xẹt qua một chút suy nghĩ sâu xa, Lục Hạo Doãn chậm rãi uống rượu tiếp.

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn cảm thấy cô dịu dàng trầm tính, đúng là bà xã lý tưởng của hắn, mà dựa theo thời gian biểu hắn sắp xếp, việc lập gia đình, đại sự này phải xong trước ba mươi hai tuổi, hắn nhanh chóng nói đến kết hôn, đỡ lãng phí thời gian.

Sự tình tiến triển thuận lợi, hắn nhận định hết thấy đều diễn ra như mình mong muốn, sang năm, hắn sẽ giúp vợ sinh hạ hài tử, nhưng đêm nay, cô ở trước mắt hắn lại thành một bộ dạng khác, như là tiểu bạch thỏ trước mắt lang sói – đây là điều hắn không ngờ tới.

- Cũng không phải ngày đầu tiên quen biết, tốt xấu gì cũng đã quen nhau ba tháng, có cần phải thận thừng như thế?

Lôi Tân Dương tùy tiện nói, nhưng trong lòng Lục Hạo Doãn tự như bị sét xẹt qua, sự tình có vẻ kỳ quái.

Tuy rằng trải qua ba tháng ở chung, nhưng bận việc chuẩn bị hôn sự, hơn nữa lại cuối năm công việc bận rộn, hai người đều phải lo làm việc, khó có thời gian tiến triển, “Hôn môi” đơn thuần chỉ là lúc chụp ảnh cưới, thợ ảnh yêu cầu, lúc đó, cô ấy không hề có chút xấu hổ, thợ ảnh còn liên tiếp khen cô có thể trở thành người mẫu chuyên nghiệp.

Chuyện này hắn không có để ý, chụp ảnh cưới là một việc cần phải làm trước khi cưới, nhưng lúc ấy cuối năm hắn bận rộn, cuối cùng Khương Minh Hi một mình đi chọn áo cưới, bởi vậy đến nay chuyện chụp ảnh cưới với hắn rất mờ nhạt.

Chẳng lẽ đêm này là cô giả vờ sao?

- Tôi nghiêm túc cảnh cáo cậu, cả tuần trăng mật đừng có tá túc nhà tôi đó.

- Cậu yên tâm, chỗ này rất nguy hiểm.

Biệt thự Lôi gia rất gần biệt thự Lục gia, chỉ cần hắn đây một ngày không cẩn thận cũng bị ba mẹ bắt được, nhưng lúc này đêm đã khuya, ba mẹ chắc chắn cũng đã nghỉ ngơi, huống hồ chỉ có Lôi gia là nơi duy nhất không có phụ huynh ở nhà, ở nhờ một đêm cũng không có vấn đề gì.

- Cậu cũng biết chỗ này nguy hiểm, sao không trở về nhà?

Hỏi điều này đúng là thừa, hắn có thể quay về nhà sống như bình thường sao? Đương nhiên không được, hôm nay bảo vệ ai cũng biết hắn là chú rể, đêm tân hôn không ở trong phòng còn đi lang thang được ư.

- Diêm Lệ Viên có phòng dành riêng cho tớ, có thể cho cậu mượn, nhưng cậu không thể không quản được tân nương như thế. Thân là tổng giám đốc khách sạn tập đoàn Diêm thị, dĩ nhiên Diêm Nhược Thiên có phòng riêng khi cần phải ngủ lại bên ngoài.

Lôi Tân Dương gật đầu phụ họa.

- Hơn nữa, bác gái muốn mau bế cháu, bác ấy nhất định rất quan tâm đến tuần trăng mật của hai người, xem có tin gì tốt không.

Đúng vậy, sau khi du học về nước, mẹ hắn vì muốn được bế cháu nội mà bắt đầu chiến dịch bức hôn, từ bạn tốt đến việc tìm nữ nhi ở câu lạc bộ Hôn Hữu, bà cố gắng hết sức, nhưng không có tiến triển, mãi năm tháng sau hắn mới đồng ý xem mặt.

Rất cục đi tới hôn nhân, không tới một tháng, mẹ hắn chắc chắn sẽ tới hỏi có tin tức gì về “cháu nội” cưng của bà không, nếu biết giữa bọn họ không có gì tiến triển, khả năng rất lớn là chuyện “phòng the” của hai người bọn họ sẽ bị bà nhúng tay vào.

- Các cậu đừng lo lắng, làm sao tôi có thể để cho vợ mình ở một mình ba ngày liền?

Bọn họ tiến tới kết hôn quá vội vã, bởi vậy hắn không có kịp đặt tuần trăng mật du lịch nước ngoài, ngẫm lại, thật là thất sách, nếu đang ở nước ngoài, tình hình bọn họ đã tốt đẹp hơn nhiều.

- Chúng tớ biết không cần lo lắng, làm sao Lục đại thiếu gia có thể đối xử không công bằng với một nữ nhân?

Lôi Tân Dương tin tưởng hẳn.

Nếu hẳn nguyện ý, mặc kệ nữ nhân thế nào hẳn cũng có thể phục tùng, dù là ngày hay đêm, nhưng là từ trước tới nay, tâm tư của hẳn chưa từng chú ý bất kỳ nữ nhân nào, cuộc đời hẳn sớm đã được lên một list hoàn hảo, từng giai đoạn đều có nhiệm vụ cả, yêu đương, kết hôn, sống với nhau, rồi chết, cuộc đời này nói cho cùng là thực hiện hết những giai đoạn đó.

Từng bước một làm việc, hẳn không thích phiền toái, nhưng một khi đã gặp phải chuyện này, hẳn còn có thể mặc kệ sao?

Đúng vậy, hẳn không có khả năng đối xử thô bạo với một nữ nhân, không cần một tháng, bọn họ sẽ biến thành một đôi vợ chồng như bình thường, sang năm cô nhất định giúp hẳn sinh con, hẳn dự định hai đứa con, cô ấy thì chuyên tâm ở nhà làm hiền thê lương mẫu.

Nghĩ tới thật là thấy thoải mái a!

Nằm thư giãn trong bể bơi một hồi, sau đó phủ thêm áo tắm, nằm như mèo lười trên ghế sa lon, bên cạnh trên bàn bày một đĩa hoa quả tươi ngon lành, khát đã có đồ ăn uống, mệt thì nhắm mắt lại ngủ, ngoại trừ thiên nhiên mỹ diệu ở bên cạnh và bên ngoài cửa kia, bốn phía yên tĩnh hết như đảo hoang

Nếu giờ phút này đi mà thấy cô trong bộ dạng này, khẳng định ghen tị chết ngất.

Cầm lấy điện thoại ra, khẩn trương chụp một kiểu “tự sướng” cho đi mình, kiểu gì bà đi cũng sẽ ghen tị chỉ hận không ăn tươi nuốt sống được cô. Pose nè, tách tách, cảnh chụp ra thật đẹp, hoa quả thật đẹp, bản thân còn không nhận được nước miếng, cô liền gửi cho đi mình, đồng thời không quên tin nhắn – kết hôn cũng không tệ a!

Nếu nói kết hôn là việc hưởng thụ thế này, không cần thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, cô phải thừa nhận, kết hôn thật là tuyệt!

Càng xem càng vừa lòng, dứt khoát phải tắt di động. Cô thừa nhận, cô có điểm tự sướng rất lớn.

Không nhận được gấp một cái, Khương Minh Hi quẳng điện thoại lên bàn. Thời tiết này thật sự thích hợp bởi Chu công chơi cờ a, bất tri bất giác, ý thức lâng lâng chìm vào giấc ngủ, trong mộng, cô mơ hồ thấy có người đi đến bên cạnh ghế cô nằm, hẳn nhìn cô chăm chú. Hẳn là ai nhỉ?

Nhìn thấy cảnh đẹp này, hẳn có nên kinh ngạc? Lục Hạo Doãn tự hỏi.

Nữ nhân này lần đầu tiên trong mắt hẳn dịu dàng điềm tĩnh, không có làm càn như đêm đó, giờ phút này cô thật gợi cảm, chiếc khăn tắm phủ hờ hững trên thân thể mềm mại của cô, loáng thoáng thấy được da thịt nõn nà, hẳn không còn thời gian kinh ngạc nữa, bởi trong lòng nảy lên ý khác.

Đây mới là cô thật sự sao? Vì sao lại muốn che giấu? Vì sao lại giấu?

Hẳn không tự chủ được duỗi tay, nhẹ nhàng vén những sợi tóc lòa xòa trên gương mặt cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô tựa như một đóa hoa hồng rạng rỡ, nhưng vì gặp qua vô số mỹ nữ nên hẳn không có cảm giác gì đặc biệt. Hiện tại lúc này, hẳn mới thực sự thấy được vẻ đẹp của cô, như một cô búp bê trắng men, lông mi cong mềm, mũi thẳng, môi hồng nhuận.

Mặc kệ cô là dạng nữ nhân gì, hẳn phải trừng phạt cô!

Chuông điện thoại vang lên cắt đứt buổi sớm yên tĩnh, đồng thời làm bừng tỉnh mộng đẹp ngọt ngào của giai nhân, nhất thời trong giây lát, cô chưa tỉnh hẳn, hai mắt mờ mịt, có gì đó ờn ào...

Kể nào không thức thời phá vỡ mộng đẹp đây?

Quay đầu, cô duỗi tay tìm điện thoại, không nghĩ tới vừa lúc nhìn thấy cặp mắt của Lục Hạo Doãn ôn nhu nhìn cô, trái tim bởi vì khiếp sợ quá độ mà đập mạnh, cơ thể ngồi bật dậy thẳng đứng, mắt cụp đi, tránh ánh mắt hẳn.

- Xin lỗi, không cẩn thận ngủ quên, em không nghĩ đã tới giờ cơm trưa.

Cô ngủ lâu thế sao?

Bởi vì lo lắng chuyện này, cô đã lưu ý thời gian, bơi lội ước chừng 1h, sau đó nằm thả lỏng cơ thể, hưởng thụ, cho dù xa xỉ lắm cũng sẽ không vượt quá chuồng đồng hồ điểm 11 tiếng, đảm bảo cô còn thời gian chuẩn bị nghênh tiếp hân tới.

Không xong rồi! Cô có thói quen nói mơ, hơn nữa lúc này hình như cô có trả lời ai nói gì, có phải đã nói gì rồi không?

- Còn sớm, tối qua là tôi thất lễ, không nên để tân nương một mình ở đây, tôi nghĩ không chừng em có hứng thú đi dạo nên về sớm, bấm chuông mà hình như em không nghe, đành tự mình đi vào.

Vốn hân định đến trưa sẽ gặp cô rồi cùng đi ăn cơm, nhưng tối qua trong lòng không yên, có tiếng nói thúc giục hân trở về sớm, không ngờ tới lại thu hoạch được ngoài ý muốn.

- Không trách anh chuyện hôm qua, tôi... Tôi .. nhát gan, chưa quen ở chung...

Nhìn dáng vẻ hân, cô yên tâm là không có phiền toái gì.

- Tôi có thể lý giải tâm tình của em, tôi nên cho em nhiều thời gian hơn để tìm hiểu tôi.

Ánh mắt thoáng trầm xuống, hân đối với cô càng ngày càng hiếu kỳ, thoát nhìn rất gợi cảm, nhưng về thềm thềm kia, sự trong sáng kia...

- Cảm ơn anh.

Có phải hân không yêu cầu cô làm nghĩa vụ vợ chồng không đây? Không đúng, đối mặt với nữ nhân quần áo không chỉnh tề, không nam nhân nào có thể tao nhã được, trừ phi hân cũng thích giống cô chơi trò ngụy trang.

Àn, có thể lắm, cậu ấm này chắc chắn làm bộ làm tịch, bằng không, tối qua đã sớm kéo cô lên giường, làm sao có thể nhẫn nhịn được?

- Một khi đã là vợ chồng, chúng ta không nên khách khí làm gì,

Phút chốc, hân duỗi tay vén tóc mai cô ra sau tai, động tác tự nhiên như là đã quen thuộc từ lâu, hân ôn nhu nhìn cô khiến tim cô thành thịch: – Em mới bơi à?

Bình tĩnh, cô ra vẻ ngượng ngùng co rụt lại.

- Mùa này bơi lội cần dùng khí rất lớn, tuy nhiên đây là thói quen của tôi, sau khi dậy thì tắm tấp.

Nữ nhân nhát gan thích hợp với hình tượng này hơn, nếu hân biết cô chẳng những biết bơi, mà còn bơi cực siêu thì sẽ có chuyện lớn đấy, tốt nhất nên nói năng cẩn thận.

- Tôi cũng có thói quen này, tắm tấp làm cho cơ thể thoải mái, ngủ sẽ sâu hơn, và sau khi dậy thì sẽ có sức lực bắt đầu một ngày mới.

- Đúng vậy.

Mắt liếc hân, mặc dù bị áo tắm bằng bông che khuất nhưng thật là hấp dẫn, sao cô lại có cảm giác bức bách thế này? Tại hân là mỹ nam sao?

Được rồi, cô thừa nhận mình thật là không có lập trường, đối mặt với mỹ nam liền không chịu nổi, nhưng không cần tới mức như ngồi trên đồng lửa chứ, sao lại nôn nóng như này?

- Đi thôi, trước khi ăn cơm đi tản bộ chút, Diêm Lệ Viên có một vườn đào đẹp lắm.

Thần kinh căng thẳng tức khắc được thả lỏng, cô khẩn cấp gạt đầu, thấp giọng nói hân đợi chút, nhanh đi thay quần áo.

Sau đó, bọn họ đi ngắm đào, hoa đào nở rộ rực rỡ, khiến cô không kìm lòng được mà nhìn ngây ngốc.

Nhìn cô, lần đầu tiên hân hiểu được vì sao lại dùng hoa để ví với mỹ nhân.

- Hằng năm, vào thời gian này tôi đều tới đây vài ngày để ngắm anh đào. Rất đẹp phải không?

Kỳ thật hẳn chọn nơi này hưởng tuần trăng mật, ít nhiều là vì nguyên nhân này.

Gật gật đầu, ánh mắt cô háo hức nhìn cảnh đẹp, căn bản không nhận thức được nam nhân đứng cạnh đang nghiên cứu cô, nhìn cô hào hứng như một đứa trẻ, ánh mắt hẳn thoáng hiện lên điểm gì đó.

Đột nhiên, tay trái hẳn nắm lấy bả vai cô, cô khiếp sợ ngẩng đầu nhìn hẳn, hẳn vội vàng thấp giọng kêu cô đừng nhúc nhích, hại cô toàn thân cứng ngắc như bức tượng điêu khắc.

Khẽ cười, tay phải hẳn gỡ trên đầu xuống một bông anh đào, từ từ hạ xuống, cô đón bông hoa kia, bông hoa hồng hồng nhỏ xíu trong lòng bàn tay.

- Chúng ta dùng cơm trưa trong phòng nhé?

Hắn thấp giọng nói đầy hấp dẫn.

- Hả?

Tâm tư của cô đang đặt trọn ở bông hoa trong lòng bàn tay.

- Tôi thích dùng bữa trong yên tĩnh, chúng ta có thể kêu bữa trưa trong phòng, buổi tối ra ngoài dùng.

- Ách... Tôi cũng thích thế, nhưng nhà ăn ở đây khá được, thưởng thức ở đây cũng tuyệt, không sợ có người làm phiền đâu.

Tuy rằng từng té bào trên cơ thể cô đều có khả năng diễn trò thiên phú, nhưng mà một trò diễn đi diễn lại nhiều lần cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ.

- Tôi hiểu, chúng ta thưởng thức ở dưới ánh mặt trời luôn sao?

Tinh thần khiếp sợ. Nam nhân này muốn hại tim cô suy kiệt sao?

Không biết vì cái gì, có cảm giác mãnh liệt nói cho cô, nam nhân này tuyệt đối không giống như bề ngoài ôn hòa vô hại, kỳ thật hẳn thâm sâu khó lường.

Có phải là cô đa nghi nặng quá? Cô thừa nhận, dù sao sinh trưởng ở một gia tộc như hẳn, bị người khác tính kế vài lần, đối với nhân tính tự nhiên sẽ suy giảm, giả tạo sẽ thành một loại bản năng.

Nhưng, thật sự là đa nghi quá hay không phải?

Không! Cô có thể ngửi thấy mùi nguy hiểm. Cô phải quan sát kỹ nếu không muốn bị nam nhân này chơi xỏ.

Không sao cả, lão thiên phù hộ, tối quan trọng là cô có thể bình yên vượt qua tuần trăng mật kia, sau đó rồi tính tiếp.

3. Chương 02 Part 1

Lão thiên thật sự rất phù hộ, Khương Minh Hi lại bình an vượt qua đêm thứ hai, lúc này đây cô không cần phải diễn, Lục Hạo Doãn sau khi tắm rửa xong tự động qua nhà bạn hữu nghỉ đêm, nửa ngày sau mới gặp mặt lại, cử chỉ rời đi của hẳn rất nhanh nhẹn.

Cô nghĩ muốn, cô có nên điều chỉnh cái nhìn của mình về hẳn? Kỳ thật hẳn không phải người nội tâm khó lường, thâm sâu, mà là người rất khiêm tốn.

Qua nửa ngày, hẳn tới đưa cô đi biển, trời tháng hai vốn đang giá rét, cô không thể không hoài nghi hẳn đang giở trò gì... Được rồi, tuy rằng hẳn hỏi qua ý kiến của cô, cô dịu dàng tỏ vẻ đồng ý với mọi chỗ hẳn chọn đi chơi, nhưng có ai ngờ giữa thời tiết quý giá này lại chạy tới nơi đầy gió rét này?

- Rất lạnh sao?

Lục Hạo Doãn đứng bên nhẹ nhàng hỏi.

- Tôi ổn.

Khương Minh Hi cố gượng cười. Ngày hôm qua mặt trời còn chói lọi, mới một ngày mà sao đã không thấy bóng dáng đâu? Tuy rằng nhiệt độ cơ thể cô vốn cao, ổn định nhưng “nhiệt” so với “lạnh” lúc này vẫn không thể đủ. Từng cơn gió lạnh thổi tới khiến cô không nhịn được mà nổi da gà.

Mặc kệ như thế nào, ít nhất hần cũng đã chuẩn bị đầy đủ, có thảm lót ngồi trên bãi cát, có khăn quàng cổ, cả bao tay, chụp tai, hơn nữa lại chọn chỗ ngồi tốt, nếu cô còn quay về được khách sạn, an tâm là sẽ không ốm, hoặc là nước mũi chảy thành hai hàng, không cần lo lắng tối nay hần sẽ biến thành sắc lang hại cô khi đang bệnh.

- Thời tiết này đến địa điểm này đúng là không hợp lý, nhưng mà thật lạ, tôi rất thích gió biển, có phải là tôi rất tùy hứng không?

- Không phải, tôi cũng thích gió biển.

Nếu không phải thời tiết thế này thì cô rất thích. Chẳng qua, một khi nghe hần nói đây là hành động không hợp lý, hần còn mang cô tới nơi này chịu tội? Hành vi của nam nhân này càng ngày càng khiến cô đoán không ra, nói hần cố ý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại không phải.

- Em thích cái gì?

- Không có gì gọi là đặc biệt thích, tôi cảm thấy cái gì cũng tốt.

Cô lại biến hình thành một nữ nhân nhu nhược.

Mở hộp cơm dã ngoại chuẩn bị trước, hần lấy ra bình giữ nhiệt, rót ra hai chén café.

Giữa trời đông lạnh giá, hai cốc café, đủ để biến địa ngục thành thiên đường, lần đầu tiên cô phát hiện café làm cho con người trở nên rất hạnh phúc, tuy rằng cốc café này không có đường hay sữa gì cả, hại cô trộn mất mãi mới uống hết.

- Tôi quên hỏi em, em uống café có cho thêm đường hay sữa không?

Xong rồi mới hỏi, có thể thấy thành ý hay không thành ý? Cô thật sự cho rằng hần có khuynh hướng áp đặt cô.

- Tôi không sao, thêm đường với sữa đương nhiên là ngon hơn.

Đóng một vai nữ nhân mà thật rất vất vả!

- Trẻ con thì thích đồ ngọt...

- Tôi không kén chọn.

Cô chỉ ghét nhất là mướp đắng.

- Em thoát nhìn không phải như thế...

Hần chăm chú nhìn cô.

Người cô khẽ run lên, bởi vì hàn khí xung quanh, hần định làm gì cô? Cô không rõ, mặc kệ là lí do gì, cô có thể khẳng định một điều – nam nhân này thực sự nguy hiểm!

Trong mắt xẹt lên một ánh nhìn khác lạ, giọng hần như nỉ non:

- Em rất gầy

- Dạ dày của tôi tương đối nhỏ.

Biểu hiện ra một nụ cười ngây ngô, cô cố gắng diễn bộ dạng không bị hần thu hút. Hiện tại, hần rất hấp dẫn cô, tuy rằng không biết sự hấp dẫn này là cố ý hay vô tâm, đáng sợ là, tâm trí cô đã bị hần thu hút.

- Từ giờ trở đi, chăm sóc em là trách nhiệm của tôi, tôi muốn em có da có thịt, mập mập đáng yêu.

Không cần, cô đâu phải là heo đâu, cần chi nuôi dưỡng cho mập mập?

Đột nhiên hấn cầm tay cô, cô kinh hoảng cứng đờ, nhưng hấn giống như không cảm nhận được, ánh mắt ôn nhu hại tim cô lại liên hồi thỉnh thoảng.

“Tôi là chồng em, ở trước mặt tôi, em không cần câu nệ. Muốn nói cái gì thì nói, muốn làm gì thì làm, tôi tôn trọng em.”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, tâm... lại rối loạn. Cô với hấn có phải là phòng bị nhau quá lớn rồi không?

Đợi chút, đầu óc bị khí lạnh bốn phía làm cho hư rồi sao? Cô như thế nào đã quên rằng phải đề phòng cẩn thận nam nhân này?

Ngẫm lại xem, nếu hấn thật sự hoàn mỹ vậy, hấn sớm đã rơi vào tay nữ nhân khác. Tại sao mới đầu năm đã vội vã kết hôn với cô, sao có thể tin tưởng được chuyện này đây?

- Dùng cơm trưa xong, chúng ta đi đào củ khoai sọ nhé, em thấy thế nào?

- Anh quyết định là được.

Tuy rằng mùa khoai sọ từ tháng mười hai đến tháng năm, nhưng lúc nhiều nhất là tháng ba đến tháng năm, không biết lúc này củ đã lớn, nhiều chất chưa?

Dùng cơm xong thì đã là hai giờ, bọn họ không có đi như dự định mà trở lại khách sạn ngâm mình trong nước nóng, bởi vì Khương Minh Hi chẳng những nước mũi nhỏ thành hai hàng mà mũi của cô cũng có khuynh hướng đỏ ửng giống như tuần lộc.

Tiên tri thành sự thật sao? May là cô có mang theo thuốc uống, thân thể nhanh bình phục, ăn thêm hai ba bát cơm bệnh tình sẽ được cải thiện.

- Là do lỗi của tôi, tôi không nên mang em đi ra biển.

Lục Hạo Doãn tự trách mình. Hấn thừa nhận mình hành động theo cảm tính, nguyên vốn là muốn thăm dò xem cô có chịu thuận theo không, tại gió biển ẩm ướt, lạnh, chắc chắn không thể trụ lâu, không ngờ cô nghị lực kinh người, cuối cùng người phải lên tiếng trước là hấn, nhìn thấy cô bị gió lạnh làm cho nụ cười cũng đông cứng, tâm có chút day dứt.

- Không phải, là do mũi tôi bị mẫn cảm quá, tôi không nghĩ gió biển thổi thổi mà cũng nghiêm trọng như thế.

Nói xong nước mũi lại chảy ra, nhanh tay quẹt đi, hiện tại bộ dạng cô trông thật lem nhem!

Trong lòng chỉ muốn thét lên, cô có thể “Cải tà quy chánh” không, không muốn làm một nữ nhân dịu dàng nữa được không?

Không được! Vạn nhất phải làm cho hấn lộ mặt thật, tuần trăng mật này cô thật sự rơi vào tay giặc, nên ngoan ngoãn lấy dịu dàng thuận theo, làm bộ nhát gan đối mặt với diện mạo của hấn, điều này có vẻ an toàn, chờ mấy ngày nữa, thăm dò thực tế xong, cô sẽ quyết định có phục hồi bản tính hay không.

- Để tôi đưa em tới bệnh viện.

Hấn không buông tha.

- Không cần, chỉ cần uống thuốc xong, tôi sẽ khỏi ngay.

Mặc kệ như thế nào, lúc này cô chỉ mong muốn, Lục Hạo Doãn chán ghét hình ảnh này của cô, đương nhiên sẽ không có hứng thú cùng cô trên giường.

- Được rồi, nếu tới ngày mai mà tình hình không tiến triển, thế nào em cũng phải theo tôi đi bệnh viện! Giờ em ngủ đi, đến lúc ăn tối tôi sẽ gọi.

- Nếu anh bận, không cần quan tâm tôi, đi làm chuyện của anh đi, nếu đói bụng tôi sẽ tự tìm đồ ăn.

- Làm sao tôi có thể mặc kệ em? Tối nay tôi sẽ ngủ lại ở đây với em, tôi nằm ở sofa.

- Làm phiền anh quá, anh không cần phải thế đâu, ngủ ở sofa không thoải mái, đau lưng mỗi cổ, anh không cần lo lắng cho tôi, tôi không sao, anh có thể qua nhà bạn ngủ.

Cần liều mạng kháng cự, chứ trước mặt hấn ngủ say thì thật không khôn ngoan chút nào.

Nhưng cuối cùng, nước ấm làm cơ thể thư thái, mí mắt căn bản không nghe bộ não chỉ huy nữa, từ từ sụp xuống, cuối cùng cô đơn giản là nhắm mắt lại, dù sao thì hôm nay cũng đã mệt mỏi rồi.

- Em ngủ đi. Tôi sẽ trông em.

Không tới một khắc cô đã chìm vào giấc ngủ, bởi vì thuốc phát huy tác dụng cho nên trong lòng tuy bất an vì có hấn ngồi lại cô cũng không có cách nào kháng cự Chu Công gọi về, cùng Chu Công chơi cờ.

Ngồi bên mép giường, hấn không tự giác duỗi tay ra nghịch mấy sợi tóc mai lòa xòa của cô, vén gọn lại. Cô vốn dĩ trông rất đơn giản, đôi mắt trong vắt, nhưng không hiểu trong suy nghĩ kia có gì thâm sâu, trong mắt hấn, không thể đoán ra cô là kiểu người như thế nào.

Chẳng lẽ cô lại chính là người có thân thể vừa tràn ngập phong tao gợi cảm, lại mang theo nét dịu dàng thanh thuần?

Hấn cho rằng rất nhanh có thể làm chủ cô, bởi vì không có một nữ nhân nào có thể bỏ chạy khỏi lưới tình của hấn, nhưng cô thì lại không hề có chút dấu hiệu nào.

Lần đầu tiên, hấn cảm thấy không có chút tự tin nào trước một nữ nhân.

Nhờ cái mũi mẫn cảm, tuần trăng mật đối với Khương Minh Hi diễn ra quá bình yên. Đến khi trở lại cuộc sống bình thường, liệu rằng cô còn có thể may mắn vậy không?

- Tôi nghĩ, tạm thời chúng ta nên ngủ riêng, chờ sau này rồi mới ngủ cùng phòng.

Nghe lời nói đầy thiện ý của nam nhân kia, cô thiếu chút nữa kích động quỳ gối xuống tạ long ân. Nếu đây là lời thực lòng của hấn, cô không thể không thốt lên rằng: Lục Hạo Doãn thực sự là nam nhân thiện lương.

Có lẽ nào, hấn thực sự thiện lương? Cô nghi ngờ quá nhiều rồi sao? Nhưng mà mặc kệ như thế nào, kế tiếp tới đây không cần phải căng thẳng thần kinh rồi, hề hề, cô tạm thời có thể thoải mái sống rồi.

Nhưng là sang ngày hôm sau, cô phát hiện ra mình vui vẻ quá sớm, bởi vì cô đã quên mất một việc trọng yếu, người khiến cô đau đầu duy nhất không chỉ có Lục Hạo Doãn mà còn có Trương Mẫn Kinh, bà dì này có thú vui duy nhất là làm cô phiền não.

- Bây giờ vẫn còn trong thời gian nghỉ phép đám cưới, vì sao chạy tới nơi này làm gì?

Vì cảm tạ cô “Hi sinh tính mạng”, dì rất khẳng khái cho cô nghỉ hấn 10 ngày cho đám cưới, tuy đã khấu trừ đi 4 ngày, thực chỉ còn có 6 ngày. Bởi vì câu lạc bộ từ trên xuống dưới, bao gồm muối muối cô, cô giúp việc... tổng cộng chỉ có 5 thành viên, thiếu một người sẽ lộn xộn ngay tức thì.

- Vị mãnh nam mà dì chú ý đã lâu giờ thấy động tĩnh, hôm nay hấn mở triển lãm tranh ở đây, nếu dì không nắm cơ hội này, sợ rằng không biết bao giờ mới có lại.

Trương Mẫn Kinh có cặp mắt phi thường giăng khắp nơi săn con mồi.

- Dì đi kiếm mãnh nam, sao lôi cháu xuống nước cùng?

- Cháu biết còn gì, cần một người không biết thẹn thùng để làm nền.

- Dì cảm thấy còn cần làm bộ làm tịch nữa sao?

Cô rất hiểu dì mình. Dì đối với mãnh nam không cách nào chống đỡ nổi, tựa như cô với mỹ nam cũng gần như thế. Chẳng qua cô tốt hơn dì 100 lần.

- Nếu cho cháu cơ hội làm người khác ngã gục trên giường, cháu có thẹn thùng?

Liếc dì mình một cái, hừ, dì có thể thừa nhận bản thân háo sắc như vậy thật không có thuốc nào cứu nổi nữa rồi, hiện tại không biết là trong đầu đang muốn làm gì nữa...

A, thật giống y như cô em họ của cô.

- Mà cháu tới nơi này có phải để câu dẫn nam nhân đâu, làm sao ăn mặc yêu mị như thế kia?

Trương Mẫn Kinh nóng tính, một khi không vừa ý là nói ngay

- Chẳng lẽ dì hi vọng người khác phát hiện cháu là vợ Lục Hạo Doãn, cháu sẽ biến thành nhân vật chính, còn dì sẽ thành người trợ lý đi cùng?

Khương Minh Hi đội tóc giả, cô không muốn để người khác nhận ra mình, ăn mặc cũng phóng khoáng hơn, không thích gò bó, như thế người ta mới không nhận ra cô, hơn nữa đây mới là bản tính của cô.

Đúng vậy, lúc này đây, vị trí vợ của Lục Hạo Doãn tuyệt đối hơn vị trí Trương gia tiểu thư, một công ty nhỏ bên cạnh tập đoàn Tài chính lục gia hoành tráng. Nhưng mà, con cháu ăn mặc thế này thật hấp dẫn người khác quá đi.

- Có biết vì sao dì lại chán nản khi cháu mặc vậy không?

Mỗi lần chứng kiến cô cháu gái khoe đôi chân thon dài, Trương Mẫn Kinh vô cùng đau đầu. Cô cháu gái này đúng là vật hại nước hại dân, lạnh thế này mà mặc vậy ngắn, nó không thấy lạnh sao?

- Cháu thích thì mặc thôi mà gì. Mà dì định cùng mĩ nam đi chỗ nào?

Khương Minh Hi không nhịn được ngáp một cái, đối với những tác phẩm nghệ thuật này cô khiếm khuyết mất sự "hứng thú." Nếu có thời gian, tiền bạc cô sẽ đầu tư vào thứ gì khác, lãng phí thời gian ở chỗ này làm gì chứ?

- Không thấy dì cháu đang bận rộn sao?

Thật là bận sao? Dì còn có thời gian quan sát phân tích đồ cô mặc, thế mà luôn miệng than bận sao.

Đột nhiên Trương Mẫn Kinh huých khủy tay cô, phản ứng nhất thời của cô là nhìn lên, vội vàng truy vấn.

Kỳ lạ! Dì cô như bị trúng tà, không nhúc nhích, hai mắt chăm chăm nhìn về phía trước

- Con mồi của dì chưa có cắn câu, dì cũng không cần kích động thế chứ?

Cô hưng hăng tặng cho dì mình một quyền sau lưng. Nhưng là, toàn thân dì cứng ngắc như tượng đá, thế nào lại dành toàn bộ tâm tưởng cho nam nhân kia vậy? Nhìn theo tầm mắt dì, cô thật sự không nhìn ra một mảnh nam nào phù hợp điều kiện của dì ấy, bởi vì cô chỉ nhìn những người xung quanh đều là nam tử tinh tươm trong vest lịch sự.

- Tiểu Hi.... Lục Hạo Doãn... Chồng cháu..

Trương Mẫn Kinh vất vả thốt ra từng chữ, người thông minh nhìn ra ngay, giờ phút này bà không phải là hưng phấn kích động mà là khiếp sợ quá độ.

- Sao tự nhiên dì lại nói tới Lục Hạo Doãn?

Khương Minh Hi nhất thời phản ứng chậm, nhưng vài giây sau, ánh mắt nhạy bén của cô đã nhìn thấy nam nhân cô vừa được gả cho vài ngày trước.

Ách! Cô vội vàng quay lưng đi, nam nhân này suýt chút nữa dọa cô vỡ mật. Lúc này nói cô là rùa đen rút đầu cũng không sao cả, ai bảo tính mạng cô giờ nằm hết ở đây, đây mới là điều quan trọng.

- Sao cháu rẽ lại tới đây làm gì?

Trương Mẫn Kinh cuối cùng bình tĩnh lại sau cơn khiếp sợ, không phải chồng mình, đương nhiên không cần quá kinh hãi như thế.

- Dì hỏi cháu, cháu hỏi ai? Dì tự tìm mảnh nam đi, cháu kệ dì đó, cháu đi đây.

Nếu cô không muốn bị vạch trần bộ mặt thật, việc thông minh nhất lúc này là chuồn ngay khỏi đây.

Không muốn bỏ mất cơ hội, nhưng không thể một mình ở lại chỗ này, Trương Mẫn Kinh tức giận giậm chân, vội vàng đi đến cửa chỗ Khương Minh Hi đang chờ định rời đi.

Lúc này, cô thật không ngờ có một người cao lớn đã nhìn cô chăm chú, hơn nữa còn là đầu sỏ ngăn chặn cuộc bỏ trốn của dì cháu cô

- A Hạo, tôi nhìn người kia như giống vợ cậu, áo khoác da màu đen với váy ngắn mê người.

Lôi Tân Dương biểu tình như có người vừa đánh boom trước mắt hắn.

Tao nhả cười, Lục Hạo Doãn không chút hoang mang nói:

- Bà xã mình có thói quen ăn mặc kín đáo từ đầu tới chân, hơn nữa tóc của cô ấy ép thẳng, đầu phải xõa tung như kia.

- Tôi hoa mắt sao?

Lôi Tân Dương có chút suy nghĩ dò xét hắn, chẳng qua, người kia từ trước tới nay dấu thái sơn có sụp xuống thì sắc mặt cũng không đổi nên Tân Dương không thể đoán ra tâm tư của hắn.

- Cậu đương nhiên là hoa mắt rồi, cô ấy sao biết những nơi này.

Kỳ thật hắn biết rõ, nữ nhân kia chính là Khương Minh Hi, dĩ nhiên, diện mạo kia hắn sao nhầm lẫn được, nhưng thật sự là cô sao? Tại sao phải vội vàng rời đi như thế? Cô không phải Khương Minh Hi? Chỉ sợ không có tới một phần vạn khả năng.

- Cậu có định gọi điện cho cô ấy?

- Lúc này chắc cô ấy đang ngủ trưa, tớ nghĩ không nên vì cậu hoa mắt mà quấy rầy cô ấy.

Nếu lúc này hắn gọi điện cho cô, cô sẽ nhận thấy mình không cẩn thận bị phát hiện, từ nay về sau đối với hắn sẽ đề cao cảnh giác, chuyện sẽ thành thế nào? Đánh rắn động cỏ, hắn sẽ khó tiến tiếp.

4. Chương 02 Part 2

- Giác quan thứ sáu nói cho tớ biết, rõ ràng cậu đang âm mưu gì.

Mặc dù người này tâm tư không dễ lộ ra ngoài, nhưng dù sao cũng là bạn tốt lớn lên bên nhau, Lôi Tân Dương ít nhiều ngửi ra mùi tin tức.

Không trả lời, Lục Hạo Doãn đưa ánh mắt nhìn vài bức tranh, Lôi Tân Dương đương nhiên không dễ dàng buông tha hắn như thế, tiếp tục lú lú quần bên quanh hắn không rời.

Lúc này đây một tiếng nói vang lên, nguyên lai nhân vật chính của buổi triển lãm – Nguyên Diệc Thánh có mặt, bởi vì Tập đoàn Lục Thị lần này là đơn vị tài trợ nên Lục Hạo Doãn được mời tới tham dự, đương nhiên, trong trường hợp này phải lôi kéo Lôi Tân Dương tới giúp đỡ vì hắn am hiểu nghệ thuật, hơn nữa, Lôi Tân Dương rất thích sưu tầm tác phẩm nghệ thuật, hắn tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này.

- Cậu muốn qua chào hỏi?

- Không cần, buổi tối mọi người sẽ gặp nhau trong bữa ăn, cậu cũng đứng lên đi?

- Phu nhân của cậu có chuyện gì sao?

Lôi Tân Dương cảm thấy có điều không hay quanh Khương Minh Hi.

- Vợ tớ không có thói quen giao thiệp với người xa lạ.

Phải không? Hiện tại hắn cũng không xác định được. Cô đúng là khiến người khác ngạc nhiên hết lần này qua lần khác. Nếu không phải trái tim quậy cường, chắc khó bảo toàn trước cô. – Còn nữa, cậu không cần hứng thú như thế với vợ của tôi đây, lại làm cho Tâm Tâm – chị dâu nhỏ ghen đó.

Ghen tuông cũng tốt, hẳn chẳng qua thuận miệng nói thế, nhìn bộ dạng mập mờ của Lôi Tân Dương, Lục Hạo Doãn giận run, hẳn đối với mình có vẻ thích thú là thế nào chứ!

Không hiểu tên bạn tốt này nghĩ cái gì? Chẳng qua hẳn vô ý giải thích, Khương Minh Hi là vợ hẳn, hẳn có trách nhiệm bảo vệ cô, chiều cô, không cho những người khác làm phiền vợ mình.

Bữa cơm gặp mặt tối nay Lục Hạo Doãn vắng mặt, đơn giản là vì Khương Minh Hi.

Bộ dạng buổi chiều của cô và buổi sáng như không có chút liên quan nào tới nhau? Đến tối cùng cô là dạng nữ nhân nào?

Vấn đề này không dưới một lần làm hẳn nhức đầu, hẳn suy nghĩ, sau đó canh chừng tan sở là về, cho mình một lí do quang minh chính đại – về giúp vợ nấu bữa tối.

Khi hẳn về, cô không có ở nhà, vậy có phải lúc đó là cô ở triển lãm không? Nếu là hẳn, lúc rời triển lãm đi, chắc chắn sẽ về nhà đề phòng có người kiểm tra đột kích.

Chẳng lẽ cô cho rằng cô không bị lộ tung tích sao?

Chẳng lẽ cô không thấy hẳn, không phải, nếu không phải thấy hẳn sao lại vội vã rời đi? Cô không dám ngóc đầu quay lại, nhanh chóng bỏ về, rất cuộc như nào.

Cởi áo khoác, cất cặp vào trong thư phòng, Lục Hạo Doãn thư giãn thân mình trong nước ấm, sau đó mang tạp chí ra phòng khách ngồi, thấy bên cửa sổ, bên ghế tựa có một cái gối ôm rớt xuống đất, hẳn không tự giác nhú mày nhặt lên, để nó về chỗ cũ

Hẳn không phải loại người sạch sẽ thái quá, chỉ là ưa mọi chuyện đâu vào đấy, bởi vì không có quy củ, sinh hoạt sẽ hỗn loạn, hỗn loạn sẽ dẫn đến không có hiệu suất, đối với một người mang trên vai gánh nặng một tập đoàn lớn như hẳn, thời gian là tiền bạc, hẳn phải tiết kiệm từng giây từng phút, bởi vậy mọi chuyện đều phải nằm trong kế hoạch, kể cả việc kết hôn và sinh con.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua ghế sofa Poltrona Frau [1] màu trắng khảm đá quý của Ý. Bản tính hẳn thích những vật cao quý ưu nhã, vốn hẳn lựa chọn vật này cũng vì Khương Minh Hi, thế nhưng, cô lại trái ngược toàn bộ những gì mà hẳn nghĩ.

Hẳn chán ghét tình hình này, nhưng lại là một điểm, từng tế bào trong cơ thể hẳn lại đang hưng phấn nhảy nhót, là thứ cảm giác chưa bao giờ có, cô quả thật khơi mào lòng hiếu kỳ trong hẳn.

Cuối cùng hẳn ngồi một mình ở ghế sofa hồi lâu. Đây là lần đầu tiên hẳn chờ đợi một nữ nhân, hẳn không nhận được phỏng đoán, cô sẽ có phản ứng gì? Không để ý thời gian trôi bao lâu, 3h sau, 9h30', từ ngoài cửa mới truyền tới động tĩnh, một lát sau, Khương Minh Hi với dáng vẻ mệt mỏi đi vào.

- Em đã về.

Lục Hạo Doãn nở nụ cười ấm áp thân thiết.

- Ách, xin lỗi, anh nói tối nay có cơm khách, tôi nghĩ anh không về nên về muộn thế này.

Ánh mắt cô hiện lên sự bất an, thật không đoán được hẳn sẽ ở nhà. Cảm giác không ổn, cô như sắp kiệt sức, hẳn lại nhàn nhã thông dong.

Vì cô lo lắng hẳn gọi điện về mình không có nhà, cho nên lúc rời phòng tranh liền tiến quay về văn phòng, dì cô đương nhiên mừng rỡ sai cô làm việc, nghĩ nhanh thôi, ai ngờ làm tới tận giờ.

- Em còn đang trong thời gian nghỉ của trăng mật, làm sao tôi để em ăn tối một mình được?

- Tôi ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, dì gọi tôi qua hỗ trợ, cuối tuần có sự kiện mà nhân lực thì ít quá, hôm nay tôi phải xử lý hết mấy chuyện, thời gian ăn cơm cũng chưa có.

Lời của cô có phải nhiều quá không? Không còn cách nào khác, hiện tại cô mệt quá rồi, lại còn đói bụng nữa, bữa tối chỉ có một miếng sandwich và ly trà sữa, dì thật là ngược đãi nhân viên a.

- Em đi tắm trước đi đã.

Gật gật đầu, cô khẩn trương lao về phòng tắm, tình hình thân thể của cô không thích hợp đối mặt với hẳn.

Tuy rằng căn nhà này gần trăm mét vuông, nhưng vền vền hai phòng, phòng ngủ lớn gấp đôi phòng khách, đại khái là suy tính đến tiện ích người sử dụng, phòng khách cũng có nhà vệ sinh, đương nhiên bồn tắm ở phòng này kém xa so với phòng ngủ.

Nếu mỗi ngày tan tầm về có thể nằm trong này hưởng thụ một lúc, thật sự là rất hạnh phúc!

Đương khi Khương Minh Hi say mê với hạnh phúc của cô, Lục Hạo Doãn vô thanh vô thức xâm lấn phòng khách.

Hắn biết hành vi này của mình thất lễ, là việc hắn không nên làm, nhưng hắn không nhịn được, chẳng lẽ hắn muốn nhân cơ hội này tìm chứng cứ, xác nhận cô hôm nay có ở phòng tranh không?

Không! Hắn sẽ không nhân cơ hội làm chuyện ấy. Vậy là hắn muốn gì? Hắn không rõ lắm, có lẽ là muốn nhìn nàng trong bộ dạng không phòng bị.

Trong phòng tràn ngập một luồng khí ngọt ngào, như thế này thật ngoài ý nghĩ của hắn, bởi vì hình ảnh mềm mại này của Khương Minh Hi với hình ảnh lúc ở triển lãm, hoàn toàn khác nhau.

Không đếm xỉa đồng tây nữa, ánh mắt hắn bị hấp dẫn bởi 1 vật trên bàn trang điểm – điện thoại di động.

Hắn làm một việc rất không đúng với phong cách của mình, cầm điện thoại của cô lên, màn hình điện thoại là hình cô đang mặc áo tắm rất đáng yêu. Nữ nhân này tuyệt đối không phải hình ảnh mà hắn nhận thức về Khương Minh Hi.

Thả di động xuống chỗ cũ, hắn đi đến bên cửa sổ, lẳng lặng chờ người trong phòng tắm đi ra.

Thật thoải mái a! Khương Minh Hi lười biếng tiêu sái đi ra, đương nhiên cô định đến bên cửa sổ... đang định lau tóc thì bị dọa cho rớt khăn xuống thảm.

- Xin lỗi đã dọa em.

Lục Hạo Doãn tao nhã đứng trước mặt cô nói, ánh mắt cố không chú ý tới áo tắm màu đỏ khoác trên thân thể cô. Màu đỏ thực sự rất thích hợp với cô, khiến cô càng trở nên kiều diễm gợi cảm. – Tôi gõ cửa, nhưng không có đáp lại, tôi liền tự mở cửa vào. Bụng của tôi réo này giờ, muốn hỏi em có thể cùng tôi ra ngoài ăn không?

- Anh chưa ăn tối sao? Anh chờ tôi chút, tôi thay đồ.

Cô vội vàng cầm lấy đồ chuẩn bị để ở bàn trang điểm quay lại nhà tắm, tuy rằng hắn ở phía sau nói theo cô không cần gấp gáp, nhưng là chưa đầy một phút đồng hồ cô đã thay xong xuôi. Cô hại hắn chưa ăn tối, trong lòng khó tránh khỏi bồn chồn.

Sau đó bọn họ đi tản bộ tìm đồ ăn nhét đầy bao tử, đi ngang qua vài tiệm tạp hóa một nhà là nhà bác Khương bán vịt, may mắn quá rồi, trời lạnh như thế này, ăn vịt là hợp nhất, thấy mắt cô đăm đăm, nước miếng chảy ra cả, nhưng Lục Hạo Doãn rất để ý chỗ dùng cơm, cho nên sau cùng cả hai ngồi thoải mái ở quán cafe yên tĩnh.

Bọn họ uống cafe ăn bánh sandwich.

- Sandwich ăn không ngon sao?

- Không có, ngon mà.

Một buổi tối ăn liên tục hai cái sandwich, dù là mỹ vị thế nào cũng khó nuốt. Chẳng qua, không thể khước từ thịnh tình, đành đồng ý.

- Nhưng em đang nhúu mày.

Hắn hiểu kỳ. Cô tuyệt đối không phải là dạng nhu mì, nhưng sau lớp mặt nạ này là gì? Hắn muốn tìm hiểu cho tới cùng.

- Tôi có nhúu mày sao?

Trải qua một ngày mệt mỏi, nếu lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ, chắc cô chuyển qua đi đóng kịch, diễn phim quá.

- Đúng thế, em đang có chuyện, em luôn có thói quen che giấu một mình sao?

- Tôi... Tôi không hiểu ý anh.

Có phải là cô bị lộ? Hấn phát hiện cô trong ngoài không đồng nhất sao?

- Em chưa bao giờ nói lên ý nghĩ của bản thân.

- Tôi có chuyện gì?

Cô chỉ biết, nam nhân này tuyệt đối không giống vẻ bên ngoài ôn hòa vô hại, hấn phi thường nguy hiểm, từ giờ trở đi, cô phải thận trọng từ lời nói tới việc làm.

Hấn lắc đầu nói không phải. Bởi vì hấn biết xoay quanh chủ đề này sẽ không đưa ra đáp án gì. Trước mắt, cô biết sẽ chỉ còn cách đánh du kích với hấn, tuyệt đối không thành thật thẳng thắn với hấn.

Không vội, cô ở ngoài sáng, hấn ở trong tối, còn sợ hấn không tìm thấy cơ hội bức cô sao?

Khí lạnh bỗng dưng vây kín người. Chỗ này rất lạnh sao? Nhưng ở đây ấm mà, tại sao toàn thân cô lại nổi da gà?

Không biết, chỉ có một điều có thể khẳng định, cảm giác bất an này đến từ nam nhân đối diện kia.

Bệnh đa nghi của cô quá nặng, kỳ thật mà nói, hấn chỉ từ tốn quan sát cô, có phải cô cho rằng ai cũng có thói quen quan sát như cô?

Thoải mái tinh thần chút đi, nếu không cô sẽ rất nhanh bị suy nhược tâm thần mất.

chú giải

[1]Poltrona Frau: Thương hiệu đồ nội thất nổi tiếng.

5. Chương 03 Part 1

Loáng thoáng nghe tiếng chuông cửa, Khương Minh Hi kháng cự trong chốc lát, sau đó đành rời giường xuống.

Thời gian nghỉ của việc kết hôn đã xong, cô phải trở về với công việc, vừa vặn cuối tuần này có buổi họp mặt khách hàng, có thể nghỉ, tuần này có bao nhiêu việc gấp. Đêm qua cô còn mang công việc về nhà làm, tận hai giờ mới lên giường đi ngủ, bây giờ vẫn còn đang rất thèm ngủ.

Dậy dậy đi tới cửa, cánh cửa chuẩn bị mở ra, cô mới phát hiện bộ dạng mình hiện tại không thích hợp để đón khách, ít nhất nên sửa sang dung mạo với trang phục.

Nhưng khi cô chuẩn bị đi đánh răng rửa mặt thì nghe từ phòng khách truyền tới cước bộ, cước bộ càng lúc càng lớn, tuy rằng nghe lén là một hành vi thiếu đạo đức nhưng cô không nhịn được lòng hiếu kỳ đang dâng lên.

- Con không thèm nói gì sao, mẹ đang chờ con giải thích, vì sao vợ chồng các con chia đôi phòng ngủ?

Lục phu nhân xinh đẹp động lòng người, nhìn ra được dung mạo của Lục Hạo Doãn đúng là di truyền từ mẹ hấn.

Đêm qua bà nghe được chuyện từ đám người phải tới đây quét dọn, thiếu gia cùng thiếu phu nhân không có ngủ chung một phòng, điều này làm bà nóng lòng. Đứa sao, bà ngóng trông kim tôn đã nhiều năm, vợ chồng chúng không chịu ngủ cùng chỗ, tiểu bảo bối làm sao ra đời đây?

- Mẹ, mẹ có biết giờ mới mấy giờ không?

Lục Hạo Doãn giống như lo lắng đánh thức Khương Minh Hi, hướng phòng khách liếc nhìn.

- Mẹ mặc kệ là mấy giờ, mẹ phải biết có chuyện gì xảy ra, làm gì có vợ chồng nào ngay khi tân hôn chia phòng ngủ?

Trần trọc một đêm không thể ngủ được, bà mau chóng đi tới đây giải quyết, hôm nay không xong thì tối nay cũng không ngủ được.

- Con đã thuận theo ý mẹ lấy cô ấy về, còn về chuyện khuê phòng, đó là chuyện riêng của vợ chồng, mẹ không nên can thiệp...

Khẩu khí của hắn so với gió lạnh còn hơn vài phần.

Lòng khê nao nao, con trai của bà khi nào lại nói ra những lời không có trách nhiệm như vậy?

- Đúng vậy, cô ấy là con dâu mẹ chọn cho con, nhưng người nói muốn kết hôn là con, ngay từ đầu tới đuôi, mẹ không có bức con. Còn nữa, chuyện gì của 2 đứa mẹ mặc kệ, chỉ cần cho mẹ biết, bao giờ mẹ mới có thể bế cháu nội?

- Nếu như không phải mẹ nói cô ấy bất tự quá tốt, là con nên chọn người vợ như thế, con đã không cưới.

Lục phu nhân chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn. Hoài nghi không biết đây có phải Lục Hạo Doãn con bà không? Bà biết con trai bà là người có chí hướng, thậm chí cố chấp làm người ta không chịu nổi, chẳng qua từ trước tới nay tao nhã, lễ phép, tức giận cũng không để lộ, nhưng lúc này hắn không ngừng kích động bà, ý định làm bà tức giận, đứa con trời đánh, bị trúng tà hay sao vậy?

- Con nhớ rõ mẹ nói. Thầy tướng bảo cô ấy sẽ làm cho Lục gia thịnh vượng, mẹ cần gì phải lo lắng không được ôm cháu nội?

- Ách.. được rồi, cho dù như thế, nhưng mỗi đứa một giường, Lục gia làm sao có cơ hội hưng thịnh?

Lúc này không có thời gian rồi mà truy cứu thằng con tại sao bất thường thế này, bà chỉ có một quan tâm – khi nào mới có thể bế cháu nội.

- Trừ phi ly hôn, còn nếu không, mẹ sẽ được bế cháu nội.

Ly hôn. Bà suýt té xỉu, Hai chữ này sao có thể chạy ra từ miệng hắn?

- Xin mẹ yên tâm, con không có ly hôn, cho dù con có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cũng không ly hôn, con biết Lục gia không chấp nhận điều này, cho nên mẹ hãy nhẫn nại chờ tin tốt đi.

Toàn thân Lục phu nhân suy yếu. Tiểu tử này hôm nay uống nhầm thuốc hay sao? Hắn làm sao dám làm bà tức chết thế này. Quên đi, chuyện đó không quan trọng.

- Con nói đợi một ngày, thế phải đợi bao lâu nữa?

- Con có phải thầy tướng đâu, làm sao biết được bao giờ thì nó xảy ra.

- Đừng có lừa mẹ.

Thằng con này đúng uống nhầm thuốc, chỉ vài câu cũng đoán được nó bệnh gì.

- Nếu mẹ muốn dự đoán, đi tìm thầy số đi.

- Lục Hạo Doãn, con muốn làm mẹ tức chết hả?

Lục Phu nhân nhìn như muốn thiêu cháy hắn. Tiểu tử này không phải uống nhầm thuốc, mà đang đùa cợt bà, nếu không, sao tự nhiên dám tạo phản?

- Con không có cách nào trả lời cho mẹ vừa lòng, đành chờ mẹ cho ý kiến, có gì không đúng sao?

- Con... Mẹ không nói với con nữa, kêu vợ con hôm nay lựa lúc gọi điện cho mẹ.

Bà sắp xuất huyết não mất, nên tìm con dâu mà ra tay thì dễ dàng hơn.

Lục phu nhân tới như một cơn cuồng phong, rồi biến mất không còn tăm hơi đâu, trong phòng còn lại Khương Minh Hi ngã trên mặt đất. Cửa đóng lại rầm, có kinh hãi tới Lục Hạo Doãn hay không cô cũng mặc kệ, hiện tại không có tư tưởng để ý.

Tuy rằng sớm biết mình nên duyên với Lục gia là do bất tự, nhưng mà nghe chính mồm Lục Hạo Doãn nói ra, trong lồng ngực cô như bị nghẹn lại, có thứ gì đó chặn lên. Khó chịu, khó chịu vô cùng...

Cốc, cốc, cốc! Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, Lục Hạo Doãn ôn nhu đi vào.

- Minh Hi. Em dậy chưa?

Cô không nghĩ nổi gì nữa, mấy ngày nay trong đầu cô nảy sinh một ý niệm, cô có thể trở thành một người vợ thực sự của hắn.

Bình thường, buổi sáng hắn lái xe đưa cô đi làm, qua quán ăn sáng, sau đó đưa cô qua công ty, không biết vì sao hắn biết cô không thích ăn sốt cà chua, sandwich của cô tuyệt đối không nhìn thấy sốt cà chua, tới chiều tối, hắn gọi hỏi cô bao giờ tan tầm, nếu thời gian hai người cùng về, hắn qua đón cô, hay nếu muộn thì sẽ mua gì cho cô ăn.

Hôm trước, bọn họ ăn vịt áp chảo, tuy rằng hắn chủ động đề cập muốn ăn vịt áp chảo, nhưng cô một cảm giác kỳ quái – hắn là vì cô mới ngồi ăn, hắn không thích ăn vịt áp chảo.

Đó là lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra nhìn vào một người là một điều thú vị như vậy! Hắn khiến cô có cảm giác mình là một nữ nhân hạnh phúc.

Nhưng đột nhiên, cô phát hiện mình thật buồn cười, như thế nào lại tin tưởng rằng hành động của hắn đối với cô là đặc biệt?

- Minh Hi, nếu em không dậy, đi làm muộn đấy.

Cô dụi dụi mắt, lui ra,

- Tôi dậy rồi, xin lỗi, tôi quên đặt báo thức, hôm nay anh đi trước đi, chiều tôi mới tới văn phòng.

- Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?

Giọng Lục Hạo Doãn tỏ ra lo lắng.

- Không phải, trước khi qua văn phòng, tôi có chuyện cần xử lý, chút tôi sẽ gọi taxi đi.

- Anh biết rồi, em đừng quên ăn sáng.

- Anh cũng thế, lái xe cẩn thận.

Cô nghe tiếng hắn quay đi, sau đó tiếng bước chân càng lúc càng xa, cô mềm nhũn tựa vào cửa, lồng ngực khó chịu, tâm trống rỗng. Cô bị sao vậy?

Lục Hạo Doãn không có nói cho cô chuyện gọi điện cho mẹ hắn, giờ phút này cô cũng thấy mình vô tâm với bà, nhưng tránh được bà lúc này là có thể tránh được vô khối rắc rối.

Nhưng là, cơm trưa còn chưa ăn, cô liền nhận được điện thoại của bà, yêu cầu cô đưa bà đi mua sắm, cô có thể từ chối sao?

Đương nhiên không được, cô đành vội vàng đi. Nhanh chóng hai người đi tới quầy hàng bán đồ ngủ.

- Mẹ, mẹ muốn mua áo ngủ?

Ngoài ngũ quan giống Lục Hạo Doãn thì tính cách của bà và hắn hoàn toàn trái ngược nhau. Tính bà nhiệt tình, hoạt bát. Nhưng, bà kêu con dâu tới phụ bà đi mua đồ ngủ, không phải là quá lạ lẫm sao?

- Đúng, chúng ta phải chọn mấy bộ đồ ngủ gợi cảm mê người cho con.

Lục phu nhân hoàn toàn biết dù không có tình ý thì áo ngủ cũng vô dụng, nhưng là nó khiêu khích đến thế...- Con nhất định phải biết, nam nhân cũng chỉ là một loài động vật, nếu con cho hắn một chút kích thích, hắn sẽ như một chú cún, đứng trước mặt con mà chảy nước miếng.

Tuy rằng cô nhìn ra được tình hình, nhưng cô không thể nói cho bà, vấn đề không phải cô không biết hấp dẫn chồng, mà là cô không muốn.

- Mẹ, chuyện này thật lộ liễu quá....

Khương Minh Hi biểu lộ vẻ nhẹ nhàng, mềm mại mà bản thân cũng thấy muốn nôn ra, cô thích mặc quần áo ngủ, như vậy rất thoải mái. Nhưng là cô không thoát khỏi cảm giác đang ăn nhở ở đậu, tạm thời không thoải mái mặc áo ngủ đi lại...

- Nữ nhân không hở ra, làm sao khiến mắt nam nhân tỏa sáng?

Lục phu nhân hưng phấn nói, như thể bà mới là người chuẩn bị đi kích thích, – Đừng sợ, lớn gan chút đi, hai con là vợ chồng, không phải người xa lạ, con không phải ngưng ngừng.

Cô thuận theo ý gật đầu. Cô đồng ý với lời giải thích của bà, nam nhân rất dễ bị nữ nhân có sắc dụ dỗ, chẳng như Tây Thi đó thôi.

- Tối nay, mẹ sẽ gọi điện thoại kêu A Hạo ngủ cùng phòng con, còn con đừng có ngại nhé, hãy biểu hiện thật tốt, mẹ đảm bảo chồng con sẽ bị mê hoặc, vài hôm nữa mẹ sẽ gọi cho con, xem cần mẹ giúp đỡ gì không.

Thế này không phải là giám sát cô sao? Thần kinh Khương Minh Hi rơi vào trạng thái chiến đấu.

Nhưng một ngày trôi qua, hai ngày, ba ngày trôi qua, nháy mắt đã nửa tháng, thần kinh buộc chặt sớm đã co giãn, Lục Hạo Doãn vẫn chưa cùng phòng với cô, cũng không gọi điện thoại cho cô khi tan tầm, cô thậm chí không rõ hắn về nhà mấy tiếng đồng hồ nữa.

Còn cả mẹ chồng nữa, hầu như không có liên lạc...

Có mấy lần, cô cầm điện thoại lên, nghĩ muốn gọi đến hỏi thăm sức khỏe bà, nhưng cô lại không có cách nào đối bản thân làm chuyện đó, cho nên cuối cùng lại cất điện thoại đi.

Có phải cô rất buồn cười? Không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng vì không thích sao? Nhưng, vì sao mà tâm tình ngày càng buồn bã? Chuyện công tác cũng không có hứng thú làm.

- Tiểu Hi, đại sự không ổn!

Trương Mẫn Kinh kinh thiên động địa chạy vọt vào công ty, trên tay ôm một lô báo mới.

Khương Minh Hi đang nằm dài gục đầu lên bàn, tâm trí đang suy nghĩ về hình ảnh Lục Hạo Doãn. Vì sao gần đây buổi chiều hình như rất bận, muộn mới về.

- Chồng cháu xuất hiện trên tạp chí này, mấy tay phóng viên chó săn chụp được hắn đi cùng một người mẫu mới, có biết con người mẫu kia không? Rất có khí chất, gần đây rất nổi tiếng đấy.

Nước miếng Trương Mẫn Kinh bay tứ tung, nữ nhân nằm sấp trên bàn kia, mau tỉnh dậy, – Chồng cháu bị người ta cướp kia, còn ở nơi này bò dài giả chết sao.

Run lên trong giây lát, Khương Minh Hi rốt cục có phản ứng,

- Dì nói cái gì?

Trương Mẫn Kinh không muốn tiếp tục lãng phí nước miếng, trực tiếp dâng tạp chí cho cô cháu gái, để cho cô cháu rệu rệ tự mình nhận thức đang gặp phải chuyện gì.

Nhìn ảnh bìa cùng tiêu đề, cô đã lo sợ bất an, lật vào bên trong, giây lát, trái tim dường như hụt hẫng, nội dung là hai người kia cùng nhau đi ăn tối, tạp chí kia nói rằng họ qua đêm cùng nhau, nhưng cô biết rõ là không vì tối hắn có về nhà.

- Tiểu Hi, cháu có khỏe không?

Trương Mẫn Kinh lo lắng nhìn cô, chỉ thấy cô giật mình trong chốc lát, chắc chắn có chuyện.

- Loại báo chí này không đáng tin.

Không đủ tin sao? Trương Mẫn Kinh cầm điều khiển mở tivi, chuyển tới kênh tin tức, tin tức cho biết, nam chính không hề nói bất cứ điều gì, nữ chính thì tắt máy cắt đứt liên lạc với truyền thông, chuyển kênh khác cũng vẫn thông tin tương tự như thế,

Đoạt lấy điều khiển từ tay Trương Mẫn Kinh, Khương Minh Hi hừ một tiếng, tắt tivi đi, đồng thời là tắt đi hình ảnh kẻ đang làm lòng mình phiền muộn.

- Hiện tại cả Đài Loan đang thảo luận chuyện này, cháu còn bảo không có việc gì sao?

- Chẳng qua là vài bữa ăn cơm, có cần thiết ngạc nhiên như vậy?

Truyền thông luôn thích phóng đại, như vậy mới có thể thu hút người xem.

- Nhưng chỉ là vài bữa cơm, có cần thiết tắt máy không liên lạc với bên ngoài? Mỗi lần nghệ nhân đụng tới tình huống này, luôn nói câu – chúng tôi là bạn bè, mặc kệ thật hay giả, rồi trốn đi, mập mờ. Loại tình huống này chứng tỏ ả ta giật mình, bởi vì biết mình quyến rũ người có vợ rồi.

6. Chương 03 Part 2

Đúng vậy! Nếu bọn họ không có quan hệ mập mờ, nữ nhân kia đâu cần chột dạ trốn đi. Khương Minh Hi lắc đầu, không thể, cô còn chưa có chứng cứ, không nên vội vã định tội.

- Lục Hạo Doãn không phải loại người như vậy.

Đây là cô tự an ủi chính mình. Kỳ thật, càng ngày cô càng không xác định được hẳn là loại người như thế nào.

Đang khi cô quyết định chấm dứt những ngờ vực vô căn cứ thì nhận được một tin khủng hoảng, hẳn đột nhiên thay đổi thành người khác. Mỗi đêm dài yên tĩnh, đoạn đối thoại của hẳn cùng Lục phu nhân quần quanh tai cô, một lần, lại một lần nữa, thì ra hẳn lấy cô về chỉ là để làm tròn nghĩa vụ, hẳn làm sao có thể ôn nhu đối với cô?

Cô thực ngạc, hẳn đương nhiên có thể ôn nhu đối với cô, bởi vì bản tính hẳn vốn thế, chỉ là do cô không nhận ra, ngộ tưởng rằng hẳn đối xử đặc biệt với mình.

Kỳ thật hẳn chưa từng thay đổi, mà là trong mắt cô hẳn thay đổi, cô rốt cuộc không có cách nào làm cho hẳn thành một người thường được.

- Không lâu trước, cháu còn cho hẳn là tên biến thái mà.

Đúng vậy, hiện giờ cô mong lúc nào cũng có thể mang ánh mắt như thế nhìn hẳn...

- Trong lúc này, cháu tin hẳn.

- Dì thật sự khâm phục cháu, chồng cháu ở bên ngoài cùng nữ nhân khác quây tung dư luận, sao cháu còn có thể lạnh lùng như thế?

Trương Mẫn Kinh kích động, mặc dù bà không có quan hệ gì tới chuyện này, nhưng...

Chứng kiến nữ nhân ngốc nghếch này, cơn tức trong lòng không tự giác tràn lên.

Khương Minh Hi vẫn bình tĩnh mà chống đỡ.

Chẳng lẽ muốn cô tức giận sao? Ngay từ đầu, hẳn đã không thuộc về cô, hôm nay hẳn gặp được nữ nhân làm hẳn cảm động, cô cũng không có tư cách gì tức giận hẳn.

Cô không có tư cách tức giận hắn, nhưng vì cái gì mà lồng ngực nói như thế? Cô không biết làm sao, nếu không phải cô sinh ra đúng giờ lành tháng tốt, sao có thể phút chốc hóa phượng hoàng, cô nên thỏa mãn, không có gì oán hận...

Đáng giận! Hắn nghĩ muốn làm gì ở ngoài thì làm sao, không chờ thời gian lâu hơn một chút được à? Nghiêm túc mà nói, hiện tại bọn họ mới cưới, sao hắn có thể ác độc như thế?

- Mặc kệ bọn họ có quan hệ gì, ít nhất cháu cũng phải làm rõ tình hình, đừng ngốc nghếch như thế, dì không thích bộ mặt này của cháu chút nào!

Trương Mẫn Kinh ghét nhất nữ nhân ngu ngốc.

Cho dù cô không hỏi, cô tin tưởng rằng Lục Hạo Doãn cũng sẽ chủ động giải thích với cô. Ít nhất, trước mặt cô hắn vẫn là một người có văn hóa, hắn sẽ không im lặng như đối với cái tạp chí lá cải kia.

Bởi vì cô tin tưởng hắn sẽ nói, cho nên dù buổi sáng không ngủ nhiều, tối cô vẫn kiên nhẫn ngồi chờ ở phòng khách.

Nhưng là, phản ứng của người vợ nên mềm dịu thế này sao?

Cô không muốn nghĩ nhiều nữa, cô muốn hắn giải thích, đây là ý niệm duy nhất trong đầu cô giờ phút này.

Từng giây, từng phút trôi qua, tâm trạng càng lúc càng tệ, càng băng lạnh, nếu hắn nhớ đến người vợ có cưới hồi đàng hoàng này, mấy ngày nay không nên lưu luyến bên ngoài, mặc kệ chân tướng thế nào, hắn nên cho cô công đạo, trừ phi đối với hắn – người vợ này không có ý nghĩa gì.

Đoạn đối thoại giữa hắn và Lục phu nhân lại vang lên bên tai cô, hắn nguyên ý cưới cô, đã là ân huệ quá lớn lao cho cô rồi, hắn không cần phải cho cô công đạo, cũng không cần phải giải thích với cô...

Chuông cửa vang lên, Khương Minh Hi khiếp sợ nhảy dựng lên, hít sâu. Cô bước nhanh ra mở cửa. Cô quên mất một việc, Lục Hạo Doãn cũng có chìa khóa, hắn có thể tự mở cửa đi vào, cho nên lúc nhìn thấy Lục Hạo Doãn say khướt đứng dựa ở cửa, cô kinh ngạc vô cùng.

- Phu nhân khỏe không, tôi là trợ lý Lý Nguyên Hách, là đệ đệ học dưới một khóa, hôm nay là đêm 30... À, không phải, hôm nay Lục tổng kêu muốn uống rượu, tôi thật có lỗi, để Lục tổng say thế này. Bình thường Lục tổng uống rất khá, không ngờ hôm nay có mấy chén đã... Ai, nói linh tinh rồi, tôi nghĩ tình trạng này nên lái xe đưa Lục tổng về thì tốt hơn...

Bình thường tại văn phòng, trợ lý đều là nữ nhân có bản lĩnh lớn, khó chứng kiến được một mỹ nữ có khí chất xuân phong thế này, không cẩn thận, trợ lý một hơi trình bày.

Mùi rượu tận trời, cô hận không thể bịt mũi chính mình... Là rượu sao???

- Cám ơn anh, anh có thể giúp tôi đưa anh ấy vào phòng không?

Gật gật đầu, Lý Nguyên Hách cùng cô đưa Lục Hạo Doãn đến giường.

Hắn nên cáo từ bỏ cửa chạy lấy người, nhưng không nhịn được lên tiếng:

- Bình thường Lục tổng rất ít khi uống rượu, hôm nay xảy ra chút sự tình nên mới uống nhiều như thế.

Khóe môi cô khẽ cong lên, sao vừa rồi kêu “uống vài chén”...

- Tôi biết rồi, cám ơn nhé.

Khương Minh Hi dịu dàng mời Lý Nguyên Hách đang lưu luyến không muốn rời đi. Thực không hiểu, sao Lục tổng lại ra ngoài làm chuyện xấu sau lưng vợ mình? Trực giác nói cho hắn, chuyện này nhất định có uẩn khúc,

- Nếu ngày mai ngài ấy còn chưa tỉnh, xin phu nhân gọi điện báo cho tôi, tôi sẽ báo cho thư ký hủy lịch làm việc trong ngày.

- Dạ, vất vả cho anh quá.

Trời ạ! Làm sao giọng nói cũng mê người như thế? Lý Nguyên Hách thực muốn ở lại thêm chút nữa, làm rõ sự việc, Lục tổng ra ngoài làm chuyện xấu, điện thoại gọi tới liên tay, ra khỏi cửa thì phóng viên bu tới, trong công ty thì xôn xao... Qua một ngày, còn có thể được hưởng sự đối đáp ôn nhu này, hẳn cảm động muốn khóc.

Lúc này, vốn đang ngồi ở trên giường, Lục Hạo Doãn đột nhiên nhảy dựng lên, nghiêng ngả lão đảo hướng phòng tắm.

- Xin lỗi, tôi sợ không đưa anh xuống nhà được..

Khương Minh Hi hạ thấp người nói.

- Tôi có thể tự xuống được, phu nhân cứ chăm sóc cho Lục tổng đi, tôi sẽ đóng cửa.

Tuy lưu luyến không rời, nhưng Lý Nguyên Hách cũng đành bước.

Khi cô đi vào phòng tắm, Lục Hạo Doãn đang ngắt ngưỡng đứng dậy ở chỗ bồn cầu, cô nhanh chạy tới dìu hẳn, hẳn ôm lấy cô.

- Tôi muốn tắm rửa.

Hắn ngậy cô cười, giống như một đứa trẻ.

Cô đồng ý, hẳn muốn tẩy rửa mùi rượu. Vì thế cho hẳn ngồi ngoan ở trong bồn tắm chờ cô vặn nước ấm.

Hắn im lặng không có ồn ào, để im cho cô tắm rửa, trên người chỉ còn mỗi chiếc quần lót.

Tuy rằng cô rất thích bơi lội, ở bể bơi nhìn thấy nam nhân mặc độc chiếc quần bơi bé xíu mỏng manh là chuyện bình thường nhưng cũng không tới mức mặt đỏ thề này. Hơn nữa tim đập thành thịch, tai ù đi...

- Tôi muốn tắm.

Hắn ngã nhào trong bồn tắm, ôm theo cả cô kéo xuống nước.

Khương Minh Hi kinh ngạc, sao lại phát sinh tình huống này, tên đầu sỏ kia ha ha cười, hai tay khoát nước sang người cô, cô không chú ý hét toáng lên, hẳn lại càng vui, hăng say khỏa nước.

Cô tức giận bắt lấy tay hẳn, định hung hăng báo thù, nhưng đôi mắt hẳn sao mà nóng bỏng quá, khiến đầu óc rối loạn, tâm cũng rối loạn.

Một giây đồng hồ, hẳn nhào lên ôm lấy cô. Đôi môi dán trên cái cổ trắng nõn của cô, tức thời cô hóa đá.

Nên làm gì trong tình huống này đây? Đùa giỡn? Khiêu khích? Hấp dẫn, Cô khó tin rằng người say làm được chuyện này – chỉ có thể là giả vờ.

Nếu kệ hẳn tiếp tục làm gì thì làm, đêm tân hôn đầu tiên của cô có thể là ở đây sao? Đừng náo loạn, cô không nên, hay là... nhanh tay đẩy hẳn ra??

- Anh tắm mau lên, đừng ngâm lâu, dễ bị cảm, tôi lấy quần áo đặt ở giường ấy.

Nhưng cô nhanh phát hiện ra một điều, nam nhân này khó đối phó vô cùng, khi cô định trốn ra, trong này hơi nước mù mịt, không cẩn thận dễ bị ngã.

Nói thực ra, cô đang rất tức giận, cô vì lời giải thích của hẳn mà chờ tới bây giờ, kết quả hẳn say như chết, cô còn biện pháp nào đây?

Cô nghĩ có nên để hẳn ngủ ở bồn tắm kia thay cho trừng phạt không a!

Nhưng sau khi trở lại phòng khách chuẩn bị quần áo, Khương Minh Hi không đành lòng quay lại phòng tắm

- Anh không thể ngủ trong này, nếu không sẽ bị cảm.

Chứng kiến Lục Hạo Doãn mặc áo ngủ đứng bên giường, cô lập tức thở dài nhẹ nhõm...

- Không được rời khỏi tôi...

Tay cô vừa mới đụng tới hẳn, hẳn liền ôm cô vào lòng, – Nhan Linh, tôi van cầu em đừng rời xa tôi.

Nháy mắt, tâm bị một vết đâm, mắt mát, huyệt hẫng, chân tướng là đây...!

- Tôi biết em sẽ rời tôi đi... Em sẽ không bỏ tôi chứ? Em sẽ không rời khỏi tôi chứ?

Hắn nhẹ nhàng bên tai cô nỉ non, giống như ngái ngủ.

Cô tức giận, tức giận mình không ngờ tới hắn như thế, tức giận vì hắn tàn khốc làm cô tổn thương.

Hỗn đản! Chẳng lẽ hắn nghĩ hắn nguyện ý cưới cô, mời cô từ chim sẻ hóa phượng hoàng, là cô nên cảm kích hắn, để cô phải chịu nhục nhã sao?"

- Anh không thể cho tôi hạnh phúc, vì cái gì muốn tôi ở lại bên cạnh anh?

- Tôi sẽ cho em hạnh phúc.

- Trong lòng đã có nữ nhân khác, sao anh có thể cho tôi hạnh phúc?

Đây là bản chất của nam nhân sao? Rõ ràng làm không được chuyện, lại nói dối không biết ngượng, đối với bọn họ, hứa hẹn chính là một loại thủ đoạn.

- Tâm trí của tôi chỉ có em.

- Vợ anh bây giờ thì sao? Anh không thấy có lỗi với cô ấy sao?

Hiện tại cô đang làm gì vậy? Chẳng lẽ hắn nói một tiếng có lỗi với cô, cô sẽ cảm thấy mình không buồn bã nữa sao?

- Không biết, lòng tôi chỉ có em.

Giờ khắc này, cô đột nhiên muốn khóc, vì mình mà bị ai khóc, vì mình mà cười lớn, cô giả bộ không quan tâm hắn, nhưng lại không biết rằng, tới giờ cô mới là người có ý.

- Ngày mai còn phải đi làm, anh nên ngủ đi.

Cô nhiều lần giãy dụa rốt cục thoát khỏi tay hắn, sau đó lúi lúi lại gần giường, đẩy xuống.

Đứng ở bên giường, nhìn nam nhân đang nằm kia, miệng hắn còn thì thào,

- Không được rời khỏi tôi.

Hít một hơi sâu, ngăn cản cái lạnh tràn lên, cô tự giễu chính mình.

Thật sự là đủ rồi, nếu cô tiếp tục ở lại chỗ này lãng phí thời gian cho hắn, khẳng định đầu óc có vấn đề!

Cái gì dịu dàng mềm mại, bốn tiểu thư mặc kệ!

7. Chương 04 Part 1

- Đây là người đàn ông hôm qua bị còn tra tấn đến sống dở chết dở sao?

Nhìn vẻ mặt sáng lạn, tinh thần phấn chấn của hắn thực không nhận ra. Mà trong hội nghị lúc sáng bàn về một khoản đầu tư quan trọng, những người khác mệt mỏi nằm ngả lưng nghiêng, nhưng hắn thì vẫn cười giòn tan tựa như tham gia một buổi ca nhạc sôi động vậy, thực là làm người ta ghen tị. Trên thế giới này lại có người tao nhã lười cuốn đến mức này sao?

- Muộn lắm rồi, anh không muốn hành hạ dạ dày chúng ta chứ, nếu dạ dày loét thành cái hố là lỗi của anh đấy!

Về mặt Lý Nguyên Hách tái đi nhìn Lục Hạo Doãn ở bên đồng thời sờ tay vào túi áo lấy ra một thanh chocolate cho vào miệng, dạ dày hẳn mừng rỡ reo hò.

- Đàn ông mà yếu nhớt ra thế.

Lục Hạo Doãn nhú mày. Thằng nhóc này sao lại tham ăn thế? Trên người luôn có đồ ăn vặt, sợ là mấy đứa con nít cũng không tham ăn như hắn.

- Tôi biết anh không thích tôi ăn trong lúc họp, nhưng vài cái bánh với một ly cà phê chưa đến mức phá hỏng không khí mà.

Việc quá chú ý lễ tiết thực sự quá mệt mỏi.

- Mặc kệ là chuyện gì cũng phải chuyên tâm.

Lý do! Nhưng Lý Nguyên Hách cũng không dám ý kiến. Tính tình sếp tổng nhìn thì rất tốt, rất nền nếp. Không bao giờ nặng lời, chỉ là đôi khi âm thanh nhẹ nhàng lực sát thương lại rất lớn, hẳn là loại người mang nụ cười đủ là kẻ khác đau lòng.

Bước đến chỗ sếp tổng, thư kí đi lên đưa tới một lá thư:

- Sếp ạ, phu nhân của anh vừa tới bảo em giao cho anh cái này.

Suy nghĩ một chút rồi nhìn thoáng qua lá thư khẽ cười:

- Còn có chuyện gì không?

- Còn có vài nhà truyền thông muốn gặp sếp, em đã để tư liệu của họ trên mặt bàn, quan hệ xã hội là quyết định của anh, có cần trả lời họp báo phóng viên không?

- Chuyện như thế không cần trả lời.

- Dạ, đồ ăn trưa đã chuẩn bị, năm phút sau sẽ đưa lên.

Thực ra Lục Hạo Doãn ăn uống rất cầu kì, mỗi ngày khẩu phần đều khác nhau nhưng yêu cầu về khẩu vị lại cố định. Đầu tuần là món ăn Nhật, thứ ba là kiểu Trung Quốc, thứ tư là cơm Tây, thứ năm là mỳ Ý nên thư kí cũng dễ dàng sắp xếp bữa trưa cho hắn.

- Vắt vả cho em rồi.

Hắn quay đầu nhìn Lý Nguyên Hách:

- Không phải cậu đói bụng sao?

- Thư kí Chung, đồ ăn của tôi đâu?

Lý Nguyên Hách nhìn sang phía thư kí. Năm nào rồi mà còn có người viết thư? Có chuyện gì gọi điện không phải tiện lợi hơn à? Đúng là tò mò muốn chết!

- Đồ của trợ lý cũng mang vào phòng chứ ạ?

- Sếp à, chúng ta có thời gian ăn cơm trưa cùng sao?

Lý Nguyên Hách thèm muốn lá thư kia, hôm qua xảy ra đại sự kinh thiên động địa, nay đã nhận được tin tức của bà xã thì chắc chắn là hai người có liên quan với nhau, không phải là bàn bạc việc lý hôn chứ? Không thể, lá thư này mỏng dính không giống như văn kiện quan trọng gì.

Gật đầu, hắn bảo thư kí mang hai tách cà phê tới rồi đi vào văn phòng.

Đương nhiên Lý Nguyên Hách giành lấy phần cơm bằng tốc độ nhanh nhất rồi trở lại, lúc này suất ăn của Lục Hạo Doãn cũng đã tới.

Dùng cơm lại hét lên gọi thêm cà phê, thực sự Lý Nguyên Hách không chịu nổi sức hấp dẫn của lá thư. Làm sao mà hắn không tò mò gì thế chứ?

- Sếp, phu nhân bí mật nói với anh cái gì thế?

Nhìn vẻ mặt mong chờ của hắn, Lục Hạo Doãn liền lấy lá thư ra làm trò trước mặt hắn.

“Phu quân đại nhân:

Một khi sự tồn tại của tiểu nương tử không là gì với anh thì sẽ chẳng gây cho anh điều gì bất tiện, tha thứ cho em khi tự ý về nông thôn, gần đây không khí Đài Bắc quá kém, phế quản của em từ bé đã không được tốt, chịu không được sự ô nhiễm này, tin rằng anh sẽ thông cảm cho em, anh hãy cố giữ sức khỏe.

Thiếp thân, Khương Minh Hi kính thư!”

Hết, hắn cười ha hả, là tiếng cười từ tận đáy lòng khiến toàn thân hắn rung động.

Lý Nguyên Hách nhìn chết trân vào hắn. Thì ra sếp tổng tao nhả cũng có thể thành ra như vậy sao?

- Sếp à, phu nhân nói gì thú vị sao?

Liếc mắt đầy ý tứ.

- Cô ấy chơi với tôi một trò đùa nho nhỏ.

Lục Hạo Doãn cẩn thận cất lá thư đi. Đây là lần đầu bà xã gửi thư cho hắn, bà xã rất xinh đẹp lại vô cùng cá tính, hắn cần phải lưu giữ thật tốt kỷ niệm này..

Đúng là quá giỏi, trò vui nhỏ lại làm sếp tổng vui đến vậy. Nhưng hắn cũng không tưởng tượng được phu nhân dịu dàng này lại thích nói giỡn. Không biết có cơ hội nhìn trộm hay không?

Đương nhiên không! Nụ cười vẫn chưa tắt trên khuôn mặt Lục Hạo Doãn, khẽ nói:

- Cậu còn rất nhiều việc nên đi làm đi.

Rõ ràng là lệnh đuổi khách, nếu có kẻ không đi hắn sẽ bảo thư kí mời ra, đương nhiên Lý Nguyên Hách chỉ biết ngoan ngoãn dọn đồ về phòng mình.

Lúc này không có người ngoài, hắn lấy bức thư ra xem một lần nữa.

Từ khi hắn cố làm trò trước mặt mẹ nói ra lời vô trách nhiệm hắn liền một mực chờ cô trả lời. Cô có thể nhịn bao lâu? Cô sẽ tỏ vẻ bất mãn ra sao?

Lạnh nhạt với cô, kích động hay chọc giận cô, rốt cục đã bị phản kích, nhưng hắn cũng không ngờ cô sẽ bỏ đi như vậy.

Hiển nhiên hắn cũng không mong chờ người vợ dịu dàng ôn nhu để làm dâu thảo. Nhưng bà xã không đủ tiêu chuẩn này lại khuấy động tâm tư vốn bình lặng như nước của hắn, khiến hắn khó nhịn được quan sát cô, nét mặt của cô, yêu thích từng thói quen, cử chỉ... Hắn chưa từng có khát vọng tìm hiểu về một người đến vậy!

Đối với cô hắn tựa như ma, thấy cô cố ý làm ra chuyện khó khăn, tức giận chẳng ngờ hắn nhảy nhót không thôi... Hắn cảm thấy bà xã mình nghĩ một đằng làm một nẻo này thực hết thuốc chữa.

Tuy rằng lí trí khuyên hắn không nên vội vã tìm cô vợ bỏ trốn này về nhà nhưng cũng không rõ từ khi nào hắn đã quen với sự tồn tại của cô, mỗi tối về nhà việc đầu tiên là ngó vào phòng khách để nhìn cô, lúc cô chịu sự lạnh nhạt của lão công thực sự hắn lúc nào cũng nhớ tới cô.

Chỉ một ngày không thấy mà sao hắn cảm thấy trống vắng quá vậy?

Chẳng lẽ đây là tư vị của sự nhớ nhung một người sao?

Mặc kệ chuyện gì, bóng dáng cô cứ đột nhiên lướt qua trong đầu hắn, ngẫu nhiên nhớ tới vẻ mặt của cô hắn lại tự cười một mình, vẻ bất thường của hắn bắt đầu khiến công ty bàn tán.

Nếu không nhanh tránh đi hắn lo rằng rất có thể mình sẽ không còn làm được gì nữa. Bởi vậy hôm nay là lần đầu hắn không về nhà mà đi thẳng tới quán bar khách sạn Diêm Lệ Viên.

Lúc muốn uống rượu hắn lại nghĩ tới chỗ này, nơi thanh lịch cao cấp không có những cô nàng ngu ngốc, cũng chẳng có loại phụ nữ tình một đêm.

Đã đến đây hẳn cũng muốn gọi cho Diêm Nhược Thiên, trừ khi đang họp nếu không nhất định người này sẽ tới. Quả nhiên vài phút sau Diêm Nhược Thiên đã đến chào hỏi.

- Tôi còn tưởng cậu là kẻ bận bịu, không ngờ cũng biến thành nam diễn viên nổi tiếng rồi.

Diêm Nhược Thiên nhìn hẳn:

- Có phải vì chuyện bà chị quậy mà tới đây giải sầu?

- Không có, chỉ là tôi đột nhiên muốn uống rượu.

Lục Hạo Doãn không nhận ra ánh mắt mình lộ ra vẻ cô đơn.

- Cậu đùa à?

Bọn họ không phải là sơ giao, kết hôn cũng đã hơn một tháng, bà xã đâu, lại để Lục Hạo Doãn làm ra chuyện như thế này.

- Tôi chỉ theo học muối ăn bữa cơm, cũng không phải lần đầu tiên, làm sao tôi biết lại thành ra chuyện lớn thế này?

Nhìn dáng vẻ của hẳn, tuyệt đối không ai tin đây là chuyện hẳn bố trí trước.

- Nhan Linh là học muối của cậu ?

- Đúng, chúng tôi biết nhau từ thời đại học, nhưng mà đến năm trước ở tiệc cuối năm tại tập đoàn Yến thị, cô ấy là người chủ trì, thì cả hai mới liên lạc. Cậu đừng hỏi sao bọn tôi không liên lạc thường xuyên, tôi không có cảm giác, cô ấy cũng là một người có khí chất, chỉ là rồi thì mới cơm nói chuyện.

Nhan Linh là một đại mỹ nữ, ít có nam nhân kháng cự được mị lực của cô, nhưng tâm tư hẳn chưa bao giờ đặt vào cô, bà xã hẳn muốn chọn là một nữ nhân hiền thê lương mẫu, giữa bọn họ hoàn toàn không có cơ hội phát triển.

Diêm Nhược Thiên tin lời này của hẳn. Lão bạn hẳn, hẳn nữ nhân có giá trị là phải đảm nhận được vai trò “vợ thảo” cùng “mẹ hiền”, không quá quan trọng xấu đẹp.

- Cho dù không có chuyện gì, nhưng hiện tại quậy tới tình trạng này, bà chị dâu không có khả năng thờ ơ, thời điểm này cậu nên ở bên cạnh cô ấy, để cô ấy khỏi suy nghĩ linh tinh, chạy tới đây uống rượu làm gì ?

- Đài Bắc gần đây ồn ào, cô ấy tạm thời về quê thanh tĩnh rồi.

Đã hiểu, Diêm Nhược Thiên khó mà có được một cơ hội giễu cợt hẳn, đương nhiên không thể bỏ qua,

- Thì ra vợ không ở bên cạnh, trong nhà trống vắng nên chạy tới đây giết thời gian.

Nếu phủ nhận, rõ ràng là kiêu ngạo.

- Một khi nhớ bà xã, mau mau làm rõ mọi chuyện đi, tuy rằng tôi rất vui khi mỗi ngày cậu tới đây tiêu tiền, nhưng cũng không hi vọng cậu biến thành động rượu.

- Gần đây công việc bề bộn, tạm thời cô ấy ở quê cũng tốt.

- Cô ấy không phải là đi sang Anh hay Mỹ, đón cô ấy về mất bao nhiêu thời gian của cậu?

Diêm Nhược Thiên vỗ vai hẳn

- Sớm ngày nào, hay ngày đó, đừng để cô ấy chờ đợi lâu, ở nông thôn kia, lắm bà cô nhiều lời, một câu này, câu kia, không có vấn đề cũng thành có vấn đề, chỉ sợ lúc đó cậu muốn tới đón cô ấy về, cũng sẽ không dễ dàng.

Lục Hạo Doãn thực ra không hề lo lắng mấy bà cô ở nông thôn nhiều lời, hẳn tự tin mình có cách riêng, nụ cười của hẳn đủ thu mua lòng của các bà cô ấy.

Điều hẳn lo lắng chỉ có Khương Minh Hi, cô rốt cuộc không nhận được nữa sẽ phản công, sẽ dễ dàng bỏ qua cho hẳn sao?

Ồ ~ vì cái gì mà cô phải về nông thôn?

Việc gì cô phải giả bộ đáng thương như thế?

Chẳng lẽ cô phải giương bộ mặt đáng thương trước bố mẹ sao? Đương nhiên sẽ không, bởi vì Khương Minh Hi không phải như thế, lại còn có hàng xóm xung quanh nhìn vào.

Sao cô ngốc như thế chứ? Sao lại phải rời khỏi chốn Đài Bắc sung sướng này?

Cô hối hận, trước đó không nên xúc động như vậy, cô có thể dùng cách khác với hân.

Ai! Lúc này nói mấy cái này có ích gì, một người có thể mất thể diện nhưng không thể không có cốt khí, khi đã quyết tâm cô tuyệt đối sẽ không quay đầu, trừ khi Lục Hạo Doãn tự mình đến nhận lỗi, mà không có kiểu tám người khiêng thì đừng mong cô về Đài Bắc.

Đúng vậy, cô cực kì giỏi, rất có khí phách nhưng ngày về Đài Bắc lại không biết là bao giờ.

Quay về đã một tuần, Lục Hạo Doãn cũng không thêm gọi điện, đột nhiên cô cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Lúc này không vợ như cái gai trước mắt hân có thể thích làm gì thì làm, dù cô có móc meo ở đây hân cũng chẳng hay biết.

- Tiểu Hi, con đang bắt cá à?

Khương mẫu dí tay lên trán cô:

- Hôm nay đông khách, rửa bát nhanh lên không là thiếu, tay chân năng động lên một tẹo đi.

Đau quá! Bị tàn khốc lời từ côi mộng về thực tế, rốt cuộc cô nhớ ra mình đang rửa chén, chồng bát bản xếp thành ngọn núi trên bàn, sao số khổ thế này chứ!

Tay phải chấp với tay trái, cô mang bộ mặt đáng thương ra cầu xin tha thứ:

- Mẹ à, tay của con đã phỏng lên rồi, cho con nghỉ một lát được chứ ?

- Mẹ gọi con về thì không thêm về, một khi đã muốn tá túc ở đây thì cũng đừng nghĩ rằng mình có thể ăn chực mà ngồi vắt vẻo như thiếu nữ nãi. Chưa hết, không phải mẹ đã bảo mang bao tay sao, con thích ngược đãi tay mình thì mẹ cũng chịu thua rồi.

Tình huống này người ngoài nhìn thấy còn tưởng Khương mẫu khó tính nhưng người trong cuộc hiểu rõ, đây là sự quan tâm của bà dành cho con gái.

- Con mang bao tay rất dễ làm vỡ đồ, đến lúc đó mẹ cũng đừng mắng con hậu đậu. Còn nữa, con còn chưa phải là thiếu nữ nãi, vẫn còn là một cô gái.

- Nếu con ra ngoài thì nhất định người ta sẽ cho rằng con bị chồng bỏ, gần đây lỗi tai mẹ không được tốt lắm, cũng không muốn nghe lời ông tiếng ve.

Dừng lại một lát, ánh mắt Khương mẫu trở nên sắc bén:

- Con thành thật đi, có phải con rẽ ngoại tình bỏ rơi con?

- Không có.

Khương Minh Hi trả lời lấp lửng. Cũng chẳng thể thẳng thắn với mẹ, cô từng bị châm biếm là người vợ bị ghẻ lạnh, nếu mẹ biết rõ chân tướng nhất định sẽ tự oán mình đến chết.

Kỳ thực thì ngay từ đầu mẹ cô cũng không tán thành việc bọn họ vội vã kết hôn, đám trẻ bây giờ lúc mới lấy thì yêu thương chiều chuộng nhau, dần dà lại sinh ra cãi nhau bởi mấy chuyện nhỏ nhặt sinh bất hòa khiến hôn nhân có nguy cơ tan vỡ, bọn họ hiểu nhau không sâu nên dễ xảy ra va chạm. Mức độ tan vỡ của hôn nhân rất cao nhưng Lục Hạo Doãn lại biết ăn nói. Vài câu ngon ngọt đã làm xiêu lòng mẹ vợ khiến bà tin tưởng rằng hai người bọn họ là do ông trời tác hợp vậy.

- Thật sự không có gì?

Cô vẫn kiên trì không nói, thực ra cô rất muốn nhào vào lòng mẹ mình mà khóc rống lên. Rõ ràng rất khó chịu nhưng lại phải giả vờ như chưa có gì xảy ra, mình vẫn luôn bận khoăn, làm gì đây?

Từ nhỏ cô đã có thói quen gây khó dễ với những người phá mình, bởi sinh ra trong một đại gia tộc trọng nam khinh nữ, cô rất hay bị xem thường nên thường xuyên là đối tượng bị người ta ăn hiếp.

Trước kia cô rất ngốc, bị bạn thân kéo tóc, cướp mất kẹo còn không biết xấu hổ vu oan cô ăn vụng đồ ăn vặt, cô chỉ biết khóc, tin rằng người lớn sẽ vì thế mà giúp cô lấy lại công bằng.

Sự thực không như vậy, ở Khương gia, con trai có địa vị cao hơn con gái, bọn họ mặt dày không nghe cô cũng chẳng thể giành được công bằng, đã thế còn biến thành quỷ khóc nhè trong mắt người lớn.

Được cha mẹ ân cần dạy bảo cùng với vài lần giao phong với gã đàn ông xấu xa kia rất nhanh cô đã hiểu được một chân lý – bảo vệ mình so với tranh thủ quyền lợi còn quan trọng hơn! Bởi vậy từng tế bào trên thân thể đều cần tôi luyện thành thực.

Nhưng một người phải thường xuyên nguy trang, sẽ chịu áp lực cao, khó mà vượt qua được khi gặp áp lực quá lớn, đó là điều đương nhiên.

- Nhạc mẫu, con đến rồi đây ạ.

Lục Hạo Doãn tiêu sái đi vào bếp, hai người phụ nữ hoảng sợ, không biết hẳn có nghe thấy lời vừa rồi của hai người hay không? Nhưng vấn đề này cũng không nghĩ được lâu, Khương mẫu che giấu tâm tình, rốt cuộc đã có thể ném đi cục tức, còn Khương Minh Hi đối mặt với hẳn lại cảm thấy lòng rối bời.

Ánh mắt dán chặt lên người Khương Minh Hi, hẳn khẽ cúi đầu với nhạc mẫu:

- Con xin lỗi, Minh Hi ở đây quấy rầy cha mẹ lâu như vậy, con cảm thấy rất xấu hổ.

- Không sao cả, con đến là tốt rồi.

Gương mặt lạnh lùng của Khương mẫu chuyển sang hiền hòa. Xem ra khả năng biến hóa Khương Minh Hi được truyền không ít đây.

- Con vừa nói chuyện với nhạc phụ, sáng mai con sẽ đưa Minh Hi về Đài Bắc.

- Cũng tốt, cả ngày vất vả rồi, ở lại qua đêm rồi hãy về.

- Chỗ này cần con hỗ trợ gì không?

Lục Hạo Doãn nhìn thoáng qua phòng bếp.

- Không cần, hai vợ chồng về phòng từ từ mà nói, chỗ này giao cho ta là được.

Cô có nghe lắm hay không? Ai mang thai mười tháng mới sinh ra cô chứ? Đúng là quá đáng! Nhưng cô nào dám nói như vậy với mẹ chứ? Thái độ quá kém cỏi, cầm của người ta sáu trăm vạn, trước mặt người ta cũng phải cố hạ thấp tư thái xuống.

- Nha đầu này còn trốn ở trong đây làm gì?

Khương mẫu cầm tay con gái rửa sạch sẽ sau đó đẩy vào trong lòng con rể:

- Hai vợ chồng nhất định có nhiều lời cần nói, mẹ đi pha trà, cứ từ từ mà nói chuyện, lúc nào đến bữa tối mẹ sẽ gọi.

Mẹ cười vui vẻ đến vậy xem ra còn mong chờ hẳn xuất hiện hơn cả cô, cô thừa nhận cô cũng mong chờ hình bóng hẳn, mặc kệ thế nào nếu hẳn không quan tâm việc cô về đây thì đúng là quá kém cỏi.

Nhưng rất lạ. Lúc này hẳn xuất hiện cô lại không biết đối mặt ra sao. Hẳn sẽ nói gì? Cô chuẩn bị ngả bài với hẳn sao? Cô không kiên trì trở về cùng hẳn thì phản ứng của người ta sẽ ra sao?

Cứ tiếp tục thần kinh cô càng căng như dây đàn.

- Anh muốn uống trà không?

Vô cùng khẩn trương nên cô cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh.

8. Chương 04 Part 2

Gật đầu, hắn quan sát căn phòng, tuy rằng lúc cầu hôn cô hắn đã đến nhưng vẫn chưa có cơ hội dòm ngó khuê phòng của cô, đương nhiên cũng chẳng có cơ hội nhìn thấy tính tình trẻ con của cô.

Phòng bày đầy búp bê, gần như là củ tất cả các loại phim hoạt hình, nhưng mà quan trọng là đầu giường của chủ căn phòng xếp đủ loại Đôrêmon lớn nhỏ vắt lung tung, xem ra cô là người thích tùy tiện, cái này khác so với hắn.

Cô bừng trà bước vào phòng, hắn vội vàng đặt con Đôrêmon về chỗ cũ.

- Em thích Đôrêmon à?

- Đôrêmon không gì không làm được.

Trong ảo tưởng của cô, bạn thân đều là gấu, mà cô có túi thần kì của Đôrêmon, tưởng tượng bạn thân là con gấu cực khổ cầu xin cô đó là chuyện rất vui!

- Em hâm mộ nó bởi không gì là không làm được sao?

- Đương nhiên, người bình thường luôn hâm mộ những người không tầm thường.

Rốt cuộc người đàn ông này làm gì? Chẳng lẽ hắn không cho cô một lời giải thích được một câu sao? Nếu không, hắn cũng phải hỏi rõ ràng vì sao cô chạy tới đây chứ? Hay là hắn không hiểu được ý nghĩa tin nhắn của cô? Không thể, hắn không hề ngu ngốc. Tuy rằng cô tin đó là sự thực.

Hàm súc, nhưng cũng dễ dàng nhận ra nàng trốn đi vì xấu hổ, sao hắn không tỏ chút thái độ gì cả?

- Đúng vậy, không giống như hai người dễ dàng hấp dẫn đối phương.

Những lời này hàm ý rất đặc biệt. Dọa! Hắn nhìn chăm chăm vào cô, sao cô lại không phát hiện chứ?

- Anh nói đi?

Đến giờ hắn vẫn chưa nói rõ cô sao có thể sốt ruột như hắn được? Bởi vì cô, cuộc sống hắn rối loạn nhưng không ngờ hắn chẳng thêm quan tâm.

Nhìn cô hắn cảm thấy tâm tình khoái trá, ngắm cô rồi nghĩ tới một tuần không gặp, sao càng lúc lại càng hấp dẫn chết người thế này cơ chứ?

- Ân.

Cô gật mình né tránh ánh mắt của hắn, hôm nay hắn rất lạ, tựa như trên thân thể phát ra một luồng điện khiến toàn thân cô tê dại.

- Bà xã, từ trưa tới giờ bụng rỗng, vừa rồi ngửi thấy mùi mì thịt bò dưới lầu, có thể cho anh một chén không?

Nếu tiếp tục như vậy hắn sợ rằng thú tính bộc phát sẽ hạ gục cô trên giường, bởi lẽ hương vị của cô như mì thịt bò khiến người ta khó mà nhịn được.

Một tiếng “bà xã” kia khiến cô thần hồn điên đảo, khẽ “á” một tiếng rồi chạy thẳng về phòng.

Cô biết có gì đó không đúng, nhưng đầu rối bù lên không đủ sức nghĩ ngợi nên đành phó mặc cho số phận.

Hắn ngồi xuống giường nhắm mắt lại hưởng thụ hương vị của cô, là một mùi thơm nhàn nhạt ngọt ngào, đây cũng là mùi nước hoa cô thường dùng, chỉ là lúc này hắn hiểu được vì sao cô thích nó, bởi lẽ tính tình cô vẫn còn rất trẻ con...

Tốt quá rồi! Cảm giác lâng lâng khó tả kia cô lại tìm thấy trên người hắn.

Trời ạ! Cô muốn hét thật to, sao mà mình lại quên chuyện quan trọng như thế chứ?

Buổi tối nằm trên giường, Khương Minh Hi buồn bã nghĩ về một việc rất quan trọng, cô chưa từng đối mặt vấn đề này trước kia, hai vợ chồng phải ngủ chung giường, tuy rằng Khương gia có vài gian phòng khách nhưng đâu thể làm trò đòi chia phòng ra ngủ trước mặt ba mẹ, cô không đủ gan nên hai vợ chồng đành phải ngủ chung giường.

Nếu không phải sợ kinh động tới người bên cạnh cô đã duy trì tư thế ngủ thoải mái nhất. Mấy ngày nay ở nhà, nằm ở trên giường của mình, không nhịn được cởi bỏ quần áo dư thừa, nhưng bên cạnh có người cô chỉ biết ngoan ngoãn mặc nguyên quần áo ở nhà, thực sự rất khó chịu.

Nhịn không được lần qua lần lại. Xoay tới xoay lui nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, một hồi sau bất ngờ đối mặt với ánh mắt của hắn.

- Anh... Anh còn chưa ngủ.

Tình huống này cũng chỉ biết cười ngây ngô, nhưng hơi ầm phả lên mặt khiến gò má cô ửng hồng, xấu hổ quá.

- Anh rất tò mò tại sao em lại vội vã như vậy.

Lúc này hắn không còn là người đàn ông trầm ổn trước đó mà toàn thân toát ra hơi thở dã thú.

- Em... Xin lỗi, làm phiền đến anh sao? Từ nhỏ đến lớn em không có thói quen ngủ chung giường với người khác... Anh có muốn ngủ phòng khách không?

Cô cố gắng mở lời.

Đây là ảo giác, quý công tử tao nhả vậy mà lại biến thành sắc lang...

Cô không chờ đến lúc hắn khoác vào cái lót biến thái chứ? Ai nha, cái này đâu quan trọng? Cô cảm thấy muốn hắn tấn công với hình dáng này sao? Không ngờ trong lòng cô dấy lên cảm giác mong chờ.

- Em phải nhanh chóng tạo thành thói quen.

Đột nhiên hắn đưa tay vuốt lọn tóc xoã xuống trên gương mặt cô khiến cô khẽ run rẩy, hắn kéo tóc ra phía sau để nhìn rõ ràng từng đường nét trên khuôn mặt cô.

"A" cảm giác tê dại truyền khắp nơi trên thân thể, đột nhiên nhiệt độ tăng lên, lòng cô trở nên hoảng loạn, hô hấp cũng khó khăn.

Cô cũng đâu phải món điểm tâm mỹ thực gì mà sao hắn lại làm kiểu chết người như vậy, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta thế chứ?

- Sau khi vợ chồng chúng ta ở chung giường anh muốn em nhanh chóng tạo thành thói quen để tránh ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ hắn quyết định cùng cô chính thức trở thành vợ chồng sao?

Trời ạ! Làm sao bây giờ?

Đừng hoảng hốt, tỉnh táo lại, không phải mẹ đã sớm báo trước sao, cô cần gì khăn trương như trời sắp sập thế này chứ?

Đúng vậy, sớm muộn gì cũng đến, cô không ngạc nhiên. Nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý... Đáng chết! Tối nay làm sao mà ngủ đây?

- Anh phát hiện em có một đôi mắt quỷ kế đa đoan.

Giọng hân vang lên trong đêm tối, trầm thấy đầy mê hoặc:

- Thật xinh đẹp!

Chẳng lẽ hân phát hiện ra sự ôn nhu dịu dàng là giả sao?

Đương nhiên là để lại lá thư rồi chạy về nhà mẹ để nên hân hiểu được cô không phải là người vợ có thể nhẫn nhục chịu đựng. Nhưng sao hân còn chưa ngã bài cùng cô?

- Em cũng không rõ.

Hân chưa lật bài thì cô cũng không chủ động tỏ thái độ.

- Anh thích ánh mắt của em.

Trong nháy mắt hân đã nhẹ nhàng hôn lên bờ môi cô, tựa như sợ làm đau cô.

Tuy rằng chỉ ngắn ngủi ba giây nhưng cảm giác khó tả kia tràn ngập lòng cô, nếu giờ khắc này là giấc mộng cô không bao giờ muốn tỉnh lại.

- Nhắm mắt lại!

Mắt hân lộ ra sự nguy hiểm, cô nên cảnh giác tránh ra chỗ khác để không gặp tình huống mất kiểm soát nhưng cô lại thuận nước đẩy thuyền một lần nữa nghênh đón đôi môi hân, nhưng lúc này không còn nhẹ nhàng chạm vào mà là điên cuồng mút lấy.

Trong khoảnh khắc khát vọng dâng trào, lửa tình thiêu đốt điên cuồng. Tư vị này thật khó nói thành lời!

Thấy tình huống quá ác liệt, đột nhiên Lục Hạo Doãn khựng lại, trán hai người chạm nhau, khoé môi giật giật, hân cảm thấy khó thở:

- Tốt nhất chúng ta nên dừng ở đây nếu không sáng mai sẽ chẳng thể nào về Đài Bắc, nhưng nếu em muốn tiếp tục anh cũng không có ý kiến gì đâu.

Run rẩy cả nửa ngày cô mới phát hiện hai tay mình đang ôm chặt cổ hân, chuyện gì xảy ra đây? Cô then thùng rút tay về, bối rối đẩy hân ra nói một tiếng “ngủ ngon” rồi quay người đi. Xấu hổ chết mất!

- Bà xã, chúc em mộng đẹp.

Hân cũng quay lưng lại bởi chính hân cũng không dám tin vào định lực của mình.

Thực ra hân cũng hơi hối hận, có chút xúc động muốn gọi cô quay lại, có thể tối nay cô có thể trở thành thê tử đúng nghĩa của hân. Nhưng hân lại hy vọng có thể cho cô một đêm động phòng hoa chúc lãng mạn, không khí lúc này không thích hợp lắm.

Lục Hạo Doãn khẽ ngâm nga, tối nay sợ rằng hân phải mất ngủ rồi!

9. Chương 05

Chưa tới sáu giờ sáng, trời đất vẫn còn ngủ say, cái lạnh của mùa xuân đủ làm cho người ta run rẩy.

Khương Minh Hi khẽ rụt cổ vào, vì sao cô luôn phải làm việc lén lút như vậy chứ?

Đành chịu, nếu cô không nhân lúc mọi người còn ngủ o o mà vọt ra ngoài trước bữa ăn sáng thì nhất định cha mẹ sẽ đóng gói đồ đạc bắt lên xe với Lục Hạo Doãn, nếu thế thì lại phải trở lại Đài Bắc.

Đóng cửa sắt lại, cô hà hơi ấm vào lòng bàn tay miệng khẽ nhếch lên đầy vẻ cao hứng nở nụ cười rồi nhanh chân bỏ trốn.

Chẳng rõ Lục Hạo Doãn tỉnh dậy không thấy cô sẽ có phản ứng gì?

Hắn à, tốt nhất là tức chết luôn đi! Hai người chẳng phải chủ tớ, hắn muốn đưa cô về mà cô phải đi cùng à?

Đùa, chẳng giải thích một lời vì sao cô phải theo hắn chứ? Đây không phải vì thể diện mà là tôn nghiêm của bản thân, cô sớm đã hạ quyết tâm, nếu không có kiểu tám người khiêng tuyệt đối cô sẽ không về Đài Bắc.

- Mới sớm ra đã đi đâu thế?

Âm thanh Lục Hạo Doãn nhẹ nhàng truyền tới từ phía sau.

Chết rồi! Cô giật mình lùi lại, da gà da ốc nổi lên rờn rờn, có phải cô nghe thấy giọng Lục Hạo Doãn không?

Không thể nào! Trước khi ra khỏi phòng thỉnh thoảng còn kiểm tra kĩ, mặc dù hắn không ngáy to nhưng chẳng hề động dậy rõ ràng là ngủ say, dù tỉnh lại sau đó cũng chẳng thể nào nhanh như vậy.

- Em muốn đi đâu cũng được. Nhưng tại sao lại bỏ ông xã lại mà bỏ trốn một mình chứ?

Lục Hạo Doãn khẽ cười. Sự hoảng sợ cùng thất thố của cô hắn dễ dàng đoán ra.

Nếu lần đầu là nghe lầm thì lần thứ hai là sao? Được rồi, cô sẽ thần nhiên đón nhận sự thực, số xui quá, rõ là đen đủi lại bị hắn tóm được.

Không chút hoang mang quay lại, mắt nháy nháy đầy vẻ vô tội rõ ràng là làm bộ làm tịch.

- Em không biết anh đã dậy, em muốn đi ăn điểm tâm.

- Ăn điểm tâm mà như dọn nhà thế kia cơ à?

Nhìn cái túi to tổ bố tựa như rất nặng hắn lo cho thân thể mỏng manh của cô sẽ không chịu nổi.

- Ăn sáng xong tiện thể đi bộ, đương nhiên phải mang theo ít đồ rồi.

Kẻ ngốc nghe thấy cũng biết là nói dối nhưng cô cũng chẳng có cách nào khác. Khương Minh Hi nghĩ mãi không ra vì sao hắn phát hiện ra không thấy cô vào lúc nào?

- Anh cũng thích đi dạo buổi sáng, nơi này không có xe cộ ô nhiễm, không khí thật trong lành.

- Một lúc nữa anh còn phải đi xe về, ngủ thêm một chút nữa đi, em mua đồ ăn sáng giúp anh.

Mặc dù cô không dám hy vọng hắn sẽ đi lên để cho cô cơ hội bỏ chạy nhưng vẫn muốn thử, trừ khi cô bắt chấp mọi thứ lật bài cùng hắn, nói rõ là mình không cùng hắn về Đài Bắc.

- Em không cần lo cho anh, tinh thần anh rất tốt, ở trong xe cả ngày cũng chẳng sao.

Thoạt nhìn thì hắn rất tỉnh táo, có lẽ bất cứ ai nhìn thấy khí sắc hai người lúc này đều khẳng định người thiếu ngủ là Khương Minh Hi chứ không phải Lục Hạo Doãn.

Cái này phiền rồi, nếu hắn một mực bám lấy cô thì đừng mong có cơ hội bỏ chạy, làm gì bây giờ?

- Đói bụng, ở nơi này có gì ăn sáng được?

- Mặc dù nơi này không xa hoa như Đài Bắc nhưng anh muốn ăn cái gì cũng có.

Bó tay, đành phải câu giờ vậy, tranh thủ thêm thời gian thì khả năng thừa dịp thoát thân càng lớn.

- Em quen thuộc nơi này vậy em tự chọn đi.

Thực ra cũng không chọn gì nhiều, đương nhiên nhìn bữa sáng chỉ có cái sandwich cùng một li cà phê không mấy đặc biệt cô đành cố gắng đánh nhanh thắng nhanh, nghỉ một chút lại ăn một miếng gần nửa giờ vẫn chưa hết phần ăn, nếu Lục Hạo Doãn chịu không được thì cho hắn về luôn, đây là cách nghĩ ngây thơ của cô.

Đã là ngây thơ thì đương nhiên khó thực hiện, bởi lẽ một tờ báo cũng đủ để hắn bình tĩnh chờ cô giải quyết bữa sáng.

Ăn sáng xong cô càng mong chờ tới việc tản bộ, đi xa một chút thì lúc quay lại trời đã tối mịt, hôm nay không thể nào về Đài Bắc, có phải cô đang tự sướng không nhỉ? Thôi vậy, cô thừa nhận nhưng heo chết không sợ nước sôi, cô cũng chẳng nghĩ được gì tốt hơn. Nhưng rất nhanh cô liền cảm thấy khó khăn.

- Đưa ba lô cho anh.

Hắn lo lắng chiếc túi làm cô khụy xuống nên vội đỡ giúp cô.

Trong nháy mắt cô đứng ngây ngốc nhìn hắn. Tại sao hắn phát hiện chiếc ba lô này sức cô không chịu đựng nổi?

- Làm việc lâu quá rồi, chả nhớ lần nhàn rồi tản bộ gần đây nhất là lúc nào.

Hắn nắm chặt tay cô rất tự nhiên như vợ chồng đứng đống nghĩa khiến lòng cô xốn xang.

- Vậy hôm nay phải đi cho thật thoải mái.

Giật mình thu hồi ánh mắt. Làm gì đây? Cô cảm thấy lòng nhìn mềm nhũn ra như sắp bỏ cuộc rồi.

Một lúc lâu sau hắn hét lớn lên như một đứa trẻ con:

- Trời ạ, ruộng lúa mà ở đây cũng có.

Hắn giọng một cái, cô vui vẻ nói:

- Nơi này không có nhà cao tầng mọc san sát như rừng giống Đài Bắc.

- Nơi này đúng là tốt, không hề ô nhiễm như Đài Bắc.

Đúng là như thế, nhưng cũng đừng có hào hứng tới mức lộn qua trái phải như thế chứ, nếu không lẽ vật đã đưa tới ngõ, không thể quay đầu, cô khó mà chấp nhận sự thật này. Kỳ thật mẹ an bài cho cô rửa chén ở bếp để cô không phải lo lắng suy nghĩ về chuyện chồng mình xuất hiện trên tạp chí, hơn nữa chồng cô không thấy tới đón, tình trạng thật đáng thương, sợ cô không chịu nổi lời ra tiếng vào...

Thoáng liếc Lục Hạo Doãn, qua hôm nay cuối cùng đã có thể lật lại bản án cô chịu khổ vì lời đồn của ông xã cô rồi.

- Nơi này có chỗ nào khách du lịch muốn đến à?

Ánh mắt Khương Minh Hi sáng rực lên. Nói đến chơi thì cô cực kì thích chí, cô chẳng đi được đâu bởi lẽ ra khỏi cửa thì khó tránh khỏi đám người dính lấy mình, khó chịu, lo lắng, tóm lại là tới nay cô cũng chưa có cơ hội tới nơi mình thích nhất

- Chúng ta ra bờ biển mò cua bắt ốc.

Xắn ống quần lên bắt đầu tìm kiếm phía dưới tìm cua bắt sò với hắn tựa như trong phim vậy, việc này cũng có thể xảy ra với hắn sao?

Hắn không tìm được hưng phấn:

- Bờ biển thực sự có thể bắt được cua với ốc à?

- đương nhiên!

Chỉ là lúc này cô bắt được toàn con bé tẹo, chẳng đủ để ăn uống gì.

- Chúng ta đi quanh bờ biển kiếm một vòng.

Thiếu chút nữa cô đã nhảy căng lên tung hô vạn tuế rồi. Đúng là quá may, chẳng những hôm nay có thể đi dạo bờ biển mà đi xong thì cũng chẳng cần về Đài Bắc nữa.

Lúc bọn họ rảo bước trên bờ biển thì ánh mặt trời ấm áp cũng đã xuất hiện, không khí lúc này thực không tồi, mặc dù gió biển khá mạnh khiến người ta khó lòng đứng vững nhưng không hề cảm thấy lạnh.

Rất nhanh Lục Hạo Doãn đã phát hiện ở trong đám bùn lầy ở bãi biển thực sự có thể tìm được cua nhưng mà toàn là loại cua sữa hay mới nở xong chẳng đủ nhét bụng nên cuối cùng hắn cũng không bắt được con nào.

Không đúng! Bọn họ còn bắt được một con ba ba, mà mừng rỡ cười hớn hở.

- Em đói, em muốn ăn bánh rán.

Rời khỏi bãi biển cũng chưa tới ba tiếng nhưng trên đường đi Khương Minh Ho bận rộn ghé những nơi vui chơi giải trí, dạ dày cô tựa như chẳng bao giờ lấp đầy nên lúc hai người về lại Khương gia thì cũng mất sáu bảy tiếng.

- Trời đất ơi! Không phải hai người đã về Đà Bắc sao?

Thấy con gái và con rể sừng sững đứng trước mặt mình mà suýt nữa Khương mẫu té xỉu, may là chủ nhật công ty không làm việc nếu không nhất định hai người sẽ bị coi là việc động trời.

Khương Minh Hi như đứa trẻ biết tội cúi gầm mặt xuống, đương nhiên cô không có dũng khí nói ra sự thực.

Lục Hạo Doãn liền xin lỗi, nhận tất cả trách nhiệm về mình.

- Xin mẹ tha lỗi, đều là do con, khó mà đến được đây một chuyến, nếu không đi thăm thú cảnh sắc thì lúc về Đà Bắc lòng con sẽ rất tiếc nuối nên mới bắt Minh Hi đưa con đi đó đi đây một chút, ra biển chơi vui quá nên quên hết cả giờ giấc.

Cô khẽ ngẩng đầu nhìn hấn. Sao người đàn ông này cứ phải làm cô cảm động muốn khóc như vậy chứ?

- Thời tiết ở biển lúc này rất dễ bị cảm.

Khương mẫu trừng mắt nhìn con gái. Bà nhìn qua là biết ai bày trò, con bé này mỗi lần về là lại muốn ra biển một chuyến, dù tuyết rơi trời rét như cắt nhưng cũng không ngăn nổi sự si mê của cô với nơi này.

Cười ngây ngô, Khương Minh Hi khẽ đáp:

- Ra biển có thể bắt cua với sò nữa.

Khương Mẫu cười nhìn cô nhưng tựa như có âm thanh rít qua kẽ răng:

- Cũng thật kì lạ, tại sao mẹ lại không thấy cua hay sò đâu nhỉ?

- Đúng vậy, nhưng mà chắc mẹ phải hiểu rõ hơn con, mỗi lần chúng thấy con đều rủ nhau chạy trốn mất tiêu.

Bởi việc này liên quan tới an nguy bản thân nên cô vội vàng lấp liếm.

- Vậy chị ra bờ biển làm gì?

- Con muốn thử vận may của chồng con, nhưng mà xem ra anh ấy cũng chẳng khác con là mấy.

Cô liếc Lục Hạo Doãn đang đứng ngây ra, hiển nhiên hấn chẳng hiểu hai mẹ con cô đang nói gì:

- Anh rất thích ăn đồ biển còn tươi đúng không?

Hấn gật đầu tựa như rất thích thú.

- Vậy nên khó trách mà cua sò ốc ếch thấy anh đều trốn sạch.

Cô nhún vai nhìn mẹ mình tựa như không biết làm gì.

Một lúc sau hấn cố gắng lắm mới nín được cười, cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Trợn mắt há mồm, xem ra Khương mẫu cảm thấy hơi mất tự nhiên. Hai người không ngừng đấu khẩu trước mặt con rể nên nói như vậy sao? Bà có thể không để ý thể diện con gái nhưng vẫn phải bảo vệ hình tượng của mình.

- Hai đứa đã ăn tối chưa?

- Trên đường về đã ăn một chút nhưng bụng vẫn còn đói.

- Được rồi, hai đứa đi tắm đi, mẹ chuẩn bị đồ ăn cho.

Nghe vậy hai người tựa như hớn hở như con nít tay trong tay đi lên lầu.

Thấy vậy Khương mẫu cũng cảm thấy yên tâm. Mặc dù con rể đã tìm đến đây nhưng mãi đến giờ mới thấy tình cảm vợ chồng tương thân tương ái, rốt cục bà đã an tâm rồi.

Tắm rửa xong, Khương Minh Hi vừa chải tóc vừa suy nghĩ, tại sao hôm nay lại làm loạn đến vậy chứ, nếu mai mà không diễn tốt như vậy nữa thì biết làm sao? Hay lật bài luôn?

Bởi hần không ngứa bài, với cá tính của cô lại càng không thể, nhưng cứ mãi như vậy là có ý gì?

Cô không muốn giả vờ, vợ chồng là chuyện cả đời, chẳng thể giấu được mãi, giống như hôm nay lúc ở bãi biển, cô đã quên mất hình tượng đoan trang, cười mất hết cả hình tượng, khi ấy hai người rất vui vẻ nên cũng không chú ý đến điều này.

Được rồi, cô thừa nhận một việc, đây không phải nguyên nhân chính, chỉ là cô không muốn tiếp tục giả vờ trước mặt hần!

Nếu cô không dịu dàng mà trở nên kiên cường hần có thất vọng không? Hần còn muốn lấy cô hay không?

Sao lại trở nên như vậy? Từ khi nào mà cô lại quan tâm tới hần đến thế? Từ lúc nào mà hần không còn là người chồng xa lạ mà biến thành người đàn ông khiến cô mở lòng? Thậm chí cô còn có khát vọng được hần yêu thương, chiều chuộng!

Mặc kệ cô nghĩ gì, muốn hay không, rốt cuộc cô chẳng thể trốn tránh, trái tim cô đã bị hần lấy mất rồi.

- Nghĩ cái gì mà như người mất hồn thế?

Lục Hạo Doãn cầm lấy máy sấy tóc trên tay cô, cứ để nó hà hơi nóng một chỗ như vậy mà cuốn tóc vào thì rất nguy hiểm, hần nhất định phải giúp cô.

Mỗi lần hần chạm vào tựa như có từng dòng điện chạy khắp thân thể, toàn thân cô cứng ngắc, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Cảm giác thân mật này thực quá mập mờ đi!

Không biết có phải do khí nóng lưu chuyển làm cô khó thở hay không mà cô có cảm giác chỉ muốn trải hết lòng mình ra.

- Em sẽ không về Đài Bắc với anh đâu!

Hần không nghe thấy gì, tiếng máy sấy quá ồn, cô đành phải nhắc lại lần nữa.

- Em sẽ không về Đài Bắc với anh, nếu anh đang vội thì về một mình đi, em không cần đâu.

Kì lạ, vì sao mà tim lại đập nhanh như vậy? Cô còn mong chờ cái gì? Hần sẽ ở lại vì cô sao? Nói đùa, là tổng tài một tập đoàn lớn, trăm công ngàn việc, làm gì có thời gian để ở cái nơi nhỏ bé này cùng cô chứ?

Đúng vậy, cô cũng hiểu đạo lí này nhưng vẫn không thể không hi vọng, vì sao không bắt hần đưa kiệu tám người khiêng tới thì cô sẽ về Đài Bắc với hần?

Tắt máy sấy đi, hần cầm lược chải tóc thật gọn gàng xong, vẫn không hề nói gì.

Cô chờ mãi không thấy hần mở lời mà nhin không được quay lại, chỉ thấy hần đang mỉm cười, nụ cười kia khiến cô bần rần tay chân.

- Có chuyện gì mà anh cười?

Cô thật sự không hiểu được bộ dạng hoan hỉ lúc này của hần, giống như bắt được đồ gì quý giá

- Em ghen.

Hần khẳng định.

- Gì...Ghen? Vì cái gì mà em phải ghen chứ.

Cô cười ngây ngô, dù sao cũng đã lật bài, đương nhiên chẳng cần quan tâm tới hình tượng nữa.

- Mấy lời nhảm nhí trên báo lá cải.

Cuối cùng hần đã nhắc tới, cũng không hề mong chờ cô giải thích.

Giải thích? Buồn cười, hắn vuốt ve cô nói tên một người con gái khác, vậy mà cô còn vọng tưởng là hắn không có quan hệ đặc biệt gì với người kia!

Bỏ đi, ai bảo cô để ý người này. Dù hắn đã lừa dối cô nhưng cô vẫn cười ngọt ngào, bởi cô là phụ nữ, ở phương diện nào đó rất yêu thích lời nói dối của đàn ông, nhưng cô cũng không muốn cho hắn biết mình quan tâm tới hắn nhiều như vậy.

- Em chẳng thèm quan tâm mấy tin đồn nhảm nhí ấy, việc duy nhất làm em đau đầu là ai thấy em cũng hỏi “cuộc hôn nhân của cô có vấn đề phải không?”. Nếu là anh, anh có cảm thấy phiền không?

- Anh rất cao hứng vì em quan tâm tới những tin đồn về anh như vậy.

Người này cũng thật buồn cười, cô đã nói là không thèm để ý...thế mà hắn lại bảo rất cao hứng, có ý gì đây? Cô không có cơ hội nói rõ ràng bởi mẹ cô đã gọi hai người xuống ăn cơm, cuộc nói chuyện đành tạm hoãn lại.

Lúc hai người ngồi ăn cơm thì Khương mẫu đã mặc áo chuẩn bị ra ngoài.

- Tiểu Hi, ăn xong cứ để chén bát đó, mẹ về dọn dẹp cho, giờ mẹ qua nhà bác cả của con, cha con cũng đang ở đó đánh cờ, ông ấy còn tưởng hai đứa về Đài Bắc rồi cơ đấy.

- Mẹ, thật xin lỗi, có lẽ con còn phải ở đây làm phiền thêm một thời gian.

Về mặt Lục Hạo Doãn hiện rõ sự xấu hổ nhưng lại không nhận ra quyết định của mình mang đến bao nhiêu rung động.

Khương mẫu hiểu mình nên nói gì:

- Con thích ở bao lâu cũng được.

Nhưng nghĩ kĩ một chút bà lại kinh ngạc hỏi:

- Con muốn ở lại đây bao lâu?

- Con biết ở đây sẽ làm gây phiền toái cho mọi người, nhưng do mấy tin đồn kia nên Minh Hi đang giận con, tuy tin tức trên những tờ báo đó nói không phải sự thực nhưng cô vẫn kiên quyết không chịu về Đài Bắc nên con đành ở lại đây cùng cô.

Khương mẫu hung hăng trừng mắt thăm dò con gái. Trước đó đột nhiên cô chạy về, còn khẳng định những tin tức trên báo không phải sự thực, chồng cô tuyệt đối không lăng nhăng bên ngoài, cô gái kia chỉ là bạn của hắn, sao bây giờ lại thành ngược lại? Cô đang làm gì đây?

Khương Minh Hi trợn tròn mắt. Tại sao hắn có thể nói trắng ra trước mặt mẹ cô chứ...Thôi vậy, cô cũng làm theo. Không phải không có tư cách chỉ trích hắn mà là hắn quá xấu xa! Việc giữa hai người tại sao hắn lại lôi cả mẹ cô vào cơ chứ?

- Mẹ à, mẹ đi sang chỗ ba đi, tối về chúng ta từ từ nói chuyện này.

Ánh mắt mẹ cô thật kinh khủng, chẳng biết cô có thấy nổi ánh mặt trời ngày mai không đây?

- Cô đi theo tôi một chút.

Khương mẫu không dễ dàng bỏ qua, tốt nhất cô nên giải thích rõ sự việc ra.

Khương Minh Hi cũng không ngốc, ra ngoài cùng mẹ chẳng phải là tìm đường chết sao? Khẽ lắc đầu, cô liều mạng vơ bát đĩa nhưng cuối cùng vẫn chẳng phải địch thủ, ánh mắt bà xám xịt:

- Nếu cô không muốn chết quá khó coi thì đừng tiếp tục ngồi đó giãy giụa dù nhất thời trốn đi nhưng tôi vẫn sẽ tóm được cô.

Cô muốn khóc òa lên! Buông bát đĩa xuống, Khương Minh Hi liếc hắn một cái, đợi chút nữa cô sẽ tính sổ với hắn đàng hoàng!

Khương mẫu cùng con gái đi vào nhà bếp, 30 giây sau Lục Hạo Doãn không nín được nhưng không dám cười thành tiếng vì sợ kinh động tới hai người. Thì ra “chuyết kinh” lại sợ nhất là mẹ vợ. (Chuyết kinh: người vợ vụng về)

Một lúc sau, Khương Minh Hi bước ra với bộ mặt thê thảm, thi thoảng còn chà xát cánh tay.

Mẹ thật ác quá, da thịt con gái mềm như lụa thế này mà cũng chẳng tha, bà không biết da con gái bảo bối của bà rất dễ bị tụ máu sao.

Chưa từng thấy mẹ như vậy, hỏi là được rồi, tại sao còn ra tay chứ? Nói không ngoa, mẹ cô đúng là lòng dạ hẹp hòi, đây rõ là tranh thủ phát tiết lửa giận, nhưng mẹ cô cũng nghĩ gì cả, cô làm vậy cũng là không muốn cha mẹ lo lắng thôi.

- Em sao rồi?

Hành động của cô khiến hắn lo lắng.

Mặc dù cô rất muốn khiến hắn áy náy đến chết nhưng cũng không thể để mẹ tiếp tục mang ác danh “phản tử bạo lực” nữa.

- Không sao, nhờ hồng phúc của anh nên bị mắng, giờ tai vẫn còn ừ ừ đây này. Tại sao anh lại như thế chứ? Còn nói dối là sao? Anh muốn ở lại đây nhưng vì cái gì mà đầy trách nhiệm cho em?

- Anh nói dối sao? Không phải vì mấy tin đồn kia mà em hờn dỗi không trở về cùng anh à?

Gi? Cô cứng họng không nói được gì, đúng, tình huống lúc này của cô có liên quan tới tin đồn kia... Cũng không hẳn, sao cô lại quên việc quan trọng như vậy đây?

- Anh cũng chưa bao giờ giải thích với em, tin đồn kia rốt cục là thực hư ra sao. Còn nữa, theo em biết anh với vị tiểu thư kia tình mặn ý nồng, uống say còn không ngừng mê sảng gọi tên người ta.

Hắn lại nở nụ cười khiến người ta sồn gai ốc. Cảm giác buồn rầu khó chịu lan khắp thân thể cô:

- Anh còn cười cái gì?

- Anh vui vì em như vậy.

Tức giận thực giống đóa hoa hồng diễm lệ đang hé nở. Với hắn, đây mới thực sự là cô, sự rung động khiến hắn không thể rời mắt đi. Quá đẹp! Quá mỹ lệ!

Thân thể cứng đờ ra, mặc dù cô quyết định lật bài vào lúc này, cô đã chuẩn bị tốt để đón nhận sự thực nhưng hắn lại nói vậy khiến cô không có chút kinh ngạc nào, có ý gì? Khó nói....

- Em sớm nên làm cô bé ngoan ngoãn của anh có được không?

- Vợ tôi đúng là một người phụ nữ thiên biến, lúc ôn nhu, lúc gợi cảm, lúc lại như trẻ con... Đôi khi, nhiệt tình không bị cản trở.

Nhiệt tình không bị gò bó? Tựa như sét đánh ngang tai, cô đã hiểu, thì ra lúc cô chạy trốn chết ở hành lang hắn đã gặp cô! Bao thời gian như vậy mà không có biểu hiện gì, người này rõ ràng là đùa giỡn cô!

- Anh thật quá đáng, làm trò đùa đùa em thích lắm sao?

Nói cho đúng thì hắn cũng không sai, cô chẳng thể phàn nàn gì. Nhưng rốt cục vẫn cảm thấy khó chịu, nếu sớm biết như vậy cô còn vất vả diễn làm gì chứ!

- Chúng ta về lại Đài Bắc, khởi đầu một lần nữa.

- Em muốn ở lại đây, anh về trước đi.

- Trước khi đến đây anh đã hạ quyết tâm, nhất định trên đường về vợ yêu phải ở bên cạnh, em không về thì anh đành ở lại cho đến khi em chịu mới thôi.

Có thể sao? Đúng, cô rất mong hắn ở lại, có lẽ là để chứng tỏ vị trí của cô trong lòng hắn, nhưng cô không ngu ngơ đến vậy, cô hiểu không thể giữ hắn lại quá lâu, cũng đã mất mấy ngày rồi, thực đáng buồn cười.

Hắn đã nói vậy cô cũng chẳng cần nài ép nữa;

- Tự anh quyết định ở lại, không ai ép đâu đấy, anh nên về đi, đừng để làm ảnh hưởng đến công việc của mình.

Nghĩ tới việc hắn rời đi cảm giác mất mát lại tràn ngập cõi lòng cô, mặc dù hắn vẫn còn đang ngồi đó.

Hai ngày nhưng hồi ức của hai người nhiều hơn thời gian trước đó không biết bao nhiêu. Cô hi vọng có thêm vài ngày nữa, vì cái gì hắn lại muốn trở về chứ?

Sau khi lên giường nằm, mặc dù đã nhắm mắt hơn một giờ, cô còn làm bộ như đang buồn phiền chuyện gì đó.

Cô thật ngốc! Mặc dù hắn chỉ có thể ở thêm một ngày nhưng thực sự rất hạnh phúc, cô còn tính toán gì chứ? Hay muốn hắn thực sự làm việc kia mới đủ chứng tỏ thành ý với cô sao?

Được rồi, cô thừa nhận đúng là mình có ý này, có phải cô rất nhỏ nhặt không?

Bởi qua lễ bái hắn mới đến tìm, hắn làm cho thời gian qua cô sống khổ sở, cục tức này, thật là nuốt không trôi.

Còn nữa, mặc dù hắn tỏ vẻ như tin đồn trên báo không có thực nhưng hắn không nói rõ quan hệ với người mẫu kia, cảm giác tựa như người kia là kẻ giấu mặt, nếu hắn không thể hiện thành ý rõ ràng thì việc này sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Lúc này người bên cạnh đã cử động, hắn nhẹ nhàng rời khỏi giường, một lúc sau cô nghe hắn thì thầm.

- A Hi, là anh, trước đó em giúp anh hủy lễ bái...Giờ anh sẽ làm lại, anh ở đây một thời gian...Anh hiểu việc này sẽ gây không ít phiền toái nhưng việc này rất quan trọng với anh, nhất định anh phải ở đây...Anh không rõ khi nào sẽ về Đài Bắc nhưng anh đảm bảo xử lý việc này xong xuôi anh sẽ đi ngay....Tài liệu đều ở bên cạnh, anh sẽ xử lý, lúc nào được anh sẽ liên lạc, thời gian này mong em tha thứ, em nghỉ ngơi đi.

Nửa ngày sau, hắn lại nằm xuống bên cạnh, bởi tâm tình kích động mà khóe mắt cô đã đầm lệ.

Tại sao người đàn ông này thích khiến cô rơi lệ chứ? Vì cái gì cứ làm cô cảm động đến như vậy?

Khóe môi là nụ cười hạnh phúc nhưng nước mắt vẫn thấm đẫm gò. Rốt cục quan hệ của hắn và người mẫu kia là gì, dính dáng gì đến nhau đều không quan trọng nữa, bởi lẽ cô đã thấy sự quan tâm của hắn với mình, như vậy là đủ!

10. Chương 06 Part 1

Lại một ngày mới, chưa tới sáu giờ, cuộc sống vẫn còn bị nhấn chìm trong giấc ngủ nhưng Khương Minh Hi lại một lần nữa vác ba lô to tướng trên lưng bỏ chạy. Chỉ là lần này cô không bỏ rơi Lục Hạo Doãn.

- Sao em cứ phải mang ba lô to bự như thế?

Nhìn thân hình mảnh khảnh vác chiếc ba lô to cộ, Lục Hạo Doãn nhú mày. Tại sao cô không thể chăm sóc tử tế bản thân chứ?

Chưa đến một phút, chiếc ba lô trên lưng Khương Minh Hi đã chuyển lên người Lục Hạo Doãn, cô nũng nịu nói:

- Từ bé đến giờ em có thói quen cái gì cũng nhét vào, bỏ đồ cho phòng lên thì thôi, chỉ sợ không đủ dùng, như đồ rê mon chẳng hạn, ba lô lớn này mới thỏa mãn nhu cầu của em.

- Nhưng như vậy là làm hại bờ vai nhỏ nhắn xin xắn kia, túi nhỏ là đủ rồi.

- Em cũng thích túi nhỏ, nhưng mà ba lô to cảm thấy vẫn hay hơn.

Nếu cô ở thêm một tháng chắc chắn mẹ cô sẽ điên lên sẽ tống cổ cả cô cùng hành lí ra ngoài, nếu là hôm đó thì rất khó coi, ba lô sẽ ít bị nhòm ngó mà còn mang được nhiều đồ.

- Nhạc phụ, nhạc mẫu đã dậy chưa?

- Bình thường sáu giờ họ mới dậy, nếu trời lạnh thì muộn hơn một chút, nhưng chắc chắn là không quá bảy giờ, cha mẹ phải đi chợ, lấy thịt bò để bán.

Sinh hoạt của cha mẹ cô đã nắm rõ suốt mấy chục năm, hiển nhiên cô hiểu rõ lịch sinh hoạt của cha mẹ mình.

- Em gọi điện báo để cha mẹ biết chúng ta ra ngoài, tối muộn mới về đi.

Cô trừng mắt nhìn hấn tựa như thấy người ngoài hành tinh:

- Anh đùa à, lại muốn hành hạ lỗ tai em sao? Vất cả lăm mới chạy ra đến đây, làm sao có thể đưa đầu vào lưới chứ?

Với mẹ cô, tối qua răn dạy như vậy vẫn chưa đủ. Sáng nay nhất định bà sẽ lợi dụng lúc rảnh rỗi mà cần nhằn thêm một trận, nếu vậy cô chỉ còn biết quỳ xuống van xin, nước mắt như mưa mới khiến bà hài lòng.

- Mẹ cũng sẽ không mắng em qua điện thoại đâu.

- Nhầm, anh chả hiểu gì cả, mẹ còn chưa xả hết cơn tức thì không thể nào bỏ qua cho em! Anh yên tâm, họ sẽ không lo lắng về hai chúng ta, mẹ nhất định sẽ đoán ra em đi lánh nạn.

Nói xong cô liền ôm bụng tỏ vẻ đáng thương:

- Em đói rồi, nếu không ăn sáng thì chẳng còn sức nữa, anh công em nhé.

- Anh biết, giờ chúng ta đi ăn sáng nào.

Điểm tâm vẫn là sandwich cùng một ly cà phê không có gì đặc biệt, Khương Minh Hi giải quyết phần của mình xong nhưng Lục Hạo Doãn vẫn chậm rãi thưởng thức phần cơm bò bít tết của mình.

Cô không hứng thú với báo chí, đương nhiên chỉ còn biết nhìn hấn. Mặc dù ở nơi đông đúc có chút hỗn loạn nhưng về ưu nhả của hấn vẫn không giảm đi chút nào.

Không hiểu sao lúc đó cô lại coi hấn là kẻ biến thái khoác trên mình tấm da dê cơ chứ? Khăng định thế giới này chẳng còn ai mất kém như cô, lại coi hấn thành công tử ăn chơi trác táng. Nhưng nói thì nói. Quyết định chuyện chung thân đại sự của mình cũng không phải người bình thường làm được, rốt cục hấn là người đàn ông thế nào?

- Nếu em tiếp tục nhìn anh như vậy thì anh sẽ liều mạng kéo em về nhà.

Hấn cười ha hả nhìn cô, dục vọng trời dậy chỉ muốn kéo cô vào mà ân ái một phen.

Ánh mắt nóng bỏng của hấn khiến khuôn mặt cô đỏ hồng, trừng mắt nói:

- Em thấy miệng lưới anh thật xấu xa!

- Em tưởng anh nói chơi à?

Giọng hấn trở trầm xuống khiến cô cảm thấy sởn gai ốc.

- Anh nói thật, ánh mắt của em khiến thân thể anh muốn phát hỏa rồi đấy.

- Không thèm quan tâm tới anh nữa.

Cô xấu hổ chạy ra ngoài khiến hấn cũng phải vội vã đuổi theo.

Tựa như một cặp tình nhân, hai người tay trong tay rảo bước trên đường, cảm giác ngọt ngào tràn ngập tâm hồn, cả hai đi như không có mục đích, thấy đồ ngon thì dừng lại ăn, no rồi lại đi.

- Em muốn ăn kem.

Hai người dừng lại trước cửa hàng tạp hóa, Khương Minh Hi lại ngửa ngáy.

- Anh muốn ăn không... lại lắc đầu rồi, chưa thấy ai kén ăn như anh đấy, đúng là không có duyên ăn uống! Được rồi, không ép anh, ở đây chờ em vào mua.

Sao lại có người như thế chứ? Rõ ràng là mình thèm ăn không nhịn được, vậy mà còn ngại đối phương kén chọn.

Nhanh chân bước vào cửa hàng, cô chạy tới cạnh tủ kem. Kem ốc quế, kem sữa dừa, kem sô cô la... thật đa dạng, khó mà lựa chọn, nhưng con gái cuối cùng vẫn không tránh nổi sức hấp dẫn của sô cô la.

Tính tiền rời khỏi cửa hàng, Lục Hạo Doãn không thấy đâu, cô cảm thấy hoang mang. Người này đi đâu rồi?

Đúng lúc này phía trước truyền tới tiếng huyên náo, một đám người đang bu lại xem náo nhiệt, không hiểu vì sao cô cảm thấy lo sợ.

- Tiên sinh, anh có sao không?

Đám người xúm lại bàn tán.

Hô hấp tựa như bị nghẹn lại, chiếc kem trên tay cũng rơi xuống, nào lão đảo bước qua, chen vào đám người, dự cảm không tốt quả nhiên đã thành sự thực, đối tượng đám người vây quanh đúng là Lục Hạo Doãn, nhưng không hề có cảnh hấn nằm trên vũng máu mà là đang ngồi dưới đất, nở nụ cười tươi roi rói khoe má lúm đồng tiền.

Khương Minh Hi vội ôm lấy hấn, cảm giác hoảng sợ tràn ngập tâm trí, nước mắt tuôn như mưa. Làm người ta sợ chết khiếp, cô còn tưởng hấn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

- Bà xã, anh không sao đâu.

Lục Hạo Doãn nhú mày, bởi Khương Minh Hi vô tình dè lên vết thương, cảm giác đau đón truyền tới rất rõ ràng, chỉ là thân thể mềm mại nằm trong lòng làm sao mà bỏ qua được.

- Tiên sinh, vô cùng cảm ơn ngài...tiểu Tuấn, còn không mau cảm ơn chú đi.

Một người phụ nữ ẩn đầu đưa con trai chưa tới bảy tuổi xuống, thằng bé vẫn còn sợ hãi, run rẩy nói:

- Cảm ơn chú!

- Không sao cả, sau này phải cẩn thận, chơi bóng trên đường rất nguy hiểm.

Hấn xoa đầu đứa bé cười hiền hòa, bộ dáng này thực sự lôi cuốn với các chị em. Tại sao lại có người đàn ông đáng yêu đến thế chứ? Nhưng người con gái trong lòng hấn vẫn chưa hết kích động.

- Cô bé ngốc, đừng khóc, ổn cả rồi.

Hấn lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô. Khiến cô lo lắng mà rơi lệ thì chút thương tích này vô cùng đáng giá.

- Anh là đồ xấu xa, tại sao lại dọa người ta như thế chứ?

Cô càng khóc to hơn, hừ cô sợ hết cả hồn!

Hấn vội vàng xin lỗi đủ điều:

- Lần sau tuyệt đối sẽ không dám nữa.

Hấn nhẹ nhàng đỡ dành cô.

Người chung quanh cũng dần tản đi dành không gian riêng cho cặp tình nhân, một lúc sau, cô cô ngốc nghếch kia mới kịp phản ứng, vội vã kiểm tra vết thương của hấn, phát hiện tay áo cùng đầu gối của hấn trầy xước đã thấm đẫm máu.

Cô hoảng hốt nói:

- Làm sao bây giờ? Chảy máu rồi.

- Không sao đâu, xước ngoài da thôi.

Cô bắt hấn chờ một chút, chuẩn bị lấy điện thoại gọi cha mang xe tới đón, mặc dù xe không có gì đặc biệt nhưng lúc này lại có tác dụng, nhưng chưa kịp gọi thì hấn đã ngăn lại, hấn chứng minh mình có thể tự đi được, không cần phải kinh động tới người ở nhà.

- Nơi này khá xa nhà em.

Cô cảm thấy giới tính của hai người nên đổi cho nhau mới đúng, hấn cẩn thận, chu đáo như con gái, còn cô thì bộp chộp chẳng khác gì con trai cả.

- Không việc gì, chúng ta đi dạo luôn thể.

Về đến nhà, cả hai không muốn kinh động tới cha mẹ đang chuẩn bị buôn bán nên lặng lẽ về phòng.

Cô ngồi trên giường chăm sóc vết thương cho hấn, lúc này cô nghịch ngợm như trẻ con vậy.

- Hôm nay anh về Đà Bắc đi, đừng ở lại đây chọc tức em.

- Nhưng mà lúc này anh rất vui, còn muốn ở thêm vài ngày rồi mới về.

Cảm giác này thực sự rất kì quái, hấn chưa từng yêu ai đến vậy, mặc kệ cô làm gì hấn cũng không tức giận, mặc kệ cho cô khuấy động nhịp sống của mình, hấn vẫn không thêm quan tâm.

Nếu giờ cô quyết định cùng hấn về Đà Bắc thì hấn sẽ kiên trì ở lại thêm vài ngày, trực giác cho hấn biết, nếu không ở cùng cô vài ngày thì không thể thả lỏng tư tưởng cô bé này được.

Đương nhiên việc hấn mượn rượu tỏ lòng nhất định sẽ khiến cô thương tâm, mặc dù đó là muốn cô làm rõ thủ đoạn nhưng việc cô bị ám ức vẫn là sự thực.

- Em bảo anh về thì lo mà về đi. Tại sao nói cứ như gió thoảng qua tai thế?

Nếu hôm nay hấn về Đà Bắc làm việc thì cũng không xảy ra việc ngoài ý muốn, may mắn chỉ là trầy xước, nếu không cô sẽ hận mình đến chết.

Kéo cô lại trán hai người chạm vào nhau, hấn khẽ thì thầm:

- Nếu em bảo anh yêu em, nhất định anh sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

- Miệng lưỡi anh thật bại hoại.

Cô thẹn thùng vờ vờ ngón tay.

Đúng lúc này tiếng chuông vang lên, hấn cầm điện thoại, công ty gọi tới, tám phần là A Hách, thằng nhóc này không để hấn yên được một lúc.

- Anh nghe điện thoại, là công ty gọi.

Hấn bắt máy, quả nhiên là Lý Nguyên Hách, nghe xong liền đứng ngồi không yên.

Im lặng nhìn hấn, cô lặng lẽ thu dọn bông băng rồi ra ngoài. Hấn đã vì cô mà bỏ bê công việc đến đây, cô cũng không thể làm ảnh hưởng đến công tác của hấn.

Ở ngoài cửa, len lén nhìn hấn ngồi trên giường, bút liên tục gõ trên điện thoại, Khương Minh Hi vừa cảm thán vừa mỉm cười.

Cuối cùng cô đã thấy được sự bận rộn của hấn, từ khi nhận điện thoại đến giờ hấn chưa hề có cơ hội thở sâu một hơi.

Cô mang trà cùng điểm tâm tới nhưng hấn vẫn không có thời gian nhìn cô một chút.

Cô cảm thấy tò mò liền lắng nghe nội dung điện thoại, nhưng cô chẳng hiểu gì cả, cuối cùng đành nhường lại không gian cho hấn, cứ đứng ở đây cô cũng cảm thấy buồn bực.

Thấy hấn như vậy cô cũng cảm thấy thương tâm, nếu không yêu cô hấn sẽ chẳng ở đây, cô có nên về cùng hấn không?

- Đó là chồng cô, tại sao cô lại phải rình trộm ở đây?

Khương mẫu ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô cảm thán, trước đó không lâu cô vẫn muốn trốn mẹ mình. Nhưng có câu việc gì đến sẽ phải đến. Đúng vậy, đón nhận còn hơn là giãy chết, tốt nhất là nên dùng cảm nghênh đón.

- Mẹ, cần phải dùng từ cho đúng, còn có rình trộm đâu? Là nhìn một cách quang minh chính đại.

- Con bé này còn dẻo miệng nữa cơ à?

Khương mẫu nói.

- Mẹ, tại sao người lại bỏ cha ở dưới lầu thế? Một mình cha sẽ rất bận rộn đấy.

- Nếu bận quá thì bố chị sẽ gọi tôi, không cần chị phải lo.

Khương mẫu hung hăng cốc đầu cô, không dạy dỗ là cảm thấy khó chịu.

- Chị đừng chuyển đề tài, rốt cục chị muốn biểu diễn cái gì ở đây? Rõ ràng là chị không biết tốt xấu. Tìm đâu ra người đàn ông tốt như thế chứ? Người ta tự mình đến đón, vì cái gì mà chị còn ở đây. Tại sao lại hờn dỗi không chịu về nhà?

Cô tỏ vẻ đáng thương, thói quen của mẹ thực không tốt, nói là được rồi, tại sao tay vẫn không yên chứ? Chẳng lẽ mình không phải con ruột hay sao?

- Mẹ, vì sao tay mẹ cứ phải giơ lên như thế chứ?

- Hạnh phúc của con gái tôi phải xem sắc mặt con rể, đương nhiên tôi phải đứng về phía con rể của tôi rồi.

Đạo lý này cô không có cách nào phản bác. Nhưng cô vẫn cứng đầu:

- Cha mẹ phải ủng hộ con mình vô điều kiện.

- Tôi không ủng hộ chị sao?

Khương mẫu lại vỗ đầu cô:

- Tôi còn không hiểu chị nghĩ gì trong lòng à? Kỳ thực trong lòng chỉ hận không thể mau chóng cùng con rể của tôi về Đài Bắc, cho nên là mẹ, tôi ủng hộ cả chân lẫn tay cho chị quay về, không muốn chị ở lại đây phá thói.

- Mẹ lại chộc con rồi, con nào có hận không thể về Đài Bắc với hấn chứ?

Cô vẫn cứng đầu.

- Con bé này thực vô sỉ, mẹ chị bắt đầu ngứa tay rồi đấy, còn nữa, hai mắt chị không mở to ra mà nhìn chồng mình đi, nếu hấn bỏ chị lại mà về Đài Bắc một mình thì rõ, chẳng phải lại rúc trong chăn khóc trộm sao.

- Con...con không thềm làm chuyện ấy.

Tại sao nói không có sức thuyết phục thế này? Được rồi, mặc dù mẹ nói vậy khiến cô khó chịu nhưng nếu hấn thực sự bỏ cô lại mà đi, đúng là cô sẽ rất khổ sở, trong mơ khóc thút thít cũng chẳng phải không thể.

Hai tay vòng trước ngực, Khương mẫu bắt đầu bốc hỏa.

- Rốt cục chị muốn gì? Hằng ngày trốn ở đây rình chồng mình à?

- Con nói bao lần rồi? Con không rình trộm. Mà ông xã con cũng không vội, mẹ gấp cái gì?

Mẹ thực buồn cười!

Bó tay, bà không biết nói gì, con gái đã nói vậy bà đành chuyển sang công an đánh tội phạm:

- Dì của con vừa gọi tới, dì nói nếu con không quay lại làm thì sẽ cân nhắc tới việc tìm người khác.

- Mẹ, nói dối mà không có kịch bản sao? Rõ ràng dì đã nói con nghỉ ngơi cho tốt, có người bạn của dì ở Mỹ mới về Đài Bắc, lúc con không ở đó cô ấy rất vui lòng thay con xử lý công việc một thời gian.

Kết hôn mới hơn một tháng, Lục Hạo Doãn dính tới tin đồn thất thiệt trên báo, thân làm bà mối, dì cũng cảm thấy áy náy, nếu như vì vậy mà cô không hạnh phúc thì thực chẳng biết làm sao nhìn mặt mẹ cô. Vậy nên cô muốn rời đi một thời gian, dì cô không ý kiến gì, lại còn chủ động bảo nghỉ bao lâu cũng được.

- Phải không? Tại sao lúc gọi điện lại không nghe nhắc tới việc này?

Khương mẫu rất hiểu cô bé ngốc này.

Bởi dì không dám gọi điện tới, chỉ sợ nghe ra hai chữ li hôn, làm sao còn dám nhắc tới?

- Mẹ, người có thể đừng xen vào chuyện này không?

- Mặc kệ để chị chọc con rồi tức giận bỏ đi à?

Con bé này có đầu óc hay không đây?

- Con đảm bảo mình sẽ không ở lại quá lâu, mẹ hài lòng chưa?

Trước kia mỗi khi đến nghỉ lễ, cách đó vài ngày mẹ cô sẽ gọi điện hỏi thăm xem cô có quay về không, nếu cô bảo không sẽ than phiền là cô không có lương tâm, không nhớ nhung gì cha mẹ, giờ cô ở thêm có vài ngày thì bà phải vui mừng mới đúng chứ?

- Cũng không phải tôi không hoan nghênh anh chị...

- Bà xã, em ở ngoài à?

Đột nhiên Lục Hạo Doãn hô lên.

Ngẩn ra một chút, Khương Minh Hi mừng rỡ đáp:

- Dạ, có gì không ông xã?

Chồng cô đã giải vây thì xem ra mẹ cô không thể tiếp tục được.

- Phiền em pha giúp anh một ly cà phê được chứ?

- Dạ, anh chờ em một chút, em sẽ đi pha cho anh tách cà phê hương vị núi rừng.

Cô đắc ý nhìn mẹ một cái rồi chạy xuống lầu.

Nhìn cô ngúng nguẩy chạy xuống nhà, Khương mẫu lắc đầu, hai đứa bé này bày trò khiến người ta đau cả đầu.

Được rồi, con rể đã dung túng con gái thì bà cần gì phải xen vào làm gì cho một người đầu chứ?

Một ngày mệt nhọc, đáng lẽ đặt lưng xuống phải ngáy o o...nhưng không biết ngày hôm nay đặc biệt thế nào mà tối lại nóng quá, cái nóng này lại từ người đàn ông bên cạnh truyền tới hại cô không ngủ được, cảm giác vô cùng bức bối, cả hai lồi kéo nhau, mặc kệ xoay thế nào kết quả vẫn như cũ.

Cô muốn bảo hắn dừng lại, không muốn dây dưa nữa, sợ hắn không chịu dừng lại không phải sẽ nóng đến chết sao?

Nhưng nếu cô yêu cầu hắn lần tới chẳng phải hắn sẽ làm cô có ý nghĩ kì quái, mất ngủ thì sao?

Rất cục hôm nay cô làm sao vậy? Cảm giác không không chế nổi mình nữa, bình thường cô luôn không chế được, vì cái gì mà hôm nay lại không thể chứ?

Nghĩ lại thì hôm nay không xảy ra việc gì, chẳng qua cũng chỉ là nhận thấy tầm quan trọng của hắn với cô, cô không thể thiếu hắn, cô cảm thấy hơi thở của hắn có sự kích thích vô cùng khó hiểu?

11. Chương 06 Part 2

Trời à! Sao nóng như vậy? Hay là mẹ lén lút đốt lò sưởi?

- Tối nay nóng quá, ngủ không được phải không?

Âm thanh của hắn truyền tới, hắn đã áp sát vào cô, tay cũng bắt đầu khiêu khích.

Cảm giác khó thở, mãi sau cô mới mở miệng được:

- Mấy hôm nay trời hơi nóng.

- Phải không?

Hắn thổi hơi nóng vào tai cô, nhẹ nhàng vuốt ve:

- Em không có cảm giác gì thật à?

- A?

- Anh tưởng em nhận ra rồi chứ, hai ta có thể hấp dẫn đối phương, bất kể là trái tim hay thân thể...

Nhắm mắt lại, cô muốn chống cự lại sự dụ dỗ này nhưng dù lòng nghĩ vậy nhưng thân thể cô vẫn cảm nhận được khát vọng của cả hai, đêm nay có lẽ sẽ là đêm động phòng hoa chúc.

- Đừng nên lảng tránh, em biết hai ta là của nhau, bà xã của anh, trên thế giới này, hai ta là nửa mảnh ghép của nhau.

Đúng vậy, thời khắc này sớm muộn cũng sẽ đến, nhưng mà cô lo lắng đến khó thở, cô còn chưa chuẩn bị...

Thân thể cứng đờ, lưỡi hắn đã bắt đầu cuốn lấy vành tay cô khiến thân thể cô tê dại, lúc này không còn là chuẩn bị hay không, cô chẳng còn sức chống cự.

Cô xoay người đối diện với hắn, ánh mắt thẹn thùng cực kì mê người:

- Em sợ.

- Không sao, hãy tin anh, anh hứa sẽ không làm em đau, anh chỉ muốn yêu em.

Cô tin, cô tin hắn sẽ không làm hại cô...

Lúc kịp phản ứng thì hắn đã chiếm lấy bờ môi thơm tho của cô, hưởng ứng với động tác của hắn, cô chấp nhận tin tưởng, trao mình vào tay giặc.

Đặt cô xuống giường, hắn nắm lấy quyền chủ động, tham lam nuốt lấy lưỡi cô, giọng điệu cực kì kích thích khiến dục vọng tựa như nuốt chửng lấy cả hai.

Nhưng trong nháy mắt cô cảm thấy hắn như biến thành một người khác, không còn là kẻ thân sĩ ưu nhã nữa mà biến thành ác ma đói khát, vậy mà cô lại không hề sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy một tia khát vọng thúc dục cô ngheh đón hắn.

Cảm thấy thân thể cô dần thả lỏng, hắn chậm rãi hạ xuống cổ, thăm dò bộ ngực căng mọng, hai tay cũng không nhàn hạ, lặng lẽ cởi áo sơ mi, áo lót, rồi đến chiếc quần nhỏ che chắn vùng đào nguyên kia cũng bắt tri bất giác bị ném ra ngoài.

Cảm giác thẹn thùng nhưng thân thể mềm nhũn ra như không còn sức lực, cô không đủ khả năng kéo chăn che thân nữa.

- Em biết không, thời khắc này anh đã chờ đợi lâu lắm rồi.

Hắn cười rạng rỡ, tư vị sung sướng tràn ngập cõi lòng.

- Gạt người!

Lòng ngọt ngào nhưng thân thể cô dần run rẩy.

- Thật, em chưa biết mình gợi cảm, mê người đến mức nào đâu, anh không nhịn được nữa rồi...

Hắn tiếp tục thăm dò, cô bật lên tiếng rên rỉ càng kích thích dục vọng chiếm đoạt của hắn.

Bất kể là thật hay giả, ngay lúc này cô cảm nhận được sự mê luyến của hắn với thân thể mình.

Không chờ được nữa, hắn cởi quần áo vội vàng, cúi xuống nhìn vào mắt cô, ánh mắt tràn đầy hơi thở tình ái, gò má ửng hồng khiến nhiệt huyết trong hắn sôi sục:

- Đẹp quá! Quá hoàn hảo! Nói anh nghe, em muốn anh yêu em không?

Cô không đáp lại, chỉ xấu hổ che mặt.

- Anh muốn nghe em nói, em có muốn anh yêu em không?

Hắn càng được thể lần tới.

- Em...ah...

Thân thể đã dần hàng nhưng cô vẫn cố nhẫn nhịn, nhưng hắn lại càng tra tấn cô, rốt cục chút tỉnh táo cuối cùng đã không giữ được.

- Em muốn anh yêu em.

- Thừa phụ nhân, tới ngay.

Chậm rãi tiến vào, cô đau đớn thét lên, muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị mạnh mẽ giữ lại, dần dần điều chỉnh nhịp điệu, cô quen dần mới bắt đầu tăng tốc độ, cô dần cảm thấy sự sung sướng, thỏa mãn, nhanh chóng lên đến cao trào...

Lúc hai người thở lấy hơi, hắn vuốt ve mái tóc cô nói:

- Anh đã quên cho em biết, Nhan Linh là cô bé khóa dưới của anh thời đại học. Là anh cố ý uống say vuốt ve em nhưng lại gọi tên cô.

Ngẩn người ra, cô ngồi thẳng dậy:

- Anh nói gì?

Nuốt nước miếng, hắn cố gắng lánh tránh hai nụ hoa dụ hoặc kia, đây là đêm đầu tiên của cô, thân thể vẫn chưa có kinh nghiệm để kịch chiến, sợ ăn không tiêu nên hắn đành nhẫn:

- Nếu không dùng thủ đoạn mạnh mẽ một chút, em khó lộ ra mình giấu đầu hở đuôi.

- Đồ đàn ông xấu xa, đáng hận!

Cô hung hăng đánh lên ngực hắn, hắn tỏ vẻ đau đớn khiến cô hoảng hốt, vội vàng vuốt ve nhẹ nhàng, còn tưởng hắn bị thương:

- Xin lỗi, không phải em cố ý...

Hắn ngồi dậy nắm chặt tay cô, trán áp vào nhau;

- Anh dọa em thôi.

Cô trừng mắt giận dữ, kiêu mị nói:

- Em phát hiện anh là người rất thích trêu người!

- Đây là lỗi của em, là em dạy hư anh.

Hắn cảm thấy đúng như vậy, nhịn không được là muốn trêu cô, hắn thấy vui với cảm xúc dào dạt của cô, càng nhìn càng xinh đẹp tựa búp bê vậy, một người phụ nữ vô cùng hấp dẫn của hắn.

- Em làm gì có bản sự lớn như thế?

Nhưng cô vẫn không che giấu nổi nụ cười động lòng người.

- Em có thừa ấy chứ.

Hắn lại đè cô xuống giường, mặc dù muốn phát huy khả năng kiềm chế nhưng sau một hồi đùa giỡn dục hỏa lại bị cô thổi bùng lên, ném trái tư vị tiêu hồn xong cô bé này lại biến hắn thành sắc ma mất rồi.

- Anh...Sẽ không một lần nữa a.

Cô xấu hổ đỏ hồng má, bởi vì mới trải qua một trận kích tình nên da thịt vô cùng mẫn cảm, lướt qua một chút cũng run lên.

- Em không muốn sao?

Hắn kìm nén không được bắt đầu tìm tới u cổ thâm sâu, ánh mắt nóng bỏng thâm thúy vừa khiến người ta si mê nhưng cũng thêm phần sợ hãi.

Cắn chặt môi, xấu hổ khiến cô không dám thừa nhận khát vọng của bản thân.

Nhưng hắn hung hăng đưa ngón tay vào hỏi:

- Em muốn ân ái cùng anh không?

Vật kia chọc vào khiến tâm thần cô điên đảo, không còn không chế nổi lí trí nữa, cuối cùng cô chẳng còn sức để kháng mà bắt đầu ra sức phối hợp, cô muốn được hắn yêu thương.

Cuối cùng, trong dục vọng vô tận đã tiến vào u cổ, chiếm hữu rồi lại rời đi. Rồi lại tiến tới thật sâu.

Một lần lại một lần, cả hai nhanh chóng bị nhấn chìm trong từng cơn sóng tình ngây ngất.

12. Chương 07 Part 1

Thế là ba buổi sáng, năm giờ đã ra khỏi giường, nhưng hôm nay không phải là kiểm cố chuẩn ra khỏi nhà, mà là bận giặt khăn trải giường. Buồn cười sao? Không, mục đích của cô không hề buồn cười, nếu như cô không xóa hết dấu vết trước khi cha mẹ thức dậy, cô sẽ trốn trong nhà vệ sinh cả ngày không dám ra gặp người.

Theo lý thuyết mà nói, vợ chồng ân ái, chuyện này vốn là lẽ thường, thế nhưng mà tấm trải giường có vết hồng như cho mọi người nhìn thấy đúng là không được rồi, dù gì cũng là lần đầu tiên của người ta, cũng cảm thấy xấu hổ nha.

Tuy nhiên, từ bây giờ cô nên cầu xin ánh mặt trời chiếu xuống, nếu như hôm nay mây đen đầy trời thì hành động giặt tấm trải giường của cô rất dễ khiến người ta tò mò.

- Con đang làm gì vậy?

Giọng Khương mẫu nhẹ nhàng như ma quỷ vọng lại.

Á! Khương Minh Hi hoảng sợ quay người lại nhìn.

- Mẹ, bị mẹ dọa gần chết luôn.

- Con là trộm sao?

Khương mẫu cười đầy hàm ý.

- Con.. Con cần gì phải làm trộm ngay tại nhà mình? Con chỉ không nghĩ là có người dậy sớm như vậy.

Như cô, toàn thân đau nhức, nếu như không phải đột nhiên nhớ tới chuyện này, cô chỉ hận không thể nằm lý trên giường; đến nỗi Lục Hạo Doãn, nếu như không phải cô dùng sức lôi hắn đứng dậy, bây giờ hắn còn đang nằm ngủ, mà không phải lo lắng đến chuyện giặt tấm trải giường.

- Mẹ đi vệ sinh, nên vừa rồi mới thấy có người lén lút giặt tắm trải giường ở nhà sau.

- Con.. con đâu có lén lút? Tắm trải giường nhớp nháp làm con ngủ không thoải mái, con chỉ muốn giặt cho sạch.

Có phải má cô ửng hồng? Sao cô chỉ cảm thấy má nóng bừng bừng như vậy?

- Ngày con về, mẹ còn đặc biệt giúp con thay tắm trải giường sạch sẽ, sao lại bồnnhanh như vậy? Mà có muốn giặt, cũng không cần phải vội như vậy a.

Mặt Khương Mẫu tràn đầy ngạc nhiên nhìn máy giặt, trong này nhất định có gì kỳ lạ.

- Mẹ, không phải mẹ muốn đi vệ sinh sao?

Khương Minh Hi nhanh trí đổi chủ đề.

- Mẹ không muốn đi vệ sinh... Đúng rồi. mẹ đột nhiên nhớ ra, lúc nửa đêm sau khi dậy đi vệ sinh, mẹ nghe có tiếng ứ á rất là lạ, con có nghe thấy không?

Ánh mắt của Khương mẫu bỗng trở nên mập mờ, cứ nhìn qua máy giặt.

Trái tim giật thót như muốn nhảy ra khỏi ngực, phòng của cô ở tầng ba, phòng cha mẹ ở lầu hai, hai cụ sao lại không nghe thấy tiếng động khiến cho người tôi đỏ mặt?

Sởn cả gai ốc, điểm đặc biệt của nhà cô đó là cách âm rất kém, nếu gặp phải ăn trộm đây chính là ưu điểm, nhưng mà gặp phải tình huống ấy ấy, đó chính là khuyết điểm, mẹ chỉ cần đứng ở cầu thang, có thể ngay thấy tiếng động từ phòng cô truyền tới, nói không chừng còn nghe rõ chi tiết.

- Con cũng nghe thấy phải không?

Khương mẫu cười giống như tóm được cái đuôi cáo của cô.

- Con...Con không nghe thấy cái gì hết, mẹ nhanh đi vệ sinh đi.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất đổ một muống bột giặt, đóng máy giặt lại rồi khởi động, giả vờ không để ý tới.

Mặc dù đêm nay lại thế nữa, buổi sáng ngày mai cũng không cần vội vã giặt tắm trải giường, tuy nhiên chuyện kia không thể lặp lại lần nữa! Nếu như để cho cha mẹ nghe thấy tiếng động của bọn cô thì thật là ngượng.

Nhưng mà, sự tình cũng không như cô tính, người khác không có ý phối hợp với cô, cô cũng không biết phải làm sao.

Huống hồ có lần đầu sẽ có lần thứ hai, chuyện kia rất dễ gây nghiện, lý trí lại không kìm chế nổi cơ thể, khi bọn cô nằm xuống giường, chỉ chưa tới mười phút, cô đã bị chồng giày vò đến điên mất.

- Lục Hạo Doãn...Đừng mà....ah.... đáng ghét.... Anh lại bắt nạt em rồi....ah....

Thân thể trắng mềm của cô ở dưới chiếc lưới của hần bị biến thành cái kẹo đường, cô không phải không muốn chống lại, nhưng không có sức. Zai này lên giường thì từ quân tử biến thành ác ma, thế nhưng ác ma này làm cho cô lún sâu không cách nào tự kiềm chế.

- Muốn thì lên tiếng cầu xin anh đi.

Sự trêu chọc của hần chưa từng giảm. Dáng vẻ của cô khiến hần si mê, cô thở dốc, rên rỉ, thế lên, khiến cho hần say đắm.

- Đừng mà....Ah...

Cô đã lên đỉnh một lần, thế nhưng, như vậy còn chưa khiến cô thật sự thỏa mãn, cô khao khát hần đưa vào thật sâu, như vậy làm cho người tôi ngượng ngùng, nhưng cũng khiến người tôi quýt luyến.

- Em còn kéo dài, trời sáng mất.

Hần cắn nhẹ ở đùi trong của cô, thân thể cô run lên, hai chân không tự chủ được siết chặt lại.

- Anh là đồ lưu manh.....Ah...Hạo, em muốn anh yêu em, nhanh lên đi!

Cô tức giận lưu lại trên lưng hắn một vết cào. Tên đàn ông này biến cô thành một người đàn bà “xa đọa”, thật là đáng giận!

Hắn cười cười hưởng ứng cô, đồng thời dâng tặng một câu “Như mong muốn của cô.” Liền bắt lấy eo thon, ánh mắt nóng bỏng nhìn kỹ kiều nhan đầm đìa mồ hôi, đẩy sâu một cái, lần nữa xuyên qua nụ hoa bé nhỏ.

- Hạo..

Tiếng hô hoán của cô thành tiếng thì thầm, nhón tay ngọc nhỏ nhắn ôm chặt lấy thân thể hắn, chân ngọc không kiềm nén được đá hắn một cái, thúc dục hắn nhanh lên, đương nhiên lại thành chọc cho hắn cười ầm lên.

- Vâng, vợ yêu của anh, con sò của Tiểu Bảo tôi.

Hắn thâm tình nhìn sâu vào đôi mắt cô, một lần nữa đắm sâu vào vực thẳm, hắn mạnh mẽ hướng cô lên đỉnh, hòa mình vào thế giới thần tiên.

Lúc lâu sau, thân thể kiều diễm không còn dồn dập thở đầy kích thích, cô chỉ thỏa mãn khép mi dựa vào lòng hắn, ngón tay vô thức vẽ lung tung trước ngực hắn, cuối cùng, cô nói:

- Em có thể về nhà với anh, nhưng mà em nói cho anh biết, trừ phi là có kiểu tám người khiêng đến đón, nếu không em không quay lại Đài Bắc đâu.

Hắn khẽ cười, vợ hắn thật đáng yêu!

- Chuyện này thì đơn giản, nhưng mà đi đâu kiếm kiểu đây, có thể dùng thứ khác thay thế được không?”

- Thứ khác à? Được...vậy thì tám xe Mecedes, hoặc là BMW, hoặc là loại xe khác cũng được, dù sao cũng phải thật hoành tráng, rửa sạch tội danh bị chồng vùi dập của em.

- Được, anh biết rồi.

Hắn có giả vờ với cô không, cô không để ý, quan trọng nhất là hắn không có từ chối cô, hai ngày nữa, cô thấy hài lòng, cô sẽ thúc dục hắn quay về Đài Bắc.

- Em buồn ngủ quá!

Ngáp một cái, mắt cô đã nặng trĩu.

- Ngủ đi, bảo bối của anh, anh sẽ trông chừng em.

Cúi đầu hôn nhẹ làn tóc mai, nhìn cô, đến khi tiếng thở đều đều vang lên, hắn mới nhón tay nhón chân đứng dậy, lấy di động trong túi áo khoác, gọi điện thoại cho Diêm Nhược Thiên.

- Là tôi, tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp.

- Tốt nhất là chuyện rất quan trọng, nếu không tôi sẽ cho cậu một trận.

Diêm Nhược Thiên giọng ngái ngủ, nhất là lúc nửa đêm, người ta đang ngủ ngon giấc, đương nhiên là không vui vẻ.

Không để ý tới sự uy hiếp của hảo hữu, hắn vẫn ung dung chậm rãi.

- Thông cảm, vợ tôi muốn có tám xe tới đón cô, cô mới chịu cùng tôi về Đài Bắc, cậu giúp tôi sắp xếp đi.

Diêm Nhược Thiên nghe xong cười to.

- Bà chị thật là thú vị nha.

Nhìn Khương Minh Hi, ánh mắt của hắn có ôn nhu cùng quyến luyến.

- Cám ơn cậu ca ngời. Cậu có thể giúp không?”

- Bạn đã nhờ vả, tôi đương nhiên sẽ cố hết sức, có yêu cầu gì nữa không?

- Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, cậu cần mấy ngày?

Mặc dù hẳn rất thích nhàn nhã cùng lão bà ở tại nơi này, thế nhưng công việc càng ngày càng nhiều, có khả năng A Hách chịu không nổi xông tới bắt hẳn quay lại Đài Bắc, hơn nữa hẳn phải đi công tác Nhật Bản, đương nhiên là về Đài Bắc sớm một chút lại càng tốt.

- Tôi sẽ cố gắng trong thời gian nhanh nhất đến để cậu đưa lão bà về.
- Cảm ơn, sắp xếp xong rồi gọi lại cho tôi, ngủ ngon.

Ngắt điện thoại, hẳn bỏ lại vào túi áo khoác, chui lại vào trong chăn, nhẹ nhàng ôm lấy vợ yêu vào lòng.

Không khí hôm nay hơi là lạ, giác quan thứ sáu của phụ nữ cho cô biết có việc phát sinh, nhưng là chuyện gì chứ?

Cô hỏi khách, các vị đang nói chuyện gì? Vị khách này cười mập mờ không nói, cô hỏi các vị khách khác, các vị đang nói chuyện gì vậy? Các vị khách cũng dùng thái độ mập mờ mỉm cười với cô, chẳng nói một câu. Tóm lại, người nào cũng rất mập mờ, điều này càng khiến cô cảm thấy lo âu.

Nếu như chồng cô không bận rộn làm việc trong phòng, cô cũng sẽ không chạy xuống lầu dưới góp vui, thế nhưng mà không khí thật khó xử, cô có nên bỏ những vị khách mập mờ này lại mà lên lầu không?

- Tiểu Hi, con đi theo mẹ lên trên.

Khương mẫu nhìn không thuận mắt, đem Khương Minh Hi lên lầu hai.

- Các con đừng ở đây nữa, lập tức thu xếp đồ đạc quay lại Đài Bắc.
- Mẹ à, sao mẹ lại đuổi con?

Kỳ thật, cô vốn định sau khi ăn cơm trưa hướng Lục Hạo Doãn nhắc tới chuyện này, hẳn và cô đã ở đây năm sáu ngày rồi, hơn nữa hẳn và cô người mẫu kia không có quan hệ gì, cô đã vừa lòng rồi, muốn về nhà.

- Mỗi lúc trời tối các con lại la hét lớn tiếng như vậy, đầu phố cuối đường đều thấy vợ chồng con thật là mạnh mẽ rồi, mỗi khi trời tối đều ân ái mặn nồng nhiều như vậy, thật sự là hâm mộ các con đến chết! Nhờ phúc các con, nhà chúng ta biến thành “danh lam thắng cảnh”, các con không quay về, còn muốn tiếp tục ở đây để cho người ta nhìn ngắm hay sao?

Nếu như không phải cô ở cửa hàng, cô còn không biết vì sao sinh ý hai ngày nay nhiều gấp đôi.

Há hốc miệng, Khương Minh Hi ngây ngốc không nói nên lời. Mẹ đang đùa sao?

- Con còn không đi sắp xếp hành lý sao?

Cười khan một tiếng, cô vẫn chưa từ bỏ ý định.

- Mẹ à, sao lại giục con trở lại Đài Bắc, Mẹ cố ý lừa người a.

Mặc dù đã định hôm nay quay trở lại Đài Bắc, thế nhưng dưới tình huống này mà rời đi thì thật là mất mặt.

- Mẹ cũng hi vọng không có chuyện gì, các con có thể vỗ mông quay lại Đài Bắc, thế nhưng bố mẹ còn ở nơi này.

Vợ chồng ân ái là chuyện tốt, thế nhưng âm ỹ cả lên, chuyện đó tuyệt đối không phải là chuyện đẹp mặt.

Ngẫm lại chuyện vừa mới xảy ra dưới lầu, hơn nữa phòng cô lại còn dựa vào Đại Mã Đường, có lẽ không phải là giả...

(Ngày xưa người ta xây nhà hình vuông, các nhà chụm vào nhau có khu sân chung ở giữa)

Không cần mẹ phải giục, Khương Minh Hi như nổi điên chạy lên lầu ba.

- Chồng à, anh lại bận bịu rồi, mau thu dọn đồ đạc, hôm nay chúng ta quay lại Đài Bắc.

Cô vội vội vàng vàng kéo rương hành lý ra, rút quần áo trong tủ ném loạn cả vào.

Từ phía sau ôm lấy cô, hẳn cúi đầu dựa vào vai cô.

- Người em thơm quá!

- Anh đừng có linh tinh nữa. Không thấy bây giờ em rất bận sao?

Mặc dù đồ đạc không nhiều lắm, cũng chuẩn bị lúc nào cũng có thể rời đi, không tới nửa giờ là có thể thu thập xong, thế nhưng lúc này cô muốn tranh thủ từng giây từng phút, cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đây, hơn nữa trong thời gian ngắn không thể quay lại!

- Nhưng mà anh đói, anh muốn ăn điểm tâm cơ!

Hắn không an phận ở trên chiếc cổ trắng ngần mà thè lưỡi ra liếm, hôn. Lực hấp dẫn của cô thật đáng sợ, làm hắn thỉnh thoảng muốn hóa làm sắc lang đem cô ăn tươi nuốt sống.

- Nhanh vậy sao, anh đã tiêu hóa hết cơm trưa rồi à?

Chưa tới mười hai giờ, cô lo lắng hắn đói bụng, vì hắn làm cơm gà, bây giờ mới một giờ hắn đã đói bụng, không khỏi quá nhanh đi!

Hắn tùy ý “Ừ” một tiếng đáp lời cô, hai bàn tay lại không kiềm nén được trượt xuống dưới lớp áo sơ mi của cô, làn da cô bóng loáng như tơ như lụa, không muốn nghiệm cũng khó a.

- Anh thật sự muốn ăn điểm tâm.....Lục Hạo Doãn, Anh đang làm gì?

Cuối cùng cô cũng cảm thấy ý đồ chính thức của hắn rồi, vừa then thùng lại vừa buồn cười. Gã này sao lại động tay động chân với cô rồi? Sau khi ăn cơm trưa, hắn cũng vuốt ve cô, nếu như không phải cô lấy lý do dưới lầu bận bịu để ngăn cản, bọn cô rất có thể lại có một hồi kịch chiến trên giường rồi.

- Đau đầu ghê, sao em lại là thức ăn ngon đến vậy?

Tay của hắn vẫn bận rộn thăm dò trên làn da cô, cô là thuốc kích thích của hắn, chỉ cần chạm vào cô, tế bào toàn thân đều trở nên hưng phấn.

- Anh đừng có làm phiền em, em không giống anh chỉ có mỗi cái cặp tài liệu, độc nhất một bộ quần áo, em còn muốn thu xếp hành lý.

Lúc trước hắn tính kế ở một buổi tối rồi trở về Đài Bắc, bởi vậy chỉ mang theo một bộ quần áo sạch, đến nỗi sau đó phải mượn áo ngủ của cha cô. Khi nào đi, hắn cũng có thể nhẹ nhàng vỗ mông mà đi.

- Từ từ đã, sao em giống như bị chó lừa vậy, cứ bình tĩnh, bọn mình có nhiều thời gian mà.

Đúng vậy, đâu có ai thả chó cắn bọn cô, việc gì phải lo lắng chứ? Huống hồ, thời điểm chạy trốn tốt nhất là khi trời đã nhá nhem tối... Cô quên rồi sao? Bây giờ cả khu phố đều đang bàn tán chuyện âu yếm nơi khuê phòng của cô và Lục Hạo Doãn, nơi này không thể ở lại dù chỉ một chút!

- Bọn mình rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

- Nhưng mà “kiệu hoa” của em còn khoảng hai giờ nữa mới tới.....không đúng, từ lúc anh nhận điện thoại đến giờ đã được hơn giờ rồi, còn hơn nửa giờ nữa.

Hắn liếc đồng hồ trên tủ đầu giường, lúc trước hắn đã định bảo cô lên sắp xếp hành lý, nhưng mà thời gian còn nhiều, hắn thấy không cần phải lo lắng.

Cô bất động. Hắn nói cái gì? Hình như là “kiệu hoa”. Cô vội vã quay lại.

- Kiệu hoa nào?

13. Chương 07 Part 2

- Tối hôm trước không phải em muốn anh chuẩn bị tám em Mọc đón em quay lại Đài Bắc sao?

- Sặc, đúng vậy, nhưng mà anh sẽ không làm thế thật chứ.

Cô muốn ngắt rồi, cô đúng là chờ mong ra đi trong cảnh tượng ấy, thế nhưng bây giờ cô chỉ muốn biến thành người vô hình.

- Em không thích sao?

Cười cũng không được, mà không cười cũng không được, cô đành thật thà nói.

- Chồng tôi ơi, nếu như bây giờ toàn bộ thôn làng mọi người đều bàn tán chúng ta rất “hạnh phúc”, anh bảo em có thể ngồi trên tám em Mọc đi tới Đài Bắc sao?

- Chúng ta rất “hạnh phúc” mà.

Hắn dịu dàng cười hôn trộm môi cô một cái.

- Em nói thật đấy, không phải đùa đâu.

Cô gấp muốn chết, mà sao hắn còn nhàn nhã như vậy.

- Chẳng lẽ em không thấy chúng ta rất “hạnh phúc” sao?

- Không phải, bọn mình đương nhiên.... Ài! Đây không phải là vấn đề chính. Cái chính là chuyện vui đùa nơi khuê phòng của chúng ta đã thành đề tài bàn tán, anh đã hiểu chưa?

Cô thật muốn vặt trụi tóc!

Đưa tay đem đầu cô áp vào ngực mình, hắn cúi đầu hôn lên mái tóc cô, từ tốn nói.

- Vợ yêu gọi cảm của anh, miệng nằm trên mặt họ, họ nói cần gì phải để ý, chỉ cần trong mắt em, lòng em có anh là tốt rồi.

Đầu óc căng thẳng thoáng buông lỏng, cô đưa tay ôm lại hắn.

- Sao anh có thể tỉnh táo như vậy?

- Nếu như mỗi một người đều giống chúng ta ủng hộ “hạnh phúc”, bọn họ sẽ không cảm thấy hứng thú với chủ đề này, kệ đi, bọn họ chính là đồ kỳ thôi.

Đúng vậy, nếu như bọn họ cũng đêm đêm thần hồn điên đảo, khoái lạc tựa thần tiên, bọn họ sao lại không biết xấu hổ mà đi bàn tán chuyện khuê phòng của vợ chồng cô? Nhưng mà, việc này luôn làm cho người ta bối rối.

Lúc này trên tay hắn truyền lại tiếng tin nhắn, Lục Hạo Doãn nhìn qua tin nhắn một chút, mặc dù rất muốn cùng vợ yêu hưởng thụ giây phút hạnh phúc nhưng mà thời gian không cho phép rồi.

- Phu nhân, bây giờ đúng là em phải dùng tốc độ nhanh nhất thu xếp hành lý rồi, bởi vì Kiệu Hoa của em rất thuận lợi, khoảng nửa giờ nữa là có thể tới nơi rồi.

Vừa mới buông lỏng lại cuống lên rồi, một lần nữa Khương Minh Hi hoang mang bối rối đại chiến cùng mớ quần áo của cô, nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lục Hạo Doãn đành phải giúp một tay.

Hắn không chút vội vàng giúp cô đem quần áo gấp lại chỉnh tề, giây phút này hắn đột nhiên nghĩ, bọn hắn đúng là hai người được ông trời xe duyên – cô qua quyết cầu thả, hắn chậm rãi cẩn thận, cô tình cảm dạt dào, hắn ôn nhu hờ hững, cô bướng bỉnh ngang tàng, hắn nhún nhường hòa hoãn, cô làm việc tùy hứng, hắn thì lại theo kế hoạch.....bọn hắn hoàn toàn khác biệt, nhưng lại rất thích hợp để bù trừ cho nhau.

Nói thực lòng, hắn thấy bản thân mình rất may mắn làm theo kế hoạch, nếu không cũng không có khả năng gặp được cô. Duyên phận trên cõi đời thật là kỳ diệu!

Trải qua một ngày rầm rộ, cuối cùng Khương Minh Hi cũng về tới nhà – nhà của cô và Lục Hạo Doãn, đương nhiên là cô tiến tới phòng ngủ, trong này thiết bị cách âm tốt, chuyện bọn cô tại Chương Hóa sẽ không lặp lại.

Nghĩ tới cảnh tượng tám em Mọc xuất hiện trước cửa Khương Gia, cô không nhịn được muốn chui vào chăn trốn, thật là không có ý tứ, cả con phố mọi người đều tham dự náo nhiệt, dù là hâm mộ, là thì thầm bàn tán hoặc là đùa cợt, tóm lại, cảnh tượng đó so với khi cô kết hôn còn náo nhiệt hơn! Nói thực lòng, cô rất lo mình sẽ được lên trang nhất các báo lá cải. Bởi vậy từ đầu tới cuối cô đều thẹn thùng ở bên cạnh chồng.

- Con giỏi lắm!

Mẹ cô há hốc mồm kết luận.

- Con vui là tốt rồi.

Phụ thân cô không biết nên nhủ mày hay nên cười.

- Đúng là một ngày khiến người ta vĩnh viễn không quên được!

Cô nói với cha mẹ mình như vậy.

Dù sao đi nữa, một hồi phong ba của cô và Lục Hạo Doãn đã trôi qua, từ nay về sau, bọn cô sẽ rất hạnh phúc.

Nhìn thoáng qua cửa thông với phòng đọc sách, cô trở mình. Hắn còn đang bận sao?

Mặc dù bọn cô ở Chương Hóa đã cùng ngủ một chỗ, nhưng hôm nay rất kỳ quái, cảm giác như lần đầu tiên, tâm tình của cô rất hưng phấn, chờ mong, khát khao, có lẽ vì đây là nhà của bọn cô, cũng có lẽ nơi này có mùi của hắn. Nhưng mà cô lại không thích cách bài trí của căn phòng, giống như phòng ở cao cấp!

Cô nhớ rõ lần đầu tiên tới đây, đã bị sự ngăn nắp chỉnh tề của nó khiến cho giật mình. Rất khó tin đây là nhà của một gã đàn ông, trong này đồ đạc đều dùng màu trắng là chính, nếu có nơi nào bẩn, rất dễ để nhìn thấy, thế nhưng mà lại không thấy một chút gì! Nơi này sạch đến kinh ngạc.

Nói thật lòng, mùi vị nơi đây rất giống hắn, nhưng mà vài ngày nữa, nơi này có thể biến đổi, bởi vì cô không thích một nơi không nhiễm bụi trần, cảm giác không có hơi người.

Đồng hồ trên tường đã chỉ 12 giờ, sao hắn còn không quay về phòng ngủ?

Hắn không thể giống như cô, hùng hổ hướng ông chủ yêu cầu sau khi nghỉ ngơi đủ mới đi làm, hắn vừa về tới Đài Bắc liền tới công ty, cho đến mười giờ mới trở về, sau khi tắm rửa xong, liền vội vàng vàng vào phòng đọc sách làm việc. Nếu như cô không giục hắn đi ngủ, có thể hắn sẽ làm đến ba bốn giờ sáng chẳng?

Được rồi, hắn đã vì cô mà chậm trễ không ít việc, bây giờ đừng làm phiền hắn, ngoan ngoan chờ hắn ở bên trong.

Thời gian từng phút trôi qua, ý thức cũng sắp biến mất, ngay khi cô sắp chìm vào giấc mơ ngọt ngào, bên cạnh giường trũng xuống, hơi thở nóng bóng trong nháy mắt áp đến, cô liền thức giấc.

- Anh làm xong rồi à?

Giọng điệu cô nũng nịu.

Gật gật đầu, hắn tiến sát vào trán cô.

- Em muốn câu dẫn anh sao?

Ngừng một lát, cô bấu môi, nhưng ánh mắt lại long lanh gợi tình.

- Anh hay nhỉ, em vốn cứ thế mà ngủ ngon giấc, nếu như anh nghĩ em có ý đồ xấu, em có thể mặc quần áo ở nhà.

- Thói quen rất đặc biệt, mấy ngày nữa chắc anh sẽ quen dần.

Có lẽ là hắn nghĩ quá nhiều, hắn không thích lắm cảm giác trần như nhộng, nếu như gặp phải tình huống gì phát sinh, có thể hơi phiền phức.

- Nhìn mặt anh hình như không nghĩ vậy.

Cô rất nhạy cảm đấy, mặc dù khuôn mặt hần không có biểu lộ gì khác thường, tuy nhiên có chút cứng ngắc.

- Không phải, anh chỉ có chút lo lắng. Còn nữa, nếu đột nhiên có ăn trộm đột nhập vào.

Buột miệng cười, cô chế giễu hần.

- Anh thật giống con trai của mẹ em.

Mẹ cô nói tốt nhất là không gặp phải động đất, nếu không nhất định sẽ hối hận. Có phải suy nghĩ nhiều quá không? Động đất đến, thuận tay cầm quần áo ở nhà mặc lên là được rồi, có nhất thiết trước đó phải khẩn trương như vậy không?

- Mẹ vợ và anh là người bình thường.

- Anh nói em không bình thường sao?

- Phu nhân của tôi đúng là thành phần đặc biệt, chẳng lẽ em không có cảm giác đó sao?

Đối với hần mà nói, cô thật sự rất đặc biệt, lúc thì ôn nhu, khiến người ta hoàn toàn tin tưởng là một nữ nhi hiền thực, lúc lại gợi cảm, khiến người ta sôi trào nhiệt huyết, rồi lại có bộ dạng đáng thương, lại loạn trí một hồi... Hiện tại, cô ấy thiện biến mê người!

- Em chỉ là “tiểu nặc nô”, không phải là thành phần đặc biệt.

(nặc nô chỉ thành phần nghịch như giặc ^^)

Nhúu mày, bây giờ tới phiên hần đùa bỡn cô.

- Vậy thì lạ thật, “tiểu nặc nô” của anh gặp phải tình huống như hôm nay phải rất kiêu ngạo, vì sao lại cứ xấu hổ trốn ở bên cạnh anh không chịu gặp ai?

- Đó là tình huống đặc biệt nha.

Cô chỉ là “tiểu nặc nô”, cũng biết xấu hổ, không phải là loại da mặt dày.

- Anh vẫn luôn thắc mắc, vì sao em lại đồng ý cưới anh?

Mặc dù hần rất tự tin với điều kiện của mình, ban đầu, hần cũng cho rằng cô muốn dựa dẫm nên mới đồng ý hôn sự này, thế nhưng mà hiểu nang hơn, cái suy nghĩ trước kia càng dao động – cô tuyệt đối không để ý tới gia cảnh nhà hần.

- Anh... Anh chính là vé cơm hảo hạng lâu dài a.

Ánh mắt đảo qua đảo lại không nhìn tới hần. Nếu như hần biết rõ, cô không cẩn thận nên bị vẻ đẹp zai của hần làm mê man đầu óc mà đắm đuối vào, thì rắc rối đây.

- Anh không tin vợ của anh nghĩ thế.

Hần đương nhiên là không tin lời cô nói.

- Có ai không nói dối đâu? Nếu có loại người đó, đầu óc khẳng định có vấn đề.

Lắc đầu, hần không có hảo ý dò xét cô.

- Anh cảm thấy có nguyên nhân khác, em thành thật mà khai đi.

- Không có, em nói sự thật rồi.

- Thật không? Bọn mình làm một cái thí nghiệm.

Nụ cười của hần không hề có vẻ tà ác, thế nhưng khiến cô rùng cả mình, cô không tự chủ được kéo chặt chăn bọc mình lại, dù cho hành động này chẳng có ý nghĩa gì, nhưng cô cảm thấy có chút an toàn là được rồi.

Quả nhiên là không có tác dụng gì, không đến ba giây đồng hồ, chăn mền trên người cô đã bị hần kéo ra, thế rồi bị hần dùng ma trảo cù lét không ngừng cười ha ha, cả thân thể vận vẹo như sâu đo.

- Em vẫn không chịu nói?

Thế công của hắn đã chậm lại, thấy cô mặt mũi đỏ bừng, đáng vẻ khó chịu, hắn không đành lòng.

- Em nói... em nói....

Cuối cùng cũng gỡ được ma trảo ra, cô điều hòa lại hơi thở, thế nhưng trong nháy mắt, cô giống như một nữ đầu sĩ đem hắc đề dưới thân thể, ngồi trên người hắn, hình dáng gợi cảm kia chọc cho máu huyết người tôi phải sôi lên, nhẹ nhàng đẩy, cô kiêu mị nói.

- Lục Hạo Doãn, em yêu anh.

Cô dễ dàng đánh bại hắn, không nghĩ tới một câu “Em yêu anh” vậy mà có thể khiến cho người tôi thần hồn điên đảo.

Cúi xuống hôn, môi của cô nhẹ nhàng tiếp xúc môi hắn, bàn tay chậm rãi cởi bỏ quần áo, giống như bóc một gói quà vậy, không giữ lại chút gì đem hắn phơi bày trước mặt cô.

Cô căn bản là đang tra tấn hắn, tuy nhiên, dù cho sắp bùng nổ tới nơi rồi, hắn lại vui thích tiếp nhận sự “ngược đãi” của cô... Đương nhiên, sau cùng thì tình cảnh lại biến thành một đêm tình ái mặn nồng, buổi sáng hôm sau, bọn họ còn quần quít lấy nhau không rời.

Lúc này có người vụng trộm vào nhà, vốn là định bật công tắc điện, nhưng như thế sẽ làm người trong phòng thức giấc, không biết được chân tướng. Cho nên quyết định vứt hết lễ phép, trực tiếp dùng chìa mở cửa.

Cẩn thận từng li từng tí, giống như chương trình hành động chậm mới xuất hiện trên ti vi, thông thả tiến về phía cửa phòng ngủ. Nhân vật nam chính này có lỗi tai rất thính, tạo ra tiếng động nhỏ hắn cũng sẽ tỉnh dậy.

Đã tới cửa phòng ngủ, cẩn thận đẩy cửa, thật tốt quá, không có khó, vì thế người nọ thuận lợi đẩy cửa ra, không thể mở quá rộng để tránh gió lạnh bên ngoài thổi vào, điều quan trọng là thấy được cảnh tượng bên trong.

Nhìn thấy! Nhìn thấy! Nhưng mà..... Ồi trời ơi!! Mắt người nọ trừng thật to, cảnh tượng này quá nóng bỏng rồi, thật là không biết xấu hổ, thật muốn cười lớn!

Im miệng ngay, mặc kệ là kích động thế nào, hưng phấn thế nào cũng không được cười.

Lúc mà người này không muốn nhìn nữa, chuẩn bị rời đi, Lục Hạo Doãn bỗng nhiên mở mắt.

Tệ quá, bị bắt quả tang rồi! Nhưng mà người nọ không quan tâm, tay trái khẽ lắc lắc, giọng nhỏ nhẹ chào hỏi.

- Nhi tử bảo bối, buổi sáng tốt lành.

Hắn đương nhiên cũng không muốn lớn tiếng, không phải sợ vợ hắn giết mình, mà là không muốn cô ấy biết mẫu thân hắn làm chuyện gì thất đức, hắn dùng âm thanh bực tức nói:

- Lục phụ nhân, hành vi của mẹ thật bất lịch sự!

- Không có cách khác, ai bảo con không thành thật, thừa dịp mẹ đi Los Angeles thăm ông bà ngoại, làm ra chuyện âm ỉ, mẹ mới khấn trương chạy tới xem có chuyện gì.

Nếu như không phải đột nhiên nhận được điện thoại của mẫu thân, nói phụ thân bà không khỏe, không thể không bỏ lại mọi chuyện ở đây, vội vàng bay tới Mỹ, không nghĩ tới đã bỏ qua một số chuyện.

Khi bà trở lại Đài Loan, mới biết hắn thế mà làm phản rồi! Nhưng mà hắn còn có chút lương tâm, vì vợ mà đuổi tới Chương Hóa. Cho nên bà quyết định đại phát từ bi, không truy cứu chuyện trên tạp chí lá cải nọ.

Bởi vì ngày hôm qua nghe người làm thuê báo lại, bọn họ quay về rồi, sáng hôm nay bà mới đặc biệt chạy đi một chuyến.

- Vợ chồng chúng con không phải trẻ con, mẹ không cần lo lắng cho chúng con.

- Mẹ sẽ sớm được bế cháu chứ?
- Chuyện này cũng không phải con có thể quyết định.
- Mẹ mặc kệ...nếu như con không nhanh lên, mẹ sẽ thường xuyên chạy tới quấy rầy các con, hiểu chưa? Mẹ sẽ chờ tin tức tốt của con.

Hôn gió một cái, Lục phu nhân vắn eo xoay mông rời khỏi.

Khóe môi không khỏi mím cười, có lúc hần không nhận được mà phỏng đoán, vì sao tính cách hần so với mẫu thân lại hoàn toàn khác biệt? Là do phụ thân, bởi vì từ nhỏ đến lớn, việc dạy dỗ hần là do phụ thân, mà không phải mẫu thân. Nếu như bản thân mình biến thành dáng vẻ của mẫu thân, nhất định rất buồn cười!

Nhẹ nhàng hôn nhẹ mỹ nhân đang say giấc, hần lặng lẽ đứng dậy tắm rửa, chuẩn bị đi làm.

14. Chương 08 Part 1

- Cháu bị ảm đầu à? Sao cứ cười mãi thế, nhìn ngứa cả mắt.

Gần đây Khương Minh Hi vẫn nghe câu này, đối tượng cũng chính là Trương Mẫn Kinh đang ghen tức.

Cô không trách di mình, lúc này đúng là cô đang đắm chìm trong hạnh phúc, ngày nào cũng tươi như hoa, diễm lệ động lòng người khiến người ta khó mà không ghen ghét cho được. Thậm chí còn đi theo ông xã đi công tác Nhật Bản nữa chứ, phụ nữ bình thường đã thêm muốn chết rồi chứ đừng nói là bà di đang gian nan trên con đường tình ái.

- Cháu không hiểu tiếng phổ thông à? Di không muốn thấy cháu cười kiểu đó, không—muốn—thấy nữa!

Trương Mẫn Kinh hét lên, sợ rằng phạm vi trầm dậm cũng nghe rõ tiếng cô.

- Cháu đâu có cười chứ.

Mắt cô chớp chớp đầy vẻ vô tội. Tâm tình tốt, khuôn mặt tươi tắn cũng không được à?

- Lúc đi làm không được bàn đến vấn đề không liên quan tới công việc!

Ông trời xui khiến thế nào để boss đột nhiên mở cửa phòng làm việc, thò đầu vào hừ lạnh mới mọi người khiến không khí trong căn phòng nhanh chóng giảm xuống như hầm băng.

Thấy boss, Trương Mẫn Kinh không thể chống đối, đành an phận gật đầu. Bất quá, cô không thể an phận như thế này. Cô chuyển đề tài:

- Nay, cuối tuần yến tiệc, đã mời xong hết chưa?
- Được rồi, cháu xác nhận người ta đã nhận được thư mời rồi.

Hiệu suất làm việc của cô trước giờ vẫn rất tốt.

- Nhà hàng bên kia đã bố trí chỗ ngồi ổn thỏa chưa?
- Xong cả rồi. Thật xin lỗi, đã đến giờ tan tầm rồi.

Sáu giờ đúng, không lệch một giây, lúc này cô đã có thể ra về. Cô sẽ phóng một mạch tới phòng làm việc của ông xã, mặc kệ hần bận rộn thế nào nhưng hai người vẫn muốn ăn tối cùng nhau, có lẽ hai người đành tiện thể ăn trong phòng làm việc, kết thúc bữa tối hần vẫn phải làm, cô luôn tự lái xe về nhà nhưng cảm thấy rất hạnh phúc.

- Cháu muốn muốn bám lấy ông xã à?

Người phụ nữ này thực khiến người khác khó chịu!

“Thật sự bám dính vào hần rồi.” Được rồi, mặc kệ xem thế nào, thật ra nếu cô vui vẻ tự tại thì cũng sẽ không ghen tị như thế. Mỗi lần có điện thoại là cô nàng lại tỏ vẻ nói chuyện, hoàn hỉ quên mất việc trò chuyện đang khuấy nhiễu tâm tư người khác.

Xoa xoa tay, Trương Mẫn kinh không thèm quan tâm ai bám lấy ai, dù sao thì vẫn kết luận – nhìn rất ngứa mắt.

- Hôm nay không cần tìm ông xã, đi uống với dì đi.

- Không được, ông xã quan trọng hơn.

- Con bé này thực không có lương tâm, cháu không thể hi sinh chút thời gian cho dì sao?

Trương Mẫn Kinh nghiêng rằng oán hận. Nếu người ta không hạnh phúc như thế thì cô cũng chẳng lộ ra vẻ bi thảm đến vậy, cháu của cô không thể nhận lời để bồi thường mất mát về tinh thần sao?

Công việc cũng phân trước sau, lương tâm cũng phải tùy tình huống, mà nhắc đến lương tâm cô cũng phải nói một câu:

- Cháu kiến nghị một câu thật lòng, dì kiếm bạn trai lạ đi.

Như vậy sẽ không cảm thấy người khác ngứa mắt nữa.

OXOXX! Trương Mẫn Kinh dứt nắm đầm ra. Đúng là điên mất, chuyện tình cảm đến nay vẫn dậm chân tại chỗ nên tâm tình cô mới buồn bực đến vậy!

Nhìn thấy có người nổi cơn, Khương Minh Hi vội vã ù té chạy, đương nhiên trước khi rời đi cũng báo với sếp.

Ông trời xui khiến thế nào mà chỉ cách tập đoàn Lục thị chừng ba dãy nhà, cô cảm thấy chờ xe tốn thời gian nên quyết định đi bộ.

Nhân viên vừa thấy cô lập tức tiến tới chào hỏi, mọi người đều nhận ra cô. Có người đưa cô tới tận thang máy chuyên dụng dành cho trưởng phòng, lên tới tầng mười tám, thư kí của Lục Hạo Doãn đã đứng chờ cô ở trên.

- Chào phu nhân, Lục tổng đang đợi cô.

Thư kí Chung đã làm mẹ nhưng dáng người mảnh khảnh thoát nhìn chẳng khác những cô bé là mấy.

- Vất vả cho cô rồi, cô về trước đi.

Mặc dù cô đã vài lần dặn dò thư kí Chung không cần chờ, là người có gia đình nên cô biết tâm trạng khi đến giờ tan tầm, nhưng thư kí Chung vẫn làm đúng trách nhiệm của mình, nói thế nào vẫn không nghe.

Thư kí Chung mỉm cười đưa cô đến chỗ boss làm việc, bởi boss dặn đưa phu nhân đến thẳng chỗ hần.

- Tôi về trước. Chúc phu nhân có một buổi tối vui vẻ.

- Cô cũng vậy, chúc buổi tối tốt lành.

Cô đẩy cửa đi vào, hương vị bữa tối xộc vào mũi. Lục Hạo Doãn đang ngồi đó chờ cô.

- Em thật lợi hại, làm thế nào mà đoán chính xác thời gian đến thế?

- Em không thấy thời gian của chúng ta giống hệt nhau sao?

Thấy tâm tình của bà xã hần nhin không được hít trộm hương thơm trên người cô, làm việc cả ngày nhưng cô vẫn đẹp vô cùng.

- Anh xin lỗi, đáng lẽ vài ngày phải thay đổi không khí, đáng lẽ hôm nay sẽ đưa em ra ngoài ăn tiệc nhưng lại gặp phải hội nghị, đành phải bắt tội cái dạ dày của em thôi, tối mai anh sẽ đền bù thỏa đáng.

Cô nhăn mặt làm nũng:

- Không có cũng chẳng sao, chỉ cần được ăn tối cùng anh là đủ rồi, nhưng mà em nói thật cho anh biết, em muốn đổi khẩu vị, em không muốn ăn đồ ăn sẵn của Nhật nữa.

Ngẩn người ra, hần nhìn cô bằng ánh mắt vô tội:

- Anh tưởng em thích đồ ăn sẵn, không phải em nói rất ngon sao?

Ảnh hưởng từ cha từ bé nên hần rất coi trọng việc ăn uống, khẩu vị cũng cực kì cao, bởi vậy nên thực đơn sáu ngày không hề giống nhau, chỉ bởi một câu nói của cô mà hần vội vã nịnh nọt, đến thư kí cũng bị hành động khác thường của hần làm cho hồ đồ, trước khi mua đồ ăn sẵn cũng phải hỏi trước.

- Ngày đầu tiên ăn rất ngon, hôm sau cũng không tệ, nhưng ngày thứ ba thì mất cảm giác rồi, ngày thứ tư thì chẳng cần nói, em tưởng anh chỉ ăn đồ Nhật nên mới cố chịu đựng.

Cô rầu rĩ một tiếng.

- Hai chúng ta không hiểu ý nhau!

- Đổi ngay, giữa chúng ta chẳng có gì phải đề trong lòng cả.

Tâm đầu ý hợp, cô kéo hần ngồi xuống ghế sofa.

Hai người ăn tối vui vẻ, bởi bận rộn nên hơn mười giờ Lục Hạo Doãn mới về nhà, tắm rửa xong lại phải làm thêm, bình thường đến mười hai giờ, thấy bà xã gợi cảm nằm khiêu khích trên giường, nếu cô còn chưa ngủ, hần lại chỉ muốn ăn cô, hai người không có lúc nào rảnh, khó mấy khi nói chuyện, mặc dù nội dung đều về cuộc sống, hoặc là vui đùa nhưng tâm hai người càng lúc càng gần bó.

- Anh đúng là khó nuôi!

Cô nhú mày về hành động của hần, thời gian này cô phát hiện hần rất kén ăn, có thể nói là chuyên gia ẩm thực được luôn.

- Anh thừa nhận, có phải em cảm thấy mình chẳng hiểu ông xã gì mấy không?

Hần nháy mắt tỏ vẻ vô tội.

Cô khẽ cười, bắt chước hành động của mẹ, đấm lên ngực hần:

- Anh rõ là tự sướng!

Đột nhiên điện thoại của Lục Hạo Doãn vang lên. Nhưng dường như hần cố tình không nghe.

Khuơng Minh Hi nhin không được liền hỏi:

- Ông xã, sao anh không nghe điện?

- Cái này không phải chuông riêng, không có việc gì quan trọng cả.

- Không quan trọng cũng phải nghe đi.

Khẽ nhéo mũi cô, hần phàn nàn:

- Em không lo lắng cho hệ thống tiêu hóa của anh à?

- Em khẳng định dạ dày anh rất khỏe, không thể vì nghe điện thoại mà khó tiêu được.

Thấy hần ăn mà cô cảm thấy ghen tị, sao lại có thể sang trọng hơn cả phụ nữ như vậy chứ? Lắm lúc cô còn nghi ngờ không biết có phải hần bị lộn giới tính hay không nữa?

- Anh còn tưởng em thích anh vui vẻ ngồi ăn cơm cùng em chứ, thôi được rồi, em đã không quan tâm thì anh nghe... Thôi xong, cúp máy rồi.

Hần không biết nói gì hơn, vừa đứng lên giờ lại phải ngồi xuống. Nhưng vừa ngồi xuống điện thoại lại vang lên, dưới tình huống này còn có thể làm gì khác sao? Hần thấy nóng mặt, đứng dậy nghe máy:

- Anh khỏe chứ... Thật xin lỗi, anh lộn số rồi, mời kiểm tra lại số mình gọi đi.

- Gọi nhầm số à?

Cô nghi ngờ nhìn hấn.

- Đúng vậy, thỉnh thoảng anh cũng nhận được vài cuộc, em không có à?

Sao lại không có chứ? Việc này là khó tránh khỏi, đúng là cô không cần cảm thấy kì quái nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc, đương nhiên cô cũng không tiếp tục vấn đề này, hai người không thể ăn cơm cả đêm, cô cũng không muốn biến thành người vợ nghi ngờ lung tung mà làm lãng phí thời gian vô ích.

Còn may là sau đó điện thoại không vang lên nữa, cuối cùng hai người đã có thể hưởng thụ khoảng thời gian đẹp đẽ.

Dừng bước, Khương Minh Hi nhin không được quay lại nhìn về tòa nhà tập đoàn Lục thị, có lẽ giác quan thứ sáu của phụ nữ cho cô biết cuộc điện thoại kia trăm phần trăm là có vấn đề, dường như Lục Hạo Doãn vẫn có chuyện giấu diếm cô.

Là việc gì đây? Rốt cục là việc gì mà không thể cho cô biết?

Thành thực mà nói thì cô cũng không vui thích việc nghi ngờ lung tung, chẳng lẽ hấn có ai bên ngoài sao?

Lắc đầu, không thể nào, tình cảm của hấn với cô tuyệt đối không phải là giả, mặc dù hấn chưa từng nhắc tới ba chữ “anh yêu em” nhưng tâm ý đã đủ chứng minh.

Lòng cô ngổn ngang trăm mối, không lúc nào yên ổn, chẳng hiểu sao luôn có cảm giác bất an quanh quẩn.

Phải chăng yêu một người sẽ biến thành thần kinh không ổn định như vậy?

Nói chính xác thì cô cũng giống như một người bình thường, chỉ là hiểu được cách nhìn nhận sự việc, sinh ra ở một gia tộc lớn cũng có chỗ tốt, nhưng vì cuộc điện thoại mà bất an thì thực không giống cô.

Lúc này điện thoại vang lên, nghe nhạc chuông liền biết của đại nhân vật nào, nếu không muốn mai bị mắng té tát thì tốt nhất nên ngoan ngoãn nhận điện:

- Mẫn Kinh nãi nãi, dì tìm cháu có việc gì?

- Giờ cháu ở đâu?

- Cháu vừa ra khỏi phòng làm việc của ông xã, giờ chuẩn bị đi xe về nhà.

- Cháu lập tức tới quán bar của khách sạn Diêm Lệ Viên.

- Thật xin lỗi, nếu không tìm được lí do cho thuyết phục thì sợ rằng cháu sẽ không thể quay xe lại.

Cô cảm thấy phiền toái, giờ cũng không có tâm tư uống rượu với bà dì này uống rượu giải sầu. Tửu lượng dì không tốt mà cứ thích uống, lần nào cũng say ngất ngưỡng khiến cô mệt muốn chết.

- Người đàn ông mạnh mẽ của dì đã xuất hiện, cháu mau tới giúp đi.

- Người đàn ông mạnh mẽ xuất hiện có liên quan gì tới cháu?

Cô nghe xong liền khẽ than thở.

Dì vẫn luôn chỉ biết dựa dẫm vào người khác phối hợp cùng... Được rồi, ai bảo cô nhờ vả người ta mấy năm nay, giờ đành phải báo ân thôi.

Đón taxi tới Diêm Lệ Viên, Khương Minh Hi bước vào quán bar liền thấy Trương Mẫn Kinh đang ở trong góc khuất đang ra sức vẫy tay với mình. Cười hớn hở mà sao lại ở góc vắng vẻ như thế? Vì phối hợp với nữ vương nên cô đành cúi đầu ngồi xuống.

- Sao cháu lại mang bộ mặt như tình nhân u sầu thế?

Trương Mẫn Kinh hung hăng liếc cô.

- Dì ngồi ở đây, chẳng phải là không muốn người khác chú ý sao?

- Đúng thế, có thể là do cháu có tâm phá hoại nên ánh mắt mọi người đều hướng về phía này rồi.

- Có sao?

Mị nhãn liếc sang, quả nhiên thu hút không ít mục tiêu, nhưng cũng chỉ là bề ngoài khiến người ta thêm muốn, là quyền lợi vốn có của mỹ nữ, mặc dù có chút kích thích. Nhưng cô không phải người vui vẻ khi người khác chú ý, đương nhiên cái này là do hoàn cảnh, nhân vật tiêu điểm rất khó quan sát người khác, mà cô lại thích nhất là làm người theo dõi.

- Được rồi, di không tính toán với cháu nữa, cháu nhìn quầy bar phía trước, người ngồi ở trong cùng.

Trương Mẫn Kinh hưng phấn nói, tựa như thấy thần tượng vậy.

Đảo qua mục tiêu một lượt, nhìn chăm chú, Khương Minh Hi hít thở thật sâu. Đây là một người khỏe đẹp, cân đối, cơ bắp hoàn mỹ như điêu khắc...Cuối cùng cô đã hiểu vì sao di cô lại ngửa mặt với thư sinh mặt trắng như ông xã cô. Lục Hạo Doãn mà đứng bên cạnh người này nhất định sẽ bị coi là cọng bún.

- Thế nào? Siêu hấp dẫn đúng không?

Trương Mẫn Kinh thèm đến nhỏ nước miếng ra.

Cô phải hưởng ứng ra sao? Nửa ngày sau, cô thốt lên một câu:

- Tiêu chuẩn của di cũng quá mạnh mẽ đi.

- Đương nhiên rồi, di là Trương Mẫn Kinh cơ mà, xem cháu kìa, chả có con mắt thẩm mỹ gì cả.

- Dạ, dạ, là ánh mắt di độc nhất vô nhị, cháu chịu thua. Nhưng mà ở đâu mà di vợ được người này?

- Năm ngoái di đi xem triển lãm, không cẩn thận nên hai người va chạm, cháu biết cảm giác lần đầu khi thấy hần là gì không? Bạch mã hoàng tử từ trên trời rơi xuống, từ đó di đã thích hần, nghe ngóng thân phận hần từ nhân viên phòng tranh mới biết hần là họa sĩ mới nổi, vẫn còn độc thân.

Nghĩ lại việc này, tình cảm chôn dấu của Trương Mẫn Kinh đã bộc phát.

Thấy tình trạng này, cô vui vẻ vỗ vai di mình:

- Đã vậy thì đến với hần, di phải biết ra đòn, phải là người nhanh chân nhất nếu không nước miếng không có dịp sử dụng. (^ ^)

- Di biết, vậy nên mới cần cháu giúp.

- Cháu đi bên cạnh di, lỡ hần thích cháu thì làm sao?

Cái này là kinh nghiệm đã có, mỗi lần gặp đàn ông thì 90% đối tượng đều nhìn cô. Chị họ không xinh đẹp à? Cũng không phải, cô thuộc loại mỹ nữ khỏe khoắn rạng rỡ như ánh ban mai, nhưng hiện nay yêu thích sự tinh khiết, mỹ nữ nồn nà như cô lại tương đối được hoan nghênh.

- Cháu không cần phải qua, di cần mượn tên cháu là đủ.

Bà di hơi rụt rè một chút, nhất thời nhìn bộ dạng cô cháu gái, trước hết sẽ dùng tiểu Hi cùng hần dây dưa nghệ thuật, bất luận thế nào, hôm nay cô nhất định tóm được nam nhân hào hoa kia!

Ngừng lại một chút, Minh Hi cảm thấy có gì đó không hay:

- Đây là có ý gì?

- Di đến ném đá dò đường, cháu cứ ngồi đây mỉm cười là được.

Cô không phải họa sĩ, vì cái gì mà phải ngồi đây cười như kẻ ngốc chứ? Cuối cùng cô đã hiểu, khó trách tại sao di lại tìm cô đến góp vui, nói đúng ra là lợi dụng, cô đâu có ngốc?

- Cháu biết, di hãy cố gắng lên!

Gật đầu, Trương Mẫn Kinh hít thở thật sâu, đứng dậy tiến về phía con mồi nhưng chưa kịp tới gần thì Khương Minh Hi đã lặng lẽ chạy trốn.

Cầm lấy túi xách, Khương Minh Hi cười khanh khách chạy về phía cầu thang, đại sảnh Diêm Lệ Viên thiết kế tựa như một bông cỏ may mắn, ở lầu ba cũng có thể quan sát được đại sảnh, những chùm đèn trong suốt sáng rực càng làm nó trở nên lộng lẫy như một tòa vũ đài.

Lúc cô đang men theo từng bậc thang đi xuống thì lại thấy Lục Hạo Doãn đứng ra lúc này đang ngồi hộp bước vào quán.

Tại sao hắn ở đây?

Cô vội vã đuổi theo nhưng hắn đã vào thang máy đi lên lầu, cô chỉ biết đứng nhìn số tầng mà không biết làm gì, tự đáy lòng truyền tới cảm giác bất an.

Không ổn, hắn có gì đó giấu cô!

Cô có nên đuổi theo không? Nhưng cô lại không biết hắn đi đâu, dù đuổi tới cũng không theo được, mà đuổi theo hỏi cho rõ ràng chẳng phải là cô không tin tưởng hắn sao? Cái này không ổn.

Tĩnh táo, ngẫm lại thì hắn rất tốt với cô, nếu hắn giấu chuyện gì đó cũng là bất đắc dĩ, chờ hắn về nhà cô sẽ hỏi cho ra nhẽ, nhất thiết không được đâm đầu vào chỗ khó!

Đúng vậy, suy nghĩ một hồi cô liền về nhà chờ hắn, mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng cô vẫn lựa chọn tin hắn, nói không chừng hắn dời địa điểm ra bên ngoài cũng nên.

Trong lúc thất thần bước đi cô va phải một cô gái đang đi.

- Xin lỗi!

Cô vội vàng đứng thẳng dậy, việc va chạm cũng không thường xảy ra.

- Không sao cả.

Đối phương thần nhiên đáp, cô đeo một chiếc kính đen, kính hơi chếch xuống nên cô vội vàng dùng tay đẩy lên trên.

Trong nháy mắt đó Khương Minh Hi đã nhận ra thân phận đối phương, người này là đầu sỏ hại cô phải bỏ trốn – Nhan Linh, ẩn tượng với cô rất sâu sắc.

- Rất xin lỗi.

Do vội vã nên Nhan Linh vội vàng đi về phía thang máy.

Kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Nhan Linh, cảm giác sợ hãi tràn ngập tâm trí cô.

Lục Hạo Doãn cùng Nhan Linh cùng xuất hiện một nơi là có ý gì? Lục Hạo Doãn nói Nhan Linh là bạn học khóa dưới của hắn, nhưng không hề nói rõ quan hệ, Nhan Linh chỉ là bạn khóa dưới, còn hắn đối với Nhan Linh là gì?

Đủ rồi! Dừng lại! Không nghĩ nữa! Trực giác cho cô biết đáp án sẽ không vui vẻ gì.

Rời khỏi quán ăn, Khương Minh Hi về nhà như người mất hồn, cô chỉ cảm thấy lạnh, thân thể run rẩy tựa như bị nhốt dưới hầm băng, lòng không lúc nào yên ổn tựa như một hố đen thật lớn muốn nuốt chửng lấy cô...

Thời gian trôi đi, tích tắc tích tắc, mỗi giây đều làm lòng cô thêm nặng trĩu, tiếng chuông báo mười hai giờ nhưng cô không ngủ được, Lục Hạo Doãn vẫn chưa về.

Hắn đến quán ăn làm gì? Vì sao giờ vẫn chưa trở về đây?

Vò đầu bứt tai, cô sắp điên lên mất!

15. Chương 08 Part 2

Đúng lúc này tiếng mở cửa truyền tới, cô vội vã nhắm mắt giả vờ ngủ, lại thầm tự hỏi có nên tìm đáp án từ phía hắn hay không?

Thành thực mà nói thì cô không vui vẻ gì khi không tin tưởng hắn, tin rằng hắn cũng không thích bị cô hoài nghi, nhưng không hỏi rõ ràng cô cảm thấy khó chịu trong lòng, làm sao mới được đây?

- Phu nhân yêu quý, anh về rồi đây.

Lục Hạo Doãn cúi xuống thì thầm vào tai cô, đây là hành động đầu tiên của hắn khi về nhà, dù cô ngủ không nghe thấy nhưng hắn nhất định phải đến ngửi hương thơm của cô, đó mới là cảm giác chính thức khi về nhà.

Cô không hưởng ứng, Hắn đi thẳng về phía phòng làm việc, cất túi rồi đi tắm, sau đó lại vào phòng, thời gian không chênh lệch là mấy.

Nhìn cô ngủ say hắn cũng không làm kinh động, nhưng vẫn vuốt ve cô theo thói quen. Đúng là cô muốn chặn tay hắn lại.

Tại sao hắn có thói quen này cũng không rõ lắm, nhưng đó là điều hiển nhiên. Có lẽ cô làm thay đổi cuộc sống của hắn nên từ trong tiềm thức hắn luôn muốn giữ chặt lấy cô.

- Tại sao giờ anh mới về?

Cô mở mắt ra, chịu thôi, cô không quen bị hắn ôm chặt khi ngủ, hắn không cảm thấy nóng nực à?

- Vô cùng xin lỗi, xấu hổ quá, anh làm em thức giấc mất rồi.

Hắn tiếp tục vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của cô, tại sao có người càng ngắm càng xinh đẹp như thế chứ?

- Không có, anh chưa về nên em ngủ không yên.

Cô nói tựa như phàn nàn nhưng cũng giống làm nũng.

- Vậy sau này em ở lại công ty giúp anh là được rồi.

Cười khanh khách đứng dậy, cô đối mặt với hắn:

- Nếu em bám lấy anh sợ rằng chưa tới một giờ anh đã xua đi mất tiêu, em nhất định sẽ dính lấy anh.

Cô không phải người có thể an phận ngồi một chỗ, cô là người hiếu động, không lúc nào ngồi yên được.

Khẽ lắc đầu, sức ảnh hưởng của cô với hắn đáng sợ đến đâu cô cũng không rõ.

- Anh không lo về em, anh lo cho chính mình, e cứ ở ngay trước mắt như món ăn anh yêu thích nhất đang mời chào — lại đây ăn thôi đi, mau lại đây ăn nào, dưới tình huống như vậy làm sao anh làm việc? Lỡ may không cẩn thận mất kiểm soát thì hình tượng ở công ty cũng hỏng luôn.

- Không thể nào.

Hắn trêu chọc khiến lòng cô cảm thấy ngọt ngào khẽ mỉm cười.

- Anh không tin chính mình, em có thể tin tưởng anh không?

- Nếu em không tin anh thì sợ rằng cả ngày chỉ biết lo lắng, ông xã của em quá hoàn mỹ, không biết bao nhiêu người con gái mong muốn chiếm chỗ của em đâu.

Lời này hắn là đã đi chệch chủ đề này giờ của bọn họ, nhưng mà cô lại không thể nào bắt bẻ lại.... Được rồi, đây không phải trọng điểm, điểm quan trọng hắn muốn cô biết rõ, không có nữ nhân nào có thể thay thế được cô! “Em là duy nhất, là vợ yêu của Lục Hạo Doãn này.”

Phải không? Nhịn không được, cô hỏi:

- Cả buổi tối anh họp à?

- Cái này, có khoản đầu tư hôm nay phải quyết định, có vài chi tiết cùng mọi người tranh luận nên tốn thêm thời gian.

Lòng cô lạnh đi nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười, không để chút cảm xúc biểu lộ ngoài mặt.

- Anh họp lâu như vậy, không phải buồn bực lắm sao?

- Anh cũng quen rồi.

Hắn vuốt trán cô.

- Em nhúu mày, này, đây là có ý gì nhỉ? Này, hình như em đang che giấu cảm xúc của mình.

Thoáng liếc qua, cô nháy mắt vô tội:

- Em nhúu mày thật à? Tại sao em không có cảm giác gì?

- Em giận anh à?

Từ khi hắn phát hiện cô trong ngoài bất nhất thì đã bắt đầu nghiên cứu thói quen của cô.

Hắn ngắm nhìn cô, khiến hắn ngạc nhiên nhất là đôi mắt kia! Ánh mắt cô rất dễ bộc lộ tâm tình, hồi hộp, vui sướng ánh mắt sẽ sáng rực, buồn bực thì ánh mắt sẽ nhuốm màu buồn bã.

- Sao em phải tức chứ?

- Nửa đêm anh mới về. Hai phụ nhân yêu quý không thể ngủ ngon, em có giận không?

- Không tệ, ít nhất anh cũng biết mình tan tằm quá muộn, em cũng không tính toán với anh nữa.

Cô híp mắt lại, giọng nói có chút đùa giỡn:

- Nếu để em phát hiện anh làm điều có lỗi với em, em sẽ không bỏ qua cho anh đâu!

- Anh sẽ không xin lỗi bà xã yêu quý của mình, anh chỉ lo là vợ của anh sẽ bỏ trốn thôi.

Chưa từng thấy hắn si mê người con gái nào như vậy, không nhận thấy cô là lại nhớ tới, cô đang làm gì? Cô có nghĩ về hắn không? Nhìn cô vẫn nhớ về cô, tại sao cô luôn làm hắn thần hồn điên đảo như vậy?

Nhìn hắn nửa ngày, cô chỉ nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi, sau đó rúc vào lắng nghe từng âm thanh từ lồng ngực hắn.

Người phải lo lắng là cô, hắn là vị bạch mã hoàng tử hoàn mỹ, nếu không phải cô sinh ra vào giờ lành thì làm sao có ông xã tốt như hắn đây?

- Sao không nói gì thế? Có phải em có tâm sự không?

- Em muốn nghe nhịp đập từ con tim anh, chỉ em mới được làm vậy, người con gái khác thì không được.

- Tất nhiên rồi, nhịp đập con tim anh chỉ dành cho em, anh sẽ luôn là của em!

Thả lỏng tâm tình, nhắm mắt lại, cô hưởng thụ vòng tay của hắn, sự hoài nghi cùng lo lắng cũng tạm thời bị bỏ qua, dù thế nào thì lúc này cô có thể khẳng định hắn thuộc về mình.

16. Chương 09 Part 1

- Nha đầu không có lương tâm, sao chúa có thể vứt bỏ ta một mình như vậy? Cháu cũng không nghĩ xem, bây giờ cháu mỗi ngày có thể cười ngây ngô như hoa si là do công lao của ai? Nếu như không phải ta nhờ

người giúp đỡ, cháu có thể làm cho đối phương động lòng, cháu cho rằng ai giới thiệu cháu với đối phương sao? Cháu

Trương Mẫn Kinh xổ ra một tràng, đến cả thở cũng không cần, không biết chừng chính cô cũng không biết rốt cuộc là mình nói gì.

Mặc dù sớm biết trước hôm nay khó chạy thoát khỏi tiếng cần nhằn của dì mình, Khương Minh Hi trước khi vào phòng làm việc đã dùng máy trợ thính vô hình nhét vào tai.

Thế nhưng cô đã quên là hiệu quả của máy trợ thính vô hình quá kém, âm thanh om sòm gấp trăm lần tiếng chim sẻ kia đủ để khiến ta phát điên, trừ người không bình thường ra.

Cô rất bình thường, hơn nữa cô đã nhiều phiền não rồi, không thể tha cho cô sao?

- Dì có thể nghỉ ngơi một chút không?

Cuối cùng cô cũng lên tiếng cắt đứt tràng oanh tạc. Những lúc thế này, cô mới hiểu sự quan trọng của em họ, nếu như em họ ở trong phòng làm việc, dì sẽ tự gò bó, một khi em họ vắng mặt, bà dì sẽ như ngựa sống chuồng.

Yên lặng hướng lên trời khấn cầu, dì à, sớm tìm được người để gả đi, có thể thì mỗi lần lễ bái theo dì tham gia bữa ăn hội nghị các quý bà.

- Cháu chờ dì đấy. Trương Mẫn Kinh vội vã chạy vào bếp uống nước, nhưng mà đến lúc cô quay lại chỗ ngồi, Khương Minh Hi đã giành nói trước.

- Cháu hỏi dì, cuối cùng đem qua dì có tiến triển gì không?

Không nói ra, người ta tưởng cô là mèo bệnh, cô đành phải giành lấy quyền chủ đạo.

Trương Mẫn Kinh liền biến thành một nữ nhân e lệ, xấu hổ nói:

- Chúng ta có trao đổi số điện thoại di động.

- Chúc mừng dì. Sau một năm dài yêu đơn phương, cuối cùng cũng tiến thêm một bước, nếu như dì có thể dừng cảm bước tiếp, dì sẽ có cơ hội câu được hân. Vậy, xin hỏi dì còn gì bất mãn?

Nếu như đem qua mọi chuyện không tốt, cô đồng cảm với sự thương tâm của dì, nghe dì nói một đồng lời thừa vô nghĩa, nhưng sự tình đã tiến triển thuận lợi, dì nên bớt lời, tha cho cái lỗi tai của cô.

Mở miệng ra, Trương Mẫn Kinh lại không có cách bắt bẻ. Đúng vậy, mặc dù nha đầu này vô tình vô nghĩa bỏ chạy, thế nhưng cô cũng đã lấy được số di động của đối phương rồi.

- Cháu cho dì một lời khuyên chân thành nhất... tốt hơn hết đừng phí sức lực với cháu, còn không bằng để lại cho zai đẹp kia, động não xem phải làm thế nào để tiếp cận hân? Dì phải làm thế nào để hấp dẫn ánh mắt của hân? Dì phải làm sao mới nắm bắt được tâm tư của hân? Bây giờ, việc này mới là điều cần quan tâm.

Qua giây lát, giọng điệu Trương Mẫn Kinh cuối cùng cũng nhẹ nhàng đôi chút.

- Cháu sao thế? Tâm tình không tốt sao?

Trước kia mặc kệ cô huyền thuyên cái gì, thái độ của nha đầu này đều mặc kệ, nguyên nhân chủ yếu là không thích cùng người khác huyền thuyên, mà đang làm việc tại công ty người khác, đương nhân đối với chủ nhân cũng phải giữ lễ ba phần.

- Không có.

Sự thật là, tâm tình của cô rất tệ.

Mặc dù thái độ Lục Hạo Doãn không có gì khác lạ, cô cũng không ngừng tự nhủ, có lẽ hân không có nói dối, đúng là cả buổi tối hân đều ở hội nghị, chỉ có trước giờ bắt đầu hội nghị có đi quán cơm Diêm Lệ Viên... không có biện pháp, cô không dứt ra được suy nghĩ lẩn quẩn trong lòng, bởi vì trực giác mách bảo cô – Lục Hạo Doãn nhất định có chuyện gì giấu diếm cô.

Trương Mẫn Kinh cũng không phải là người mới quen biết, nha đầu này không phải là người dễ dàng thổ lộ tâm sự, thế nhưng, cô chính là loại người dai hơn đĩa dĩa.

- Ông xã của cháu dám chọc giận cháu sao?

- Ông xã cháu sao lại dám chọc giận cháu?

Lục Hạo Doãn đúng là rất chiều cô, nhớ lần trước cô vì tìm địa điểm gặp mặt mà chạy ngược chạy xuôi cả ngày ngoài đường, về đến nhà nằm co quắp trên giường, toàn thân đau nhức kêu la ầm ĩ, hẳn còn làm chuyên viên mát xa giúp cô thư giãn, thậm chí, sao lại có thứ lão công tốt như vậy? Cô thật là hồ đồ.

- Ngoại trừ Lục Hạo Doãn, ai có bản lĩnh chọc cháu giận không nói nên lời?

Nếu như trước mặt nha đầu này có cái gương, cô sẽ rõ khuôn mặt mình rất khoa trương, nhắc tới Lục Hạo Doãn, cô giống như diễn viên kịch, khuôn mặt mang dáng vẻ chọc người. Trước kia chỉ cảm thấy nha đầu xinh đẹp giống người chân thật, chưa bao giờ biết cô vậy mà có thể thể hiện vẻ mặt sinh động như vậy.

- Là dì.

- Khương Minh Hi, cháu thật vô sỉ a!

Trương Mẫn Kinh nắm tay thành tư thế chuẩn bị đánh người.

Nói sự thực không được sao? Hừ! Nữ nhân kia sao lại dùng ánh mắt giết người nhìn cô? Lỡ may cô không cẩn thận đem hết tam sự nói ra thì sao?

- Chúng ta làm một ly cà phê đi.

Lần này đến phiên cô chạy vào nhà bếp, nhưng lại là vì trốn tránh.

Năm phút sau, cô bưng hai cốc cà phê lại chỗ ngồi. Trương Mẫn Kinh vẫn như mẫu bạo long dựa vào bàn làm việc của cô, thế nhưng có vẻ đã bình tĩnh hơn.

Ngồi lại xuống ghế, cô uống một ngụm cà phê, đầu óc cứ miên man suy nghĩ, vô tình thốt ra.

- Nếu là dì, dì làm sao để biết ông xã không làm loạn ở bên ngoài?

Hai mắt mở trừng, cà phê trên tay sóng cả ra ngoài, giọng Trương Mẫn Kinh cao vút lên.

- Cháu nói cái gì? Lục Hạo Doãn ăn vụng ở bên ngoài sao?

- Dì không được nói lung tung, chồng cháu không phải là loại người kia.

Trùng trùng nhìn, tinh thần cô đã rất loạn rồi, bà dì này sao lại còn lửa cháy thêm dầu, trêu chọc thần kinh mẫn cảm của cô?

- Vậy sao cháu lại hỏi chuyện này?

Đúng vậy, vấn đề này của cô không khiến người khác suy đoán. Thế nhưng sao dì lại có bộ dáng như Lục Hạo Doãn thực sự có gì? Đây là chuyện bất kỳ ai nghe đến cũng đều sẽ khó chịu mà!

- Cháu hỏi buồng quơ không được sao?

- Không phải, nếu như trong lòng không có hoài nghi, không ai đem vấn đề này ra hỏi tùy tiện cả.

Giọng điệu Trương Mẫn Kinh rất có kinh nghiệm.

- Cháu chính là người đó. Nếu như dì không muốn trả lời cháu thì cũng đừng có nói, dì đừng có nói loạn, cháu nghiêm khắc cảnh cáo dì, chồng cháu tuyệt đối sẽ không ăn vụng ở bên ngoài!

Lời này nói ra như là tự an ủi mình.

- Không phải thì thôi, cháu có cần phải nóng nảy vậy không?

Trương Mẫn Kinh ra vẻ sợ hãi xoa tai.

- Màng nhĩ của ta rất là yếu ớt đấy, cháu không muốn biến ta thành người điếc đấy chứ.

Bình tĩnh, tính cô đúng là ngày càng nóng nảy hơn. Không lẽ cô cũng cho rằng Lục Hạo Doãn thực sự có vấn đề gì sao?

- Nếu như dì là cháu, dì sẽ kiểm tra di động, di động rất khó giấu được bí mật, đương nhiên, trừ phi hẳn rất cẩn thận lúc nào cũng xóa tin nhắn cùng nhật ký cuộc gọi, thế nhưng hẳn là người bận rộn, không phải lúc nào cũng có thời gian làm việc ấy.

Khẽ nhúu mày, cô không đồng tình với ý này, lén lút xem trộm thông tin điện thoại di động thật là thiếu đạo đức, nhưng mà, đây chính là phương pháp điều tra tốt.

- Căn cứ vào việc ta là khách hàng lâu năm của tạp chí Bát quái, thực sự Lục Hạo Doãn không phải là loại đàn ông lăng nhăng, lần trước tạp chí Bát Quái đăng hẳn cùng với Nhan Linh, đó là lần đầu, cũng là lần duy nhất, muội không phải nói rằng Nhan Linh là học muội thời đại học của hẳn sao? Huynh muội cùng trường cùng ăn cơm cũng phải là việc to tát gì, cháu trước kia cũng thường ăn cơm với bạn bè cùng trường mà.

Đó là khi cô mới tốt nghiệp đại học, sư huynh rất quan tâm tới công việc của cô, thỉnh thoảng cung cấp cho cô thông tin, sau này cô bỏ díp tiến vào công ty lớn, chọn lựa làm việc tại công ty này. Hẳn vì việc này mà còn bỏ ra không ít công sức khuyên can cô.

Dùng cách suy nghĩ bình thường, mọi người sẽ lựa chọn công việc có tương lai hơn, thế nhưng cô vốn yêu sự tự do tự tại.

Đối với cô mà nói, thà rằng ít tiền nhưng không phải sống tính toán còn hơn, nhưng sư huynh đương nhiên không thể nào hiểu được suy nghĩ của cô, bởi vậy sau lần ấy, hai người dần xa cách, đến một lần gọi điện hỏi thăm cũng không có.

Đương nhiên, lúc đầu sư huynh đối với cô cũng có suy nghĩ này nọ, nếu không cũng sẽ không quan tâm tới cô như vậy.

- Nhưng mà, sư huynh của cháu cũng chỉ là zai tầm tầm, còn chồng cháu của là zai cao cấp.

Trương Mẫn Kinh lập tức dội cho một chậu nước lạnh.

- Cám ơn nhắc nhở của dì.

Bà dì không phải muốn cô lo lắng sao? Đúng vậy, nếu như lão công của cô không phải là zai đẹp, phong độ, giàu có, cô cũng không đem chuyện bé xé ra to, giống như cô thật sự bắt được lão công cùng với nữ nhân khác ở tiệm cơm.

Vỗ vỗ bờ vai của cô, Trương Mẫn Kinh đối với thái độ của cô chuyển sang đồng tình.

- Gả cho một bạch mã hoàng tử, đương nhiên là có nhiều áp lực hơn so với người khác, như vậy mới công bằng.

- Buổi sáng tốt lành!

Nhân viên đã đến làm rồi, hai người rất ăn ý cùng ngẩng đầu chào lại

- Buổi sáng tốt lành.

Điều này cùng chấm dứt cuộc trò chuyện, Trương Mẫn Kinh đã phát tiết được, cô vui vẻ trở lại bàn làm việc, mà Khương Minh Hi thì tâm trí không yên, vô cùng lo lắng.

Nhìn Lục Hạo Doãn mở di động đặt trên đầu giường, Khương Minh Hi khẽ nhấc chân lên lại rút về, cuối cùng thở dài một tiếng, xoay người bước ra ban công, đón cơn gió đêm se lạnh, chỉ mong có thể xóa tan đi sự hỗn loạn trong tâm trí.

Kỳ thật ba ngày qua, không ít lần cô có cơ hội kiểm tra điện thoại Lục Hạo Doãn, có vài lần, di động đã cầm trên tay rồi, thế nhưng mà sau vài phút tranh đấu nội tâm, cô vẫn đem bỏ về chỗ cũ.

Không có biện pháp, thực sự cô không làm được.

Nếu như sự tin cậy giữa hai vợ chồng phải dùng cách này để duy trì, vậy hôn nhân còn ý nghĩa gì? Làm cái chuyện mà không thể nói ra, ngay cả cô cũng muốn mắng chửi chính mình.

Thế nhưng mà lời vừa tới miệng, lại vô thức nuốt trở lại. Có lẽ cô đang trốn tránh sự thật, bởi vì cô sợ bản thân mình không chịu đựng nổi.

Trải qua khoảng thời gian quen biết nhau, cô càng hiểu rõ Lục Hạo Doãn hơn, cuộc sống của hắn giống như là một bản kế hoạch, từng bước một cứ theo kế hoạch tiến hành, từ việc đó có thể thấy, hắn cưới cô cũng chỉ là làm theo kế hoạch.

Nếu là chuyện nằm trong kế hoạch, cưới ai đối với hắn cũng không quan trọng, mà cô chỉ là xuất hiện tại đúng thời điểm đó.

Có lẽ bởi vậy, cô đối với việc kết hôn của mình vẫn luôn có cảm giác mơ hồ, do đó khi xung quanh Lục Hạo Doãn xuất hiện nhiều nữ nhân xuất sắc, sự tự tin của cô với địa vị của mình đã bắt đầu xuất hiện lo lắng rồi.

Trước kia luôn nghe người ta nói, ái tình sẽ biến con người thành kẻ đần, bây giờ cô có thể hiểu rồi, ái tình chẳng những sẽ biến con người ta thành kẻ đần, cũng sẽ khiến ta không tự tin... Cô đã không nhận ra chính mình nữa rồi!

- Sao lại chạy vào trong này hứng gió vậy?

Lục Hạo Doãn ôm lấy cô từ phía sau, giọng hắn còn ngái ngủ. Nửa đêm tỉnh giấc không thấy vợ đâu, cho dù rất buồn ngủ, hắn cũng không có cách nào ngủ tiếp được.

- Em không ngủ được. Anh sao lại ra đây?

Cô xoay người vuốt ve eo hắn, má hồng quyến luyến áp vào trước ngực hắn.

- Không thấy vợ yêu của anh, anh làm sao mà ngủ được.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về mái tóc cô, cô thật là thơm, không chỉ nước hoa, ngay cả mùi dầu gội cũng thật dễ chịu.

- Vì sao không ngủ được?

- Không có gì, chỉ là không ngủ được.

- Vài ngày nay em đều không ngủ ngon giấc, có phải em có tâm sự không?

Trong tâm thoáng cảm giác ảm áp, cô còn cho rằng hắn không quan tâm đến sự thay đổi tâm tình của cô.

Áp lực trong lòng đã bùng nổ, cuối cùng không kìm nén được cảm xúc, cô xúc động nói:

- Hạo, nếu có một ngày anh dành tình yêu cho người con gái khác, anh nhất định phải nói cho em biết, em không muốn là người biết muộn nhất, cũng không muốn được nghe từ người khác rằng anh không quan tâm tới em nữa rồi. được không?

Cầm chặt bờ vai cô, hắn khẽ kéo dài cự ly giữa hai người, để mình có thể cẩn thận dò xét cô.

- Ngốc của anh, có phải em lại suy nghĩ lung tung gì phải không?

Hắn phát hiện cô có một đầu óc rất phức tạp, một có thể suy diễn ra bốn năm, ở một góc nhìn khác thì có thể xem là thông minh, nhưng ở mặt khác mà nói, cô so với người khác hay lo nghĩ.

- Em..... Em có nghĩ lung tung gì đâu.

- Có phải em còn lo lắng chuyện mà tạp chí Bát quái viết?

Việc này hắn không có giải thích, bởi vì thật sự rất khó nói, thực ra những gì bát quái tạp chí đề cập cũng là do hắn sắp xếp, Nhan Linh chẳng qua đóng kịch cùng hắn.

Nhưng rất không may, vài ngày nay tin tức về Nhan Linh đều ngập tràn trên báo, toàn bộ đều là vấn đề tình cảm.

Đoán xem tình nhân bí mật của Nhan Linh là ai, những người từng cùng cô tiếp xúc qua đều được nhắc tới, mà hẳn đương nhiên là một trong số đó, tin rằng chuyện này sẽ khiến cô âu lo.

- Em...không có, em đã sớm quên tạp chí đó viết gì rồi.

- Không phải anh đã nói Nhan Linh là sư muội ở đại học sao? Anh cùng với cô ấy không có quan hệ nam nữ, trước đến nay đều không có, anh đảm bảo anh tuyệt đối không phải là tình nhân bí mật kia!

Cúi đầu xuống, trán hai người chạm nhau.

- Em phải biết là trái tim anh rất nhỏ bé a, đã bị em chiếm mất rồi, làm sao có thể chứa đựng được người con gái khác?

Ngừng một lúc, cô không thể làm như không quan tâm tới Nhan Linh.

17. Chương 09 Part 2

- Anh không thấy cô rất đẹp sao?

- Vợ yêu không bao giờ soi gương sao?

Cười cười, hắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ khuôn mặt cô, trong mắt chan chứa tình cảm.

- Trong mắt anh vợ anh là mỹ nữ độc nhất vô nhị.

- Nói dối! Lần đầu tiên gặp em, anh cảm thấy em là mỹ nữ sao?

- Mỗi nam nhân gặp em lần đầu tiên, tuyệt đối sẽ không gán cho em cái danh mỹ nữ, anh đương nhiên cũng vậy. Nhưng anh nói thật, đối với anh, dung mạo không quá quan trọng, anh muốn cưới vợ, không phải là tuyển một tiểu thư xinh đẹp. Nhưng mà anh thật sự không nghĩ tới, vợ yêu càng ngày càng xinh đẹp, khiến anh thần hồn điên đảo. Sau bữa tiệc đó lại yêu em tới mất hồn, khiến cho mọi người trộm cười.

Khóe môi không nhịn được khẽ mỉm cười, nhưng cô cũng không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

- Em có thể còn lâu mới làm được vợ hiền, anh cũng muốn sao?

Giọng điệu than thở, hắn làm như đau lòng nhưng lại không còn sự lựa chọn khác.

- Em đã lấy mất trái tim anh rồi, anh biết làm sao bây giờ?

- Em đâu có lấy mất trái tim anh.

Cô trừng mắt nhìn hắn.

- Không có tên trộm ngu ngốc nào lại thừa nhận tội lỗi của mình.

Hắn nhéo nhéo cái mũi của cô.

Cô tinh nghịch há miệng cắn ngón tay hắn, hắn ra vẻ như bị đau kêu oai oái, cô vui vẻ cười khanh khách, việc này vốn dễ dàng trong lòng giờ đã không còn nữa.

Ánh mắt mê man đi, dự vọng thân thể bên trong hắn đã trở dậy, bởi vì mấy ngày cảm dục do thân thể của vợ yêu không khỏe, vài ngày này đi ngủ đều là “quần áo nguyên vẹn”. Lúc hắn đi ngủ, cô đã sớm say giấc nồng, cũng không thể hảo hảo mà hưởng thụ thân thể ôn nhu của cô, thật là đau lòng!

Giơ tay dè cô xuống giường, để cho cô cảm giác được khát vọng trong hắn, hắn cúi đầu ghé xuống tai cô thủ thủ.

- Vợ của anh, mấy ngày nay anh rất cô đơn lạnh lẽo, tối nay có thể đền bù cho anh không?

- Sắp sáng rồi, hôm nay còn phải đi làm.

Nhưng mà, bàn tay nhỏ nhắn trắng như bạch ngọc của cô lại vòng qua đầu hắn.

- Thỉnh thoảng em tới trễ một lần cũng có sao đâu

Hắn dụ dỗ, hai chân cô xiết chặt lấy eo hắn, hai người dùng môi trêu chọc đối phương.

Hắn quay trở lại trong phòng, khi cả hai ngã xuống giường, quần áo ngủ trên người sớm đã cởi ra ném đầy đất.

- Em thỉnh thoảng đến trễ cũng không sao, nhưng anh thì sao? Không sợ mất hình tượng sao?

- Trong mắt anh chỉ có vợ. Những chuyện khác đều không quan trọng.

Cười ngọt ngào, nhưng miệng cô lại cố ý mỉa mai hắn.

- Anh ngày càng ăn nói ngon ngọt nha.

- Vợ à, cái này để sau hãy nói, chúng ta trước hết giải quyết nhu cầu tâm lý và cơ thể.

Hắn cầm lấy tay cô, để cô trực tiếp cảm thực dự vọng không thể chờ đợi của hắn, cô không nhịn được bật cười thành tiếng.

Đột nhiên, cô nổi hứng chơi đùa, xoay người lên trên. Nắm được quyền chủ động, động tác khiêu khích, làm cho hắn khẽ rên rỉ không ngừng.

- Vợ à.....ah.....nếu như em không hành động nhanh lên một chút, anh sẽ nổi điên.....ah....

Hắn đã không đợi nổi! Hắn nhắc cô lên, hướng chính xác mục tiêu, âm dương kết hợp, hai người cùng phát ra tiếng rên nhẹ.

“Hạo.” Cô khẽ rên rỉ, hắn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn lại, nụ hoa dưới sự vuốt ve cuồng nhiệt của hắn càng thêm rộng mở.

Hắn thúc giục, cô liền bắt đầu nhấp nhô, nhẹ nhàng rồi càng lúc càng nhanh, cảm xúc dâng tràn..

Tâm tình vui sướng, lúc này Khương Minh Hi mới nghĩ tới một chuyện rất quan trọng – sinh nhật của cô sắp tới rồi, cô sinh ra vào mùa hè chói chang, mẹ cô nói đây là nguyên nhân tính cô không chịu an phận. Thật sự là thiếu công bằng a, ngay tính cách cũng thế nói là do mùa, nhưng mà đối với mẹ mà nói, điều này so với thừa nhận nữ nhi như cô là được rồi.

Cũng bởi vì tâm trạng vui vẻ, đi tìm cô dạo phố, cô không do dự lập tức đồng ý, tận dụng thời gian nghỉ trưa, hai người đến công ty bách hóa.

- Cháu muốn quà sinh nhật gì?

Trương Mẫn Kinh là người thực dụng, ngay cả quà sinh nhật cũng muốn nói rõ, nếu như là sinh nhật của cô, nhận được món quà không thích, còn phải giả vờ như rất là vui mừng, đó là một chuyện rất khó chịu, có câu cái gì mình không muốn, đừng đem vứt bỏ cho người.

- Áo ngủ, cháu rất muốn một cái thật kêu gọi.

Tâm lý cô tối qua đã thông suốt, món quà di tặng hồi đám cưới, áo ngủ mỏng dính như ẩn như hiện đến cả cô xem cũng thấy kích thích, làm sao chồng cô không biến thành sói đói chứ?

Một buổi tối “chinh chiến” hai hiệp. Từ trên giường đến phòng tắm, buổi sáng đứng dậy, toàn thân cô còn đau nhức đứng cũng không vững.

- Sao cháu lại chọn món quà kích thích người ta như vậy?

Trương Mẫn Kinh không nhịn được nghiêng rằng, mặc dù cô đã bắt đầu gọi điện cho zai của cô rồi, nhưng mà tiến triển tới cái giai đoạn kia thì còn một quãng rất xa nữa.

- Kích thích di, di sẽ càng cố gắng.

- Thật không?

Cô cảm thấy ý tứ khiêu khích rất rõ ràng.

- Dì không phải thường nói, có thể thua bất kỳ kẻ nào, nhưng không thể thua cháu sao?

Mặc dù hai người là dì cháu, tuy nhiên trong nhà, con gái bà dì này sớm đã lấy chồng, chỉ còn lại cô và bà dì có con nhưng vẫn đơn thân này. Quả thật thân là dì không thể thua kém cháu.

- Đúng rồi, dì tuyệt đối không thể thua cháu!

Quả nhiên Trương Mẫn Kinh lại nổi hùng tâm tráng chí rồi.

- Cháu sẽ vì dì hướng lên trời cao cầu nguyện, cầu cho dì sớm tìm được lang quân như ý. Đi thôi, lại lãng phí thời gian, sắp hết giờ nghỉ trưa rồi.

- Dì đã nói với sếp rồi, vào làm muộn một tiếng cũng không sao. Cháu trước hết đi cùng dì xem cái vòng cổ, hôm trước tỷ nhìn thấy ở trung tâm mua sắm, thật là xinh đẹp.

Trương Mẫn Kinh đột nhiên nghĩ tới một chuyện quan trọng.

- Đúng rồi.....chồng cháu định mua quà sinh nhật gì cho cháu?

- Sinh nhật còn chưa tới, cháu làm sao biết được?

Cô phỏng đoán, chỉ sợ Lục Hạo Doãn còn chẳng biết cô sinh vào mùa nào, đừng nói đến ngày sinh nhật.

- Cháu có thể đòi, hẳn có tiền, cháu có thể tận dụng dịp này đòi một món quà thật đắt.

- Không muốn, nếu như không phải món quà xuất phát từ lòng trên thành, cháu cũng chẳng cần!

Nếu là quà, đương nhiên là phải chân thành. Dù cho không đáng giá, chỉ cần hẳn thực lòng, như vậy cũng đủ rồi.

Lắc đầu, Trương Mẫn Kinh thật sự không cách nào hiểu được cô.

- Cháu thật ngốc.

- Đại trí giả ngu, cháu đương nhiên là người phụ nữ thông minh.

Trương Mẫn Kinh bĩu môi, thì ra kẻ ngốc đều là tự an ủi mình như vậy, thảo nào vĩnh viễn không thể tiến bộ.

Khương Minh Hi nhìn thấy vẻ mặt của cô, đã biết rõ cô suy nghĩ cái gì, không sao cả, thông minh hay ngu dốt không quan trọng, quan trọng nhất là bản thân thấy thoải mái, nếu như không thấy thoải mái, cho dù trong mắt người khác là người thông minh, cũng không có được sự vui vẻ chân chính.

- Ồ!

Trương Mẫn Kinh đột nhiên tóm lấy Khương Minh Hi, chỉ vào người trong tiệm bán đồ trang sức phía trước, mặc dù nhìn nghiêng, nhưng cũng không khó nhận ra đối phương.

- Đây không phải là chồng cháu sao?

Đúng là Lục Hạo Doãn, hẳn sao lại tới đây?

Bên cạnh hẳn không có người khác, cô không khỏi thở phào, đàn ông xuất hiện tại nơi này bình thường đều là đi cùng phụ nữ.

- Chồng cháu có phải là muốn mua quà sinh nhật cho cháu?

Trương Mẫn Kinh hỏi đầy mong chờ, giống như người sắp nhận đá quý là cô, không có phụ nữ không thích đá quý.

- Ông xã cháu không biết sinh nhật của cháu sắp tới.

Bởi vì chuyện này, cô còn bực bội không thôi. Nếu như chủ động nhắc chồng chuyện sinh nhật mình, cô cảm thấy giống như là mình đòi quà hẳn, thế nhưng mà nếu như hẳn quên ngày sinh nhật cô, cô nhất định sẽ buồn chết mất, đúng là khó xử!

- Cái gì? Ngay cả sinh nhật cháu hần cũng không biết?

- Cháu không giống dì, tất cả người quen đều phải nhớ tới sinh nhật của dì.

- Sinh nhật chính là thời điểm quan trọng để nhận quà, đương nhiên là phải báo cho hết thấy mọi người. Còn nữa, hần là chồng cháu, thế nào lại không biết ngày quan trọng như vậy? Nếu như hần không biết, sao hần lại đi mua đá quý?

- Cháu đoán đại khái là sinh nhật mẹ chồng.

Lần trước Lục Hạo Doãn có nhắc tới sinh nhật mẹ chồng, bởi vì ngày đó hần muốn cùng với bố mẹ chồng ăn cơm chung, thế nhưng đó là chuyện của tháng sau.

- Khi về cháu thử hỏi dò xem.

Trương Mẫn Kinh thật sự rất giống con mụ nhiều chuyện.

Khương Minh Hi không có trả lời. Cô thật sự không thích làm một mụ vợ hay ghen, nếu như bởi vì chứng kiến hoặc nghe thấy cái gì cô liền cảm thấy như thiên hạ đại loạn thì quả thật cô không sống tới nổi 30 tuổi mất.

Đương nhiên, ai cũng có lòng tò mò, cô sao lại có thể không tò mò mục đích mua trang sức của Lục Hạo Doãn chứ? Thế nhưng nói thật, cô rất sợ phải nghe đáp án, bởi vì mặc kệ hần mua cho ai, nếu như không phải cô, cô đều sẽ cảm thấy rất buồn bực, cho nên, thà rằng cái gì cũng không biết còn hơn.

Đúng vậy, cô quyết định quên đi chuyện này.

Thế nhưng sáng sớm hôm sau, Trương Mẫn Kinh kêu âm ỉ đem tờ báo vứt ở trên bàn làm việc của cô.

- Cháu xem ngay đi!

Cô kích động chỉ trang viết về Nhan Linh.

- Có chuyện gì?

Đối với Khương Minh Hi mà nói, hai chữ Nhan Linh chính là vô cùng mẫn cảm, cô vừa liếc liền có cảm giác muốn chạy trốn, đối với tin tức về nhân vật này cô không có hứng thú đọc.

- Cháu nhìn vòng tay của cô ta đi!

Giật thót mình, cô không tự chủ liếc nhìn tờ báo, trên tay Nhan Linh đang đeo một cái vòng tay rất bắt mắt, chuyện này vốn không có gì, nhưng nó lại xuất hiện vào thời điểm quá nhạy cảm, bởi vì Lục Hạo Doãn hôm qua mới đi mua trang sức.

- Mặc dù dì không muốn nói lung tung, thế nhưng cái vòng tay này, người tặng có phải chẳng là Lục Hạo Doãn?

Trương Mẫn Kinh cẩn thận nhìn Khương Minh Hi.

- Không phải!

Cô lớn tiếng khẳng định.

- Đúng vậy, dì cũng nghĩ thế, Lục Hạo Doãn đã kết hôn, nếu muốn tặng cô ta lễ vật, cũng sẽ không chọn vòng tay.....không phải, ý của dì là vòng tay là cả đời chấp nhận, không ai sẽ tặng vòng tay.

Trời ạ! Trương Mẫn Kinh muốn bịt miệng mình, vốn là muốn phụ họa, thế nhưng lại đổ thêm dầu vào lửa rồi.

- Chồng cháu tuyệt đối sẽ không tặng người khác vòng tay!

Như dì nói, vòng tay là cả đời chấp thuận, Lục Hạo Doãn là người coi trọng lễ nghi, hần sẽ không làm loạn.

Trương Mẫn Kinh gạt đầu phụ họa, thế nhưng lại không nhịn được hỏi:

- Chồng cháu ngày hôm qua đến mua trang sức tặng ai?

- Cháu không có hỏi hấn.

- Cháu sao lại không hỏi hấn?

Trương Mẫn Kinh dậm chân. Đúng là hoàng đế không vội, thái giám lại vội chết!

- Cháu không có dịp để hỏi, chuyện này cũng phải lựa lúc a.

Xòe tay, Trương Mẫn Kinh quyết định bỏ cuộc.

- Chuyện này đến cả bản thân cháu cũng không để ý, ta sao lại nhiều chuyện như vậy? Cháu tự quyết định đi!

Lại nhìn tờ báo trên bàn một lần nữa, Khương Minh Hi nhíu mày như có điều suy nghĩ. Vòng tay trên tay Nhan Linh tuyệt đối không có liên quan với Lục Hạo Doãn bởi vì tối hôm qua cô vẫn không nhận được mà chạy vào phòng sách hỏi Lục Hạo Doãn,

- Anh sẽ tặng quà cho phụ nữ sao?

- Nếu như hỏi anh có tặng quà cho phụ nữ, đáp án dĩ nhiên là đến nay không có. Anh coi hành động tặng quà là hành động thân mật. Anh còn chưa có cơ hội gặp được người có thể tặng quà.

- Phụ nữ quen biết anh thật là đáng thương, phụ nữ thường không gặp được người keo kiệt như anh.

Câu này như có ý dò hỏi.

- Lúc anh đi du học, có nói chuyện yêu đương, nhưng mà còn chưa tiến triển tới cái mức tặng quà. Nhưng mà anh cũng không phải là hạng keo kiệt, anh sẽ tặng hoa, vì anh coi tặng hoa là phép lịch sự.

Ngừng lại, hấn hỏi ngược lại:

- Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?

- Không có gì, em hỏi vậy thôi.

- Thật không?

- Thật, em hỏi vu vơ vậy thôi, anh làm việc tiếp đi. Em đi tắm.

Cô vội vã lẫn mất. Đối với câu trả lời của hấn, cô hài lòng rồi, đương nhiên cũng không hỏi kỹ càng thêm nữa.

Tóm lại, cô chắc rằng vòng tay của Nhan Linh cùng với Lục Hạo Doãn không có liên quan gì với nhau.

Thế nhưng vì cái vòng tay này, cô không nhận được tự phỏng đoán ngày hôm qua Lục Hạo Doãn mua gì?

Được rồi, khi nào có dịp cô sẽ hỏi xem, mặc dù cô có thể đau lòng, nhưng còn hơn là không rõ ràng.

18. Chương 10[Hoàn Chính Văn]

Đi tới đi lui, Khương Minh Hi không nghĩ ra được gì, đợi lúc nữa Lục Hạo Doãn tắm rửa xong cô phải nói như thế nào để tìm hiểu đây?

Nếu hôm nay đối mặt người khác cô cũng không phải vòng vo tam quốc như thế, nhưng trước mặt hấn cô lại có cảm giác không thể che giấu.

Thực ra tâm tư của hấn sắc sảo hơn cô, cá tính cũng thâm trầm hơn, lơ dềnh một tẹo thì hấn sẽ vạch trần hết nhưng thứ cô đang nghĩ trong đầu, hấn sẽ nói cô cả nghĩ.

Phiền chết mất! Vò đầu bứt tai, cứ mặc kệ thì có được không? Đúng vậy, cô luôn là người lạc quan, hẳn trêu chọc, mắng cô cũng hông sao, hôm nay nhất định phải nói rõ mọi chuyện!

Lúc này tiếng Lục Hạo Doãn mở cửa tủ khiến cô giật thót tim, cảm giác nôn nao tràn ngập cõi lòng.

Chần chừ mãi rồi cuối cùng cô cũng không kiềm chế được sự tò mò mà cầm di động mở ra xem tin nhắn.

Trường học, học phí đã nhận, rất cảm ơn anh!

Hoang mang ném di động xuống đầu giường, cô ủ rũ nép mình trên giường.

Đây là có ý gì?

Mặc dù cô không xem người gửi tin là ai nhưng rõ ràng đối phương có chức vụ trong trường học, điều này lại càng khiến đầu óc cô thêm rối bời.

Dù tất cả không quan hệ với hấn nhưng hai người nhắc tới tiền bạc, giữa bọn họ có thực sự chỉ là quan hệ bạn học cùng trường không?

Không! Quan hệ tuyệt đối không đơn thuần là vậy! Nhưng rốt cục họ có quan hệ gì?

Cảm giác lạnh lẽo khiến thân thể cô run rẩy, lạnh hay bất an chính cô cũng không biết rõ.

- Bà xã yêu quý của anh sao lại ngồi ngẩn ra thế?

Chẳng biết từ lúc nào Lục Hạo Doãn đã ngồi bên cạnh cô.

Quay sang nhìn hấn, âm thanh nhỏ nhẹ pha chút u buồn:

- Rốt cục anh có quan hệ gì với Nhan Linh?

Cô hỏi quá đột ngột khiến hấn ngẩn ra một chút, rồi dịu dàng xoa đầu cô:

- Cô ấy chỉ là bạn cùng trường, anh nói hai lần rồi sao em vẫn chẳng chịu nhớ thế?

- Lừa gạt!

- Anh từng làm một việc khiến em hiểu lầm quan hệ của anh và cô ấy, đây là lỗi của anh, nhưng anh thề quan hệ giữa bọn anh chỉ là bạn học, nếu em không tin thì anh sẽ để hai người gặp mặt, cô ấy sẽ chứng minh lời anh nói đều là thật.

Nói đùa, cô không muốn gặp cái người mà chỉ tên gọi thôi cũng đã khiến mình khó chịu.

Cho hấn thêm một cơ hội, nếu không biết đường khai thật thì cô sẽ giận thật sự.

- Hai người thực sự không có quan hệ gì khác sao?

- Không có, anh với cô ấy không có quan hệ gì khác.

Khẽ nhún mày, hấn cảm thấy không thoải mái, thái độ cứng rắn của cô thực khó hiểu.

- Em sao thế?

- Em muốn ly hôn.

Dù bất cứ ai nghe thấy đều không cho lời này là thiệt, nhưng với Lục Hạo Doãn lại như mũi tên chí mạng xuyên thấu tâm can, nụ cười trên gương mặt hấn trở nên cứng đờ.

- Anh muốn em rút lại lời vừa rồi.

Tại sao cô dễ dàng nói ra hai chữ ly hôn như vậy? Cô không biết cô quan trọng với hấn thế nào sao? Cô tức giận, làm nháo hay đùa nghịch hấn không hề để ý, nhưng không thể ly hôn được!

- Em không muốn, em muốn ly hôn!

Thái độ của hấn khiến cô càng thêm hoảng loạn.

- Anh tuyệt đối không đồng ý ly hôn!

- Bởi vì tên của em sao? Tên của em có thể khiến Lục gia con đàn cháu đống sao?

Lời này thốt ra cô mới hiểu rốt cục hấn yêu thương cô sâu đậm đến nhường nào.

Sửng sốt, gương mặt hấn tái đi, đưa tay ôm cô vào lòng mặc cho cô ra sức giãy dụa, hấn chỉ muốn ôm cô thật chặt đến tận khi những ý định bỏ trốn biến mất trong đầu cô hấn mới nhẹ nhàng nói:

- Anh xin lỗi, anh từng nói những lời ngu ngốc nhưng cũng chỉ đều trêu đùa em. Anh không muốn ly hôn, không phải vì tên của em mà vì anh yêu em, anh không thể sống thiếu em! Em có biết mình quan trọng đối với cuộc sống của anh như thế nào không?

Khóe mắt đầm lệ, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má... Cô khóc vì cái gì? Chính cô cũng không rõ, nhưng cô cảm nhận được tình ý sâu đậm của hấn, cô không mơ, cô tin tưởng vào tình yêu của hấn. Hấn thực sự yêu cô!

- Xin lỗi, em lên đọc tin Nhan tiểu thư gửi cho anh.

Cuối cùng cô đã nói ra nguyên nhân làm nháo.

Ngừng một chút, hấn cầm điện thoại lên đọc tin, cuối cùng thì đã hiểu.

Ném di động xuống đường, hai người ngồi dưới sàn, đôi tay hấn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô khẽ thủ thủ:

- Việc này anh có thể giải thích với em, nhưng mà trước đó em phải bình tĩnh nghe chi rõ vì sao anh lại giấu em.

Khẽ gật đầu, cô hít sâu lấy lại tinh thần.

- Phụ nữ luôn để tâm tới chuyện tiền nong, nếu anh nói việc vay tiền cho em biết sợ rằng em sẽ mất vui, để em khỏi lo nghĩ nên anh thấy giấu đi là vẫn hơn.

Chu đôi môi nhỏ nhắn, cô khẽ lầu bầu:

- Em đâu phải là loại người tính toán chuyện tiền nong.

- Dạ, anh biết, nhưng mà lại nói tiếp vì sao anh mượn tiền cho Nhan Linh... Không, đúng ra thì đối tượng anh vay tiền giùm là tình nhân bí mật của Nhan Linh, cũng là cậu em lớp dưới. Hai người họ quen nhau từ thời học đại học, do gia thế cậu ấy bình thường nên cha mẹ Nhan Linh kịch liệt phản đối, tình cảm giữa hai người rất kiên định, gần đây cả hai đều có ý định kết hôn. Cha mẹ Nhan Linh muốn để cậu ấy biết khó mà lui nên yêu cầu sinh lễ là một ngàn vạn.

- Trời đất!

Cô trợn mắt, đây không phải là giả bán con gái sao?

Anh nói rồi mà, là để cậu ấy biết khó mà lui, mặc dù Nhan Linh là người mẫu nổi tiếng, cậu ấy làm việc cũng rất khá nhưng hai người họ cũng không kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy, hết cách nên Nhan Linh mới tìm anh.

- Vậy nên tối nay hai người hẹn gặp ở quán cơm Diêm Lệ Viên?

Cô vội vàng hỏi.

- Cái này mà em cũng biết à?

- Em thấy hết rồi.

Cô chậm rãi kể lại việc sau hấn rời khỏi phòng đêm đó.

Rõ là đau lòng! Hấn cốc nhẹ lên đầu cô:

- Cô bé ngốc nghếch, không phải chúng ta đã ước định rồi à, có gì đều phải nói ra, không được để trong lòng thì mới không sợ xảy ra hiểu lầm.

- Nếu anh không giấu thì cũng chẳng bị thế.

- Được rồi, là lỗi tại anh, sau này mặc kệ là chuyện gì anh cũng sẽ khai hết, em cũng thế, không được giấu trong lòng, càng không được nhắc lại hai từ ly hôn, anh sẽ giận đấy!

Nói xong hấn véo nhẹ lên mũi cô một cái.

- Em biết rồi, sau này sẽ không... nói hai chữ kia nữa, anh cũng phải thế!

- Tất nhiên rồi. Em không biết à? Thực ra anh là một kẻ rất cứng đầu, anh đã thề với trời là không bao giờ rời khỏi em, em cả đời này sẽ phải dính chặt với anh!

Khẽ nở nụ cười, cô đứng dậy làm mặt quỷ:

- Cũng không phải song sinh, sao có thể dính chặt cùng một chỗ?

- Em cứ đến làm phụ tá của anh đi, chẳng những chúng ta có thể ở cùng nhau mà lại chẳng phải lo em nghĩ lung tung, anh sẽ bám lấy em như đĩa xôi cho xem!

- Không thèm! Em rất thích làm việc, mặc dù không có nhiều thành tựu nhưng lại rất vui!

Cô xoa tay:

- Em nói luôn cho anh biết, em từng coi anh là ác chất lão công, nói vì em có bát tự tốt nên mới có thể với cao, lại còn làm nháo với người phụ nữ khác trên báo, làm loạn đủ điều.

- Anh thề là không hề nói em với cao.

Hắn vội vàng thanh minh...

- Mặc dù không xác minh được nhưng rõ ràng là anh có ý này.

- Được rồi, anh khai hết với em.

Hắn khoát tay:

- Những điều đó... đó đều là anh dàn xếp, anh biết em nấp ở cửa phòng nghe lén anh nói chuyện với mẹ nên anh lợi dụng cơ hội đó kích thích em, đương nhiên anh cùng cô bạn học kia ăn cơm xong thì cũng không hề có chuyện gì khác.

Như vậy mới tính là công bằng, cô còn bắt hất ngoéo tay ước định sau này cái gì cũng phải nói rõ ra, hấn vui vẻ ngoắc tay với cô, cảm giác những ngón tay gắn chặt với nhau tựa như định ước hôn nhân đã được xác lập, thời điểm này cả hai đã thành tâm thành ý bên nhau tới trọn đời, không ràng buộc bởi những tính toán mà chỉ đơn giản là vì chữ tình.

- Bà xã, dậy đi, hôm nay chúng ta phải đến một nơi.

Sáng hôm say, Lục Hạo Doãn hưng phấn như một đứa trẻ giục đã gọi Khương Minh Hi dậy.

Đêm qua hoạt động quá sức nên lúc này cô không còn chút khí lực nào. Tuy nhiên cô vẫn ngồi dậy chờ hấn mặc quần áo giúp rồi bế cô vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, xong xuôi hấn lại bế cô xuống xe.

- Chúng ta đi đâu thế?

Khương Minh Hi vẫn còn đang ngái ngủ, cô vẫn cảm thấy mệt.

- Tẹo nữa em sẽ biết, ngủ đi, lúc nào đến anh sẽ gọi.

Bởi niềm vui bất ngờ nên hấn đã có tính toán, đương nhiên hấn sẽ không để lộ ra trước.

- Dạ.

Cơn buồn ngủ đã chiến thắng sự tò mò, đi đâu cũng được, cô chẳng thèm lo lắng cho nhức đầu, hấn luôn biết cách chăm sóc cô.

Kéo áo khoác đắp cho cô rồi hấn mới lái xe ra, điểm đến là suối nước nóng ở Diêm Lệ Viên, đó cũng là nơi hai người hưởng tuần trăng mật.

Suôn sẻ tới suối nước nóng Diêm Lệ Viên, Lục Hạo Doãn giao xe cho nhân viên giữ xe rồi dẫn Khương Minh Hi vẫn mắt nhắm mắt mở vào suối nước nóng, thủ tục hoàn tất xong mới đưa cô vào trong.

- Chúng ta tới đây làm gì?

Khương Minh Hi cảm thấy khó hiểu.

Chỉ tay về phía căn phòng bên trái, hấn không nói gì bởi đáp án rất nhanh sẽ có.

Hai người đi vào phòng, đây sẽ là nơi hai người hưởng tuần trăng mật. Ngạc nhiên nhìn căn phòng bài trí sang trọng, cô vẫn không hiểu là gì, lúc cô mở miệng hỏi thì nhân viên phục vụ đã đẩy xe đồ ăn vào.

Thấy bữa sáng thì Khương Minh Hi đã tỉnh ra, cái bụng rỗng biểu tình không ngừng, tối qua cô không ngừng thỏa mãn hấn nên lúc này rất cần bổ sung năng lượng.

Sắp xếp ổn thỏa xong nhân viên liền rời đi, cô không nhịn được nữa mà vội vàng nhào tới.

Lục Hạo Doãn thấy vậy chỉ khẽ mỉm cười. Hấn khiến cho người đẹp phải trợn mắt há mồm vì bất ngờ, vừa lên giường hấn đã hóa thành ác ma đói khát điên cuồng, đến tận khi cô không ngừng van nài hấn mới chịu ngừng tay.

Hưởng thụ bữa sáng xong, cuối cùng Khương Minh Hi đã để tâm tới vấn đề:

- Chúng ta tới đây làm gì?

- Em biết đây là đâu chứ?

- Đương nhiên, đây là nơi chúng ta hưởng tuần trăng mật mà.

Lo lắng, kích thích, lâng lâng... Những tình cảm phát sinh ở căn phòng này khó lòng mà quên đi được, nhưng ngẫm lại thì cũng thực buồn cười.

- Vậy em biết lúc này là thời gian nào không?

Nghĩ một chút đôi mắt to tròn của cô mở to hết cỡ:

- Đừng nói hôm nay là tròn một năm ngày chúng ta kết hôn chứ?

- Em sốt ruột quá mức rồi, còn tận sáu tháng nữa cơ, nghĩ kĩ đi, ngày hôm nay rất quan trọng với em.

Vất óc suy nghĩ, hôm nay là ngày...tháng... không phải sinh nhật cô sao?

- Em nhớ ra rồi à?

Nhìn biểu hiện của cô thì hấn biết cuối cùng cô đã “nhớ” ra.

Cô vẫn lắc đầu, sao hấn lại biết hôm nay là ngày sinh của cô chứ?

Mấy ngày này đột nhiên đi cô quyết định cùng bạn tới Hong Kong du lịch, rõ là đúng lúc, ông trời lại tác hợp lại cho thêm một đồng phiền phức tới, đến lúc làm xong thì cô cũng mệt phờ người, tận khuya mới về tới nhà, tắm rửa xong cô cảm thấy thân thể rã rời nhưng hết lần này tới lần khác hấn không chịu bỏ qua, luôn quần lấy muốn cùng cô ân ái, rốt cục cô cũng chẳng còn thời gian nhớ tới sinh nhật! Hấn lại...

- Em đang tự hỏi vì sao anh biết rõ sinh nhật em đúng không?

Cũng thật khó hiểu, cô vẫn cho rằng hấn không biết ngày sinh của mình.

- Em quên là anh cùng em đi đăng kí kết hôn sao?

Thân thể khẽ run rẩy, cô cực kì bất ngờ:

- Lúc ấy mà anh nhớ được à?

- Anh đâu tồi tệ như thế chứ, làm gì mà ngày sinh của vợ mình cũng không nhớ đây?

Lúc ấy hấn cũng kí tên vào đơn, chồng nhớ ngày sinh của vợ cũng rất bình thường. Nhưng lúc này hoàn toàn khác, cô không đơn thuần là vợ của hấn, cô là người con gái hấn yêu quý như chính mạng sống của mình, đương nhiên khoảng thời gian này hấn muốn nói sẽ trở thành kỉ ức hoàn mỹ nhất:

- Em thì sao? Em có biết ngày sinh của anh không?

- Lúc đi xem mặt dì và em họ ra sức nhồi nhét tư liệu về anh vào đầu em, ngày tháng năm sinh tất nhiên em phải nhớ rồi.

Lúc phải đi tới khách sạn Diêm Lệ Viên, bị hai mẹ con họ cường bạo, đã phải ra sức nhồi nhét tư liệu về hấn vào đầu.

- Vậy vợ yêu của anh muốn quà như thế nào?

- Không cần, chỉ cần lúc nào cũng nhớ tới em là đủ rồi.

Hấn mới là món quà lớn nhất đối với cô.

Niềm vui này còn hơn tất cả mọi lễ vật trời đời.

Người đàn ông thông minh sẽ không tin ngay những lời này, hấn hỏi lại một lần nữa, vợ của hấn tham lam một cách đáng yêu, dù cô muốn hấn hái sao trên trời xuống hấn cũng sẽ nghĩ cách lấy về. Nhưng cô vẫn nói như cũ.

Thực sự thì cô không biết bản thân muốn gì, với cô thì tình cảm hơn xa vật chất, nếu cô lên tiếng yêu cầu thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

- Nếu phu nhân không muốn lễ vật gì thì để phu quân quyết cho.

Hấn đứng dậy quỳ gối trước mặt cô, không để cô sợ hãi nhảy dựng lên nên hấn mời cô đưa tay ra. Thoáng chần chừ, cô chậm rãi đưa tay tới, không biết từ lúc nào trên tay hấn đã có thêm một chiếc nhẫn rồi nhẹ nhàng đeo vào tay cô.

Mở to mắt nhìn chiếc nhất kia, cô cảm thấy choáng váng không biết nói gì, đây là đầu sỏ từng khiến cô phiền lòng sao?

- Tốt quá, may mà vừa!

Đương nhiên hấn đã nhân lúc cô ngủ say mà lén đo đạc kĩ càng cả rồi.

Ngắn ra đến nửa ngày cô mới run rẩy nói:

- Vì cái gì?

- Vì em đã chấp nhận anh.

- Hình như anh quên thì phải, em đã có một chiếc nhẫn rồi.

Cô vẫn không hiểu ý tứ của hấn.

- Đối với anh, chiếc nhẫn kia đại biểu cho ước định của Lục gia với em, còn chiếc nhẫn này mới là ước định khiến em đời này kiếp này không thể rời xa anh, để nhịp đập con tim ta luôn hướng về nhau.

Cô cảm động muốn khóc, cuối cùng thì đã hiểu:

- Làm sao anh lại nghĩ ra quà sinh nhật như vậy?

- Anh muốn cuộc hôn nhân của chúng ta không ràng buộc bởi tên tuổi hợp hay không, cũng chẳng phải vì di truyền dòng dõi gì hết, chỉ đơn giản là vì tình yêu, anh muốn sống bên em trọn đời.

Giọt lệ lăn dài trên gò má. Bàn tay mảnh khảnh của cô khẽ đánh lên ngực hấn:

- Anh rất đáng giận, anh biết không? Anh hại người ta vì chiếc nhẫn này mà mất ăn mất ngủ.

Cô nhắc tới việc các cô gái trong công ty xì xào về chuyện của hấn, đương nhiên vẫn là giọng điệu “ngốc nghếch” và mặt quỷ của cô.

- Nếu em hỏi anh có trả lời thật không?

- Chuẩn bị quà sinh nhật cho em đương nhiên không thể để lộ rồi. Nhưng mà anh cũng sẽ có cách để không làm cho em phải lo lắng.

- Em biết, sau này có chuyện gì em sẽ nói, tuyệt đối không để trong lòng, em có thể đeo chiếc nhẫn này vào trên cổ không? Em không quen mang theo thứ quý giá như vậy.

Chiếc nhẫn trước kia cô luôn cất trong hộp nơ trang bởi cô sợ bị mất, dù sao thì đó cũng tượng trưng cho việc đã kết hôn, đeo hay không cũng chẳng quan trọng.

Nhưng chiếc nhẫn lúc này lại khác, cô chỉ muốn lúc nào cũng mang bên mình.

Ngoài vài ngày nghỉ tuần trăng mật hẳn cũng chưa từng thấy cô đeo nhẫn, bởi vậy mà hẳn sớm đã biết được thói quen của cô.

Lấy từ trong túi ra một chiếc vòng bạc, xỏ chiếc nhẫn vào rồi đeo lên cổ cô.

- Ông xã, cảm ơn anh.

Cô hạnh phúc ngắm nhìn chiếc nhẫn, chưa từng ngắm nhìn kĩ càng nhưng giờ lại phát hiện viên đá quý kia thật rực rỡ, khó trách vì sao đa số phụ nữ lại thích nó đến vậy.

Đáp trả cô bằng một nụ hôn ngọt ngào, hẳn khẽ nói:

- Anh muốn cảm ơn em, vì có em mà anh cảm nhận được giá trị của cuộc sống, em là báu vật mà trời cao ban tặng cho anh. Có em nên anh luôn cảm thấy hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Hai khuôn mặt xán lạn nở nụ cười hạnh phúc bên nhau.

Rất nhanh cô đã nghĩ tới gì đó rồi đột nhiên kéo hẳn dậy. Nếu sáng sớm không ném mùi ân ái sợ rằng hẳn đã cùng cô thiêu đốt dự vọng đến kiệt sức...

Trước kia chưa từng có một ngày nghỉ tuần trăng mật, giờ đây cô chỉ muốn bù đắp gấp bội cho hẳn!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-chat-lao-cong>